

မင်းခေါင်

မြန်မာ့အလင်းစာတိုက်မှ ထုတ်ဝေ

ခုတ်ထိုင်

မင်းသိင်္ခ

မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ ချွေမြေသာ

[မဟာဝိဇ္ဇာရုံ ဝတ္ထုကြီး]

ဇ တိ ယ ပိုင်း

ဧည့်ပြဿာ ဧည့်ပြဿာ မြင်းမ ဝယ်လိုလာ [၁]
 မြင်းမကလေးကြီးနဲ့တုပ် [၁၃]
 မီးတော့ ကိုရွှေလုပ် [၂၁]
 ကိုရွှေလုပ်နှင့် မြင်းမဟာ ထွက်ပြေးကြရော့မှာ [၂၅]
 ဧည့်ပြဿာလေး ယောင်ျာမှာ [၃၀]
 ယောင်ျာမှာမို့ မြို့မှာထား ဧည့်ပြဿာလေး
 ဗျက်စီးသွား [၃၄]
 ဗျက်စီးရက်သားမြို့မှာနေ အမှုစရေခွ [၄၀]
 စရေခွထဲက လူသတ်မှု ဧည့်ပြဿာကို စုတုဖြ [၅၉]
 ထွက်တော်မူ နန်းကရွာတယ် (သို့မဟုတ်) တစ္ဆေ [၈၄]
 ကျွန်းသို့ရောက်ပြီ [၉၉]
 ကျွန်းမင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီ [၁၀၉]
 တောထဲတွင် လည်နေပြီ [၁၂၃]

ထူးဆန်းသော မှာကြားရက် [၁၅၉]
 တောင်သစ်ကြားပြီ [၁၇၀]
 အာဝါဒစေးထဲမှ ထွက်လာခြင်း [၁၈၀]
 ကျွန်ုပ်ကံဆန်ကံလုပ်ခြင်း [၁၈၉]
 တစ်ဦးတည်း ထိလူးကြီးအာဇ္ဇာဝကစံရာ [၂၀၃]
 ကျွန်ုပ်နှင့် ကလေး (၁၅) ယောက် [၂၁၄]
 ဆေးလိပ်ပြတ်နည်း တစ်နည်း [၂၂၄]
 ဝင်ခွေကောင်းစေသော အဆောင်ကလေးတစ်ခု [၂၃၃]
 ထိခိုက်မိခြင်းမှ ကင်းဝေးစေသော
 မအဆောင်ကလေးတစ်ခု [၂၅၅]
 လင်ပျားရဲ့အတွက် အရက်ပြတ်နည်း [၂၅၉]
 မုဆိုးကြီးနှင့် အတူ [၂၆၉]
 ဖတ်ပန်လုံးကိုသုံးပြီ [၂၇၅]
 ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းမှ အာရုံကြောများ ခိုးကုန်ပြီ ... [၂၈၅]
 မိန့်ပြဿာဆိုတာ တယ်လူလည်း ထိရပြီ [၂၉၉]
 ရန်သူများ လိုက်လာကြပြီ [၃၀၀]
 စာနိပါတ်မြစ်ဝတွင် ခုခံခင် [၃၀၀]

ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ မြင်းမ ဝယ်လိုလာ

ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ မြင်းမ ဝယ်လို လား

ကျွန်ုပ်၏မခင်သည် တရုတ်ကဗျာကပ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏အမည်မှာ "ဦးရွှေလှော်" ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။ မခင်ကြီးသည် တောမြို့တစ်မြို့၌ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချခဲ့၏။ ထိုစာချိန်က ကျွန်ုပ်၏မခင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသော စတိုးဆိုင်ဖွဲ့ကို စတိုးဆိုင်ဟူ၍ မခေါ်ပါ။ 'စွပ်ဆိုင်' ဟူ၍သာ ခေါ်၏။ ဇာဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အသင့်ချုပ် ငြိမ်းသား စွပ်အင်္ကျီများကိုပါ ရောင်းချသောကြောင့် ဤသို့ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အဖန်စင်စစ်အားဖြင့် မခင်ကြီး၏ဆိုင်မှာ တပတ်ချုပ်သော အယ်၊ တပ်ချည်လုံ၊ လက်နိပ်ခါတ်မီး၊ ခါတ်ခဲ၊ မီးသီးပုစွန်၊ ဘဲမပုစွန်၊ ဦးတိုးဟန်သွေးဆေး၊ ကော်ဘီးကျွတ်၊ ကော်ဘီးပုတ်တံဝါမကျန် ဝယ်ယူ ရရှိနိုင်သော စတိုးဆိုင်ကြီးသာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စာတိချက်ကြော့ မြို့ကလေးတွင် ကျွန်ုပ်
ဖခင်ကြီး၏ဆိုင်ကို မသိသူဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ စာကြောင်းရှိ၍ တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး ချိန်းဆိုလိုလျှင်လည်း "ရွှေလှော်ရွှင်ဆိုင်ရွှေက တမာပင်ကြီး
တောက်မှာ စောင့်နေမယ်" ဟူ၍ ချိန်းဆိုတတ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးရွှေလှော်သည် အနိပ်အာဝါသကောင်းလှသော
ဆိုင်ရွှေမှ တမာပင်ကြီး၏ပင်စည်ကိုပတ်၍ ပျဉ်းကတိုးသား ထိုင်ခုံ
ကြီးများ ရိုက်ထား၏။ ထိုထိုင်ခုံကြီးများ၌လည်း သင်္ဘောသေးမြင့်
တောက်ပါစာကို ရေးထားလေ၏။

"ဧ၊ သွားရစ်ကျိုးမှန်းသိလိမ့်မယ် မိတ်ဇေ့၊
ခါကြောင့်
ထိုင်ပါ။"

ထို့ကြောင့် တမာပင်ကြီးတောက်၌ ထိုင်ခုံကို ရောက်လာကြသူ
များသည် ထိုစာကိုပတ်ပြီးလျှင် မြူးစိစိမြင့် ထိုင်ကြလေ၏။ တစ်ခု
တစ်ယောက်သော ခရီးသည်ကမူ ဖခင်ကြီး၏စာဘေးတွင် တောက်ပါ
စာကို ရေးသွားပြန်လေ၏။

"ဒီမှာမိတ်ဇေ့၊
ကျိုးမှန်းသိမှာစိုးလို့ ထိုင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ညောင်းလို့ ထိုင်တာ။"

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးသည် ခရီးသည်တစ်ဦး ရေးသွားသော အထက်
ပါစာကို ပတ်ရှုပြီးလျှင် သဘောကျ၍ တဟားဟား ရယ်လေ၏။
ထိုသို့ ရယ်ဟောပြီးနောက်

"ဒီလူဟာ မဟုတ်မှလွဲရော... ဦးပုညသေလို့ စိတ်စားတာ
ဖြစ်ရမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးရွှေလှော်မှာ လွန်စွာပျော်တတ်
သူဖြစ်၏။ အကျီစားလည်း အလွန်သန်၏။ အခြားသူကို ကျီစား
စရာမရှိလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးကို ကျီစားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်
ကြီးသည် တစ်ခါကျီစားလျှင် ခုနစ်ရက်ခန့် စိတ်ဆိုးတတ်လေ၏။
ဖခင်ကြီးက ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မနားမနေချော့မှ စိတ်ဆိုးပြေလေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးမှာ မြန်မာအမျိုးသမီး စစ်စစ်ဖြစ်၏။ ၎င်း၏
အမည်မှာ 'ခေါ်မြသာ'ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဖခင်ဦးရွှေလှော်နှင့် မိခင်
ခေါ်မြသာတို့မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သော ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က
၎င်း၏အမည်ရော မိခင်ကြီး၏အမည်ပါ ထည့်သွင်း၍ 'ရွှေမြသာ'
ဟူ၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် ကင်ပွန်းတပ်လေ၏။

ကျွန်ုပ် ကျောင်းနေတတ်သောအရွယ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းနေ
တက် ဖွယ်တူကျောင်းသားကလေးများသည် ဧည့်သို့ဖြစ်သည်မသိ။
ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို ကြားလိုက်ရလျှင် လျှောင်ပြောင်လိုစိတ်များ
တဖွားဖွား ပေါ်လာတတ်ပြီဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင်

တောက်ပါစာတိုင်း တော်ဟပ်သီဆိုကြလေ၏။

ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ
 မြင်းမ ဝယ်လိုလာ . . . ၊
 မြင်းမကလေး ကြီးနဲ့တုပ်
 စီးတော့ ကိုရွှေလုတ် . . . ၊
 ကိုရွှေလုတ်နဲ့ မြင်းမဟာ
 ထွက်ပြေးကြရော့မှာ . . . ၊
 ရွှေမြသာရဲ့ စာမေကြီး
 စာစားလိုက်လို့တီး . . . ၊
 တီးပါသော်လည်း မပီဝါ
 ရွှေမြသာလေးယောင်ချာချာ . . . ၊
 ယောင်ချာချာဖို့ မြို့မှာထား
 ရွှေမြသာလေးဖုတ်စီးသွား . . . ၊
 ဖုတ်စီးရက်သား မြို့မှာနေ
 စာမူ ဝရေပွဲ . . . ၊
 ဝရေပွဲထဲက လူသတ်မှု
 ရွှေမြသာကို ခုတုပြီ . . . ၊
 ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ
 လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်တိုလာ . . . ၊

ထောင်တိုလာလဲ သူမသေ
 ကျွန်းကို ပို့လိုက်လေ . . . ၊
 ကျွန်းကိုပို့တော့ သူထွက်ပြေး
 တွေ့ပြီ ဘာဝါစေး . . . ၊
 ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ

ကျွန်ုပ်နှင့်ခွယ်တူ ကျောင်းသားကလေးများသည် မည်သို့ဖြစ်
 သည်မသိ။ အထက်ကဆိုခဲ့သော ကဏ္ဍာလိုလို၊ ကပြောင်လိုလို၊ နဘေ
 လိုလို၊ ဂဟေလိုလို၊ စာပြောင်ကို ခွတ်ဆိုကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
 ကျွန်ုပ်တို့၏ဆိုင်နားမှ ဖြတ်သွားလျှင်လည်း ထိုသို့ခွတ်ဆို သွား
 တတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစာပြောင်ကို ခွတ်တိုက်အာရုံ
 ရသွားလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုစာပြောင်ကို မည်သူစပ်ဆိုသည်ကိုမူ ယခုဤ
 မှတ်တမ်းကြီးရေးသည့် အချိန်အထိ ကျွန်ုပ်အနေ
 နှင့် မသိရသေးပါ။
 (ရွှေမြသာ)

ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ထောင်စုကလေး၌ ဖခင်ဦးရွှေလှော်၊ မိခင်
 ဒေါ်မြသာနှင့် ကျွန်ုပ်ရွှေမြသာ သုံးဦးသာရှိသော်လည်း ဝေယျာဝစ္စ
 လွန်စွာများ၏။ ကျွန်ုပ်ဖခင် ဦးရွှေလှော်သည် နံနက်(၅)နာရီထိုးသည်
 နှင့် ဆိုင်ကိုဖွင့်လေတော့၏။ ဆိုင်ဖွင့်သည့်အခါ၌ ဆိုင်ရှေ့တွင် တံမြက်
 ဧည့်လှဲ၏။ ရေပြန်း၏။ တမာပင်ကြီးအောက်မှ ထိုင်ခုံကို အပတ်
 ရေခိုမြင့်သုတ်၏။ တမာပင်ကြီးကိုလည်း ရေလောင်း၏။ ထို့နောက်
 ဘုရားစင်တွင် အပွေးတိုင်များတွန်းညှိ၍ ပူဇော်လေ၏။ ပြီးလျှင်
 မတ်တပ်ရပ်လျက်သား ဘုရားဖို့ခိုး၏။ တရုတ်သံဝဲဝဲဖြင့် အောက်ပါ
 ဂါထာကိုလည်း ရွတ်ဆိုမြဲဖြစ်၏။

ညှစ် ဆတာဝဆုခွေ၊ ဆရာဝမ္မ ဆတာဝ ဆုခွေ၊ အတ်၊

မှတ်ချက်။ ကျွန်ုပ်၏ -- 'အဲဒါသည် တရုတ်ကပြား ဖြစ်သော
 ကြောင့် ရွတ်ဖတ်ရာ၌ အသံပီသခြင်း မရှိပါ။
 'ဆတာဝဆုခွေ'ဆိုသည်မှာ 'ဆတာဝသုခွေ' ဟူ၍
 ဖြစ်ပြီး 'ဆရာဝမ္မ' ဆိုသည်မှာ 'သစ္စဉ်' ဖြစ်တန်ရာ
 သည်။ အနက်မြန်ရသည်ရှိသော် 'အတ်' ငါသည်၊
 'ဆတာဝဆုခွေ' မူလသဘာဝအတိုင်း ဝေကြယ်

၏။ 'ဆရာဝမ္မ ဆတာဝဆုခွေ' ဝေသိမ်းသော တ
 ရား သဘောအားဖြင့် ဝေကြယ်၏။ ဟူ၍ ဖြစ်
 ဖွယ်ရာရှိ၏။

(ရွှေမြသာ)

ပိခင်ကြီးမှာပူ စိတ်ရာမှတည်နှင့် ရေခွေးတိုးတည်၏။ ရေခွေး
 ဆူလျှင် သစ်သားစည်ပိုင်းကြီးတစ်တွင်းသို့ ရေခွေးကိုလောင်းထည့်ပြီး
 ရေဖောင်းဖြင့် ဝေလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် နံငယ်
 ပိုင်းကလေးကိုပတ်ကာ ထိုစည်ပိုင်းကြီးတစ်တွင်းသို့ ဝင်၍ ဝေလေ၏။
 ထိုသို့ဝေလေရင်း

"မြေသာရေ... ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းတယ်ဆိုတဲ့ကော
 မှီတယ်မဟုတ်လား၊ အခုလို ရေပူနဲ့ချမ်းအေးတဲ့ရေ ရောပြီး
 ဝေပေးတာဟာ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းတာပေါ့ကွယ်"

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က

"အမလေး ကိုရွှေလှော်ရယ် တရုတ်ကပြားမို့သာ တော်ပေတော့
 တယ်။ မြန်မာအစစ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကို ဇောက်ထိုးဖျားဖတ်မလား
 မဆိုနိုင်ဘူး"

ဟု မြန်၍ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က

"မမြသာရယ် ကျွန်ကိုကပြားလို့ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ က.ရင် ပြားပို့ ပစ်ပါဘူး၊ ကွေးဖို့ပဲ ချီပါတယ်၊ ကကွေးလို့ခေါ်ရင် ပိုပြီးကောင်း ပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးက

"ဒီမှာ ကိုရွှေလှော်ရယ်၊ ခွင့်ဟာခွင့် ကွေးချင်ကွေး ဆန်ချင်ဆန် ထမင်းဖိုး တည်ရဦးမယ်၊ ဒါမှ ဆွမ်းခံကြတဲ့ ဘုန်းကြီးလည်း ပီမယ်၊ ကလေးကောင်းသွားရင်လဲ စားသွားလို့ရမှာ၊ ဒါတောင် ဟင်းက ချက်ရသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဝတ်တွေလည်း လျှော်ရဦးမယ်၊ အဝတ်တွေလျှော်ပြီးရင် ဟိုတက်မှန်ဘီရိုထဲက မှန်တက်နေတဲ့ပစ္စည်းတွေကို မှန်သုတ်ရဦးမယ်၊ ကျွန်တစ် ယောက်ထဲ ရှင်ခြေတိုလည်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ရွှင့်သားကလည်း ဒီဟင်း မစားချင်ဘူး၊ ဟိုဟင်း မစားချင်ဘူး၊ ဒီအဝတ် မဝတ် ချင်ဘူး၊ ဟိုအဝတ် မဝတ်ချင်ဘူးနဲ့ အလွန်ဆေးများတဲ့ကောင်၊ သူ့ရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးရတာကလည်း နားရတယ် ကိုမချီဘူး၊ ကိပ်အလုပ်တွေကို ကျွန်ကနိုင်တယ်၊ ရွှင့်သား ရွှေမြသာရဲ့အလုပ်တွေကို ကျွန်ကမနိုင်ဘူးတော့"

ဟု ညည်းတွားလျှင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး ဦးရွှေလှော်က

"ဒီလိုဆိုရင်လဲ မမြသာရယ် လူခေါ်ရမှာပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။

"လူခေါ်ဆိုရင် တောစော့သည်တွေထဲက မပိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး လာရင် မှာလိုက်နဲ့ပဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်၏မိခင်က ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးက

"ဟာ . . . ဟာ . . . ဒီနေ့လာရင် ဒီနေ့မှာ နက်မြန်လာရင် နက်မြန်မှာ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပြောသောနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်ခေ့ နို့ တမာပင်ကြီးတောက်တွင် တောစော့သည်များလာ၍ စုကြလေ ၏။ ထိုစော့သည်များသည် တောဝိုင်းမှတက်လာပြီးလျှင် တမာ ပင်ကြီးတောက်၌ စုကြ၏။ ပြီးလျှင်လူခွဲ၌ တစ်မျိုးလုံးအနဲ့ စော့ရောင်း ထွက်ကြလေ၏။ စော့ရောင်းပြီးသောအခါ၌ ဆိုင်ခေ့တမာပင်ကြီး တောက်တွင် မြန်၍စုကြမြန်လေ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တောင့်ကြမြန် ၏။ လူစုံလျှင် တောဝိုင်းသို့ မြန်သွားကြလေ၏။ ဤသို့မြဲလုပ်ခြင်းမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မဟုတ်ပေ။ (၅)ရက်တစ်ကြိမ် မြဲလုပ်တတ်မြဲဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့မြို့နှင့် ကပ်လျှက်ရိုသောမြို့တွင် (၅)ရက်တစ် စော့ရိုသောကြောင့် ထိုစော့မှစော့သည်များသည် ထိုမြို့တွင် စော့ကွဲ သောအခါ၌ ၎င်းတို့၏လက်ကျန်ကျန်များကို ကျွန်ုပ်တို့မြို့တွင် ထပ်မံ ရောင်းချခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့တွင် တောထွေးသည်များ လာရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆိုင် ခွေတွင် စုကြွင်း၊ ထိုစာထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးပြောသော မရှင် ဆိုသည့် မိန်းမကြီးပါလာ၏။ ထိုအခါ မိခင်ကြီးသည် မရှင်ဆိုသော မိန်းမကြီးအား ဆိုင်တွင်းသို့ ခေါ်ယူကာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သော မိန်းမကလေးငယ်တစ်ဦး လိုချင်ကြောင်းပြောလေ၏။ ထိုမိန်းမ ကြီးကလည်း

“ဒါနောက်မှ ပြောစမ်းပါ မပြောရယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ကျွန်ကိုကွေ့တဲ့ ဘီကွေးကြာဆိုတာနဲ့ သကြားနဲ့ ကွေ့စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မခင် ဦးရွှေလှတ်က

“ဘီကွေးကြာ မဟုတ်ပါဘူး မရှင်ရယ်၊ ဘီကြာကွေးလို့ ပြော စမ်းပါ”

ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမကြီးက

“ခေါ်တတ်ပါဘူး ကိုရွှေလှတ်ရယ်၊ ရှင်တို့ တရုတ်ပစ္စည်းတွေ ကလည်း တယ်လည်းရှည်တာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏မခင်ဦးရွှေလှတ်က

“ဒီမှာ မရှင်၊ တရုတ်ရယ် မြန်မာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရှည်တာ က ရှည်တာပါပဲ၊ တိုတာက တိုတာပါပဲ၊ ကဲ-တစ်ခုပဲ ပြောမယ်၊ အညာသားကျောကုန်းဆိုတဲ့မုန့်ဟာ ခေါ်ရတာ ဘယ်လောက် ရှည်သတုန်း၊ အဲဒါဟာ တရုတ်မုန့် မဟုတ်ဘူး မြန်မာပစ္စည်းပဲ။

ဟော... ကျွန်တို့တရုတ်မုန့်ထဲမှာ ဟိုကွေးဆိုတာ မှီတယ်၊ ခေါ်ရတာ ဘယ်လောက်တိုသတုံး၊ နှစ်လုံးထဲပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမကြီးက

“တော်ပါတော့ ကိုရွှေလှတ်ရယ်၊ ရှင်နဲ့ကော့နိုင် မလှတော့ပါဘူး တစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ ရှင်တို့တိမ်မှာ ဝိုင်းကူလုပ်ဖို့ မိန်းမကလေး တစ်ယောက်တော့မှီတယ်၊ ဒီကောင်မလေးက သိပ်ပြီးသနား ဖို့ကောင်းတယ်၊ သူ့စာပေက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သေသွား ပြီ၊ မိတ္တူနဲ့ နေရတာ၊ သူ့စာပေကလည်း ဟိုတစ်နှစ်က ဆုံး သွားမှာပြီ၊ သူ့စာနဲ့ နေနေရတာက မိတ္တူဆီမှာ မိတ္တူကလည်း သူ့ကိုတိမ်က ထုတ်ချင်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် အလကားတော့ ထုတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုငွေ ငါးဆယ်ပေးရမယ်၊ ပြီးရင် ကောင် မလေးကို အပိုင်ခေါ်သွား ဒါပဲ၊ ကောင်မလေးနာမည်က ‘မိမာ’ တဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏မခင် ဦးရွှေလှတ်က

“မိဆိုတာကတော့ မိန်းမဖို့လို့ မိ၊ တစ်ခေါ်တာပါ၊ မာဆိုတာ ကတော့ မာမာချာချာဖို့တဲ့ သဘောပါပဲ၊ တရုတ်လိုကတော့ ‘မာ’ ဆိုတာ မြင်းကိုပြောတာ (ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင်) လူက လေးရွှေပြဿ မင်းအတွက်အတယ်က မြင်းမလေးတစ်ကောင် ဝယ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးခေါ်ပြဿာက

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . သူ့အတွက်ပါ။ သူ့ရဲ့ ဝေ
ယျာဝစ္စတွေက အများကြီးပဲ ကိုရွှေလုတ်ချေ၊ အဲဒီတော့ မြင်းမ
ဝယ်ဖို့ ငွေငါးဆယ်ပေး၊ ဟောပီ မရွှင်ကိုလည်း အီကွေးကြာ
ကြွေးလိုက်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင် ဦးရွှေလုတ်ကြီးက သဘောကျ၍

“အီကွေးကြာ အီကြာကွေး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သတည်း။

မြင်းမကလေးကြီးနဲ့ တုမ်

တောဇေးသည်များ ပြန်သွားပြီး (၃)ရက်မြောက်သောနေ့၌
မရွှင်ဆိုသောအခေါ်ကြီးသည် (၁၆)နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိ တောသူ
မလေးတစ်ဦးကို အိမ်သို့ခေါ်လာလေ၏။ ဆိုတော့သူမလေးမှာ
ကျွန်ုပ်၏မိခင်ပြောသော မြင်းမကလေး မြစ်တန်ခါး၏။ အရပ်
အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်လစ်၏။ သို့သော် မိန်းမတစ်
ယောက်တွင် ခိုသင့်ဖို့ထိုက်သော ခြက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့နှင့်
ပြည့်စုံ၏။ မျက်လုံး၊ မျက်မန်း၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့မှာ အချို့က
သော်လည်း အသားမှာ အလွန်ခုတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မိခင်
ဦးရွှေလုတ်က

“မြင်းနက်ပလေးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မိခင် ခေါ်မြသာက

“မြင်းနက်ပဲမြစ်မြစ်၊ မြင်းဖြူပဲမြစ်မြစ် အိပ်မှာအသုံးဝင်ရင် တော်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မိခင်ကြီးသည် မြင်းပလေးရောက်လာသည်နှင့် တစ်မြိုင်နက် ဈေးသို့သွားကာ သရက်ထည်လုံချည်သုံးထည် ဝယ်၍ ချုပ်ပေး၏။ ထိုအပြင် ‘မယ်ညိုငှက်တံဆိပ်’ ပိတ်ပါးဖြေငှက်လည်း တကိုးသုံးထည် ချုပ်ပေး၏။ ထိုအကိုးပါးအောက်တွင် ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် ရှင်မီး တကိုးလေးထည် ချုပ်ပေး၏။ မြင်းမကလေးသည်လည်း ထိုပစ္စည်း များကိုရသောကြောင့် လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားပုံရ၏။ မိခင်ကြီးသည် မြင်းမကလေးအား အိပ်မှာနေရင်း နှိမ့်နပ်စီးရန် မှာကြား၏။ အပြင် သို့ထွက်သောအခါ စီးရန်အတွက် ပိန်းစာန်းဖိနပ်တစ်ရုံ ဝယ်ပေး လိုက်၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ၌ ဆိုင်၏နောက်ဘက် ဇီးဖိုနှင့်ကပ်လျက် အခန်းတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အိပ်စေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးက

“မိမာရေ မောင်လေးနဲ့ အတူအိပ်၊ ညကျရင် ဒီကောင်လေးက စောင်တွေကို လွှင့်ပစ်တတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မကြာမကြာ အဖေအမိပြီး ဖျားလေ့ရှိတယ်၊ စောင်ကွာသွားရင် စောင်ခြုံ ပေးနော်၊ နင်တို့မောင်နုမနှစ်ယောက် အတူအိပ်ကြ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင်းပလေးက

“ဟုတ်ကဲ့ မပ”

ဟု အသံစာစာလေးဖြင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။ မြင်းမကလေးသည် တစ်နေ့ကုန် နားသည်ဟူ၍မရှိပဲ၊ တခေါက်ခေါက်နှင့် လုပ်နေ၏။ ညအက်အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးသောအခါ၌ ရေချိုး၏။ ပြီးလျှင် သနပ်ခါး ရေကဲ့သွေး၍ တစ်ကိုယ်လုံးကို လိမ်းလေ၏။ ထို့နောက် ခြင်ထောင် တွင်းသို့ရောက်လျှင် မအိပ်သေးပဲ ခြင်ဖျားကိုလိုက်၍ သတ်နေ၏။ မည်သည့်အချိန်အထိ ခြင်သတ်နေသည် မသိပေ။ ကျွန်ုပ်မှာမူ အိပ် ပျော်သွားပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်မည်မျှကြာကြာ အိပ်မောကျသွားသည် မသိပေ။ အိပ်မက်ထဲတွင် လူကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို ညှစ်နေသဖြင့် အသက်ရှုကြပ်ကာ မွန်း၍လာသောကြောင့် လန့်၍ နိုးလေ၏။ ထိုသို့ လန့်၍နိုးသောအခါကျမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အားခွဲ၍ မက်ထားသည်ကို သိရလေတော့၏။ အပေထမတွင်

“ဘယ်သူကများ ငါ့ကိုလာပြီး ခွဲထားပါလိမ့်”

ဟု တွေးမိသော်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မြင်းမကလေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူအိပ်ကြောင်းကို သတိရသွားမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူးလွန်၍ ရှမ်းပြီးလျှင် တစ်ဘက်သို့ စောင်းတိပ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်သေးပဲ ချီလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဈေးတွင်စောင့်သော ခရဝပ်ကုလားက သံချောင်း (၀၂) ချက်ခေါက်

၌ "တရားတရားပို" ဟူ၍ (၁၂)နာရီ ထိုးကြောင်း ကုလားတာသာ မြင့် အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

များမကြာမှီ၌ မြင်းမလေး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်ုပ် အား လာ၍ခွ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုခွသောခြေထောက်ကို အသာမ၌ ဘေးသို့ဖယ်ချရ၏။ သူ၏လက်ကိုလည်း အသာမ၌ ဘေးသို့ဖယ် ချရ၏။ ထိုသို့ဖယ်ချပြီး မကြာမှီ၌ပင် မြင်းမလေး၏ ပေါင်တစ် ချောင်းသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကို လာ၍ခွမြှန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုညက တစ်ညလုံး မြင်းမလေး၏ပေါင်ကို ဖယ်နေရသောကြောင့် ကောင်း စွာ မအိပ်ရတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်က (၁၂)နာရီအခင်းအခွယ် ကလေးသူငယ် မျှသာရှိသေးသောကြောင့် ဟိုစိတ်ဒီစိတ်ဟူ၍ မရှိသေးပါ။ မြင်းမ ကလေးမှာမူ (၁၆)နာရီအခွယ်ရောက်နေပြီ မြစ်သဖြင့် ဟိုစိတ်ဒီစိတ် ချီမရှိ ကျွန်ုပ်မသိပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုညက မြင်းထိန်းမြစ်နေ၏။ ထိုအကြောင်းကို တစ်နံတစ်ယောက်အား ပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူးထားမိ၏။ မိခင်ကြီး အား ပြောပြပါမူ ကျွန်ုပ်အားရိုက်မည်ဖိုးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင် တဖာပင်အောက် ထိုင်ခုံ၌ထိုင်၍ ရေခွေးကြမ်းသောက်နေသည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ဆီသို့ သွား၍ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြော ပြရာ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က ပြုံးလေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြီးနောက်

"လူ့ ခလေး ဘာမှ ဖိုးရိုက်ရောမရှိပါဘူးကွယ်၊ မိန်းမတွေဟာ လေ့နဲ့

မြင်းလိုလို ဆိုထားတာပဲ၊ မြင်းဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ကွား၊ လေ့ ကတော့ ဘယ်လိုလည်းလို့ အတယ်လည်း မသိဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

"အတယ်ကလည်း မြင်းကကျွန်ုပ်ကို ပေါင်ကြီးနဲ့ လာလာခွနေ တော့ ကျွန်ုပ်မအိပ်ရဘူး၊ အဲဒီမြင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ဆက်ပြီး အတူ တိပ်ရမယ်ဆိုရင်ဟေ့ တိပ်ရေ နှက်တာနဲ့ ကျွန်ုပ်သေမှာပဲ"

ဟု ပြောလျှင် ဖခင်၊

"မြင်းခွတာကို မကြိုက်ရင် မင်းက မြင်းကိုခွပေါ့ကွား၊ အတူတိပ် တဲ့လူက ကိုယ့်ကိုလာခွတာဟာ စိတ်ဆိုးရောမရှိပါဘူး၊ တစ်ချို့ လူတွေကတိပ်ရင် ခွပြီးတိပ်တဲ့အလှူရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တစ် ချို့လူတွေဟာ ခွခေါင်းတုံးကြီးတွေခွပြီး တိပ်ရတာလေကွာ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဒီလိုဆိုလဲ မြင်းအတွက် ခွခေါင်းတုံးတစ်လုံး ညှပ်ပေးလိုက်ပါ အတယ်ရယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မကားကို သဘောကျ၍ 'တဟားဟား' ရယ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းမလေးအား စိတ်ပျက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ပေါ်မြသာမှာမူ မြင်းမလေးအား လွန်စွာအိုးမွမ်းလျှက် ချီလေ တော့၏။ မြင်းမလေးသည် တိပ်ယာမှ စောစောထလေ့ရှိ၏။ ထ

သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံမြက်ဦးလှည်း၏ ကျွန်ုပ်၏အခင် ရေအိုးရေ
အတွက် ရေခန်းတိုးတည်၏။ ရေခန်းဆူလျှင် ထမင်းတိုးတည်၏။
ပြီးလျှင် အဝတ်များလျှော်၏။ ထို့နောက် မိခင်ကြီးနှင့်အတူ ဟင်
ကျွဲ ချက်ပေး၏။ ထို့နောက် ဆိုင်သို့မှန်တီရိများကို ရေပတ်တိုက်၏။
ထိုသို့တိုက်ပြီးလျှင် မိခင်ကြီးလူးရန်အတွက် သနပ်ခါး သွေးပေး၏။
ထို့ကြောင့်မိခင်ကြီးမှာ လွန်စွာသက်သာလျှက် ခံလေတော့၏။

မိခင်ကြီးသည် ဤတိမ်မှ မြင်းမလေးထွက်သွားမည်ကို လွန်စွာ
စိုးရိမ်၏။ ထိုသို့ စိုးရိမ်သောကြောင့် မြင်းမလေးကား ရွှေမြင့်မြင့်
လုပ်ထားသော နားသံသီးကလေးတစ်ရံ ဆင်မြန်းပေး၏။ ထို့အတူ
အပ်ချည်ကြီးထက် နည်းနည်းကလေးစာလုံးပိုတုတ်သော ရွှေဆွဲကြိုး
လေးတစ်ကုံးကိုလည်း မြင်းမလေး၏လည်မှာ ဆွဲပေး၏။ ထိုအပြု
အမူများကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်၏အခင် ဦးရွှေလှတ်က

“မမြသာရေ မြင်းမကလေးကို အဝတ်အစားတွေချုပ်ပေး၊ ငွေ
နားသံသီးတွေ၊ ရွှေဆွဲကြိုးတွေလုပ်ပေးခဲ့ လုပ်နေတာဟာ မြင်း
မလေး ဒီနေရာက ထွက်သွားမှာစိုးလို့ ကြိုနေခဲ့တုတ်နေတာ
မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောလျှင် မိခင်ဒေါ်မြသာက
“ဒီမှာ . . . ကိုရွှေလှတ် ကြိုနေခဲ့တုတ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီကောင်
မလေးလာမှ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်သက်သာနေတာ၊ အဲဒီတော့
ကြီး ကြီးကြီးနဲ့ တုတ်ရမယ်”

ဟု မြန်ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်အခင်ဦးရွှေလှတ်က
“မှန်ပါတယ် မမြသာရယ်၊ ကြိုနေခဲ့တုတ်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့လိမ့်
မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏အခင်ကြီးသည်
သူ၏ကေားကို သွမာသာ သဘောကျကာ ‘တဟားဟား’ ရယ်မော
မြန်လေတော့သတည်း။

စီးတော့ ကိုရွှေလုပ်

စီးတော့ ကိုရွှေလုပ်

မြင်းမကလေးသည် ညပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်အား တမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ နှိပ်
 ကော်သော်လည်း နံနက်တချိန်၌ပူ တိပ်ယာမှအစောကြီး ထကတ်
 လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသောနံနက်၌ တိပ်ရာမှ စောစော
 နှလေ၏။ သို့ရာတွင် တိပ်ယာမှမထသေးပဲ ဖျင်းကြောဆွဲ၍ နေ
 လေ၏။ ထိုသို့ ဖျင်းကြောဆွဲပြီးနောက် စောင်ကို ခေါင်းဖြိုးမြဲလိုက်
 လေ၏။ ခေါင်းဖြိုးမြဲထားသော်လည်း စောင်တွင်ရှိသော အပေါက်
 ကလေးမှနေ၍ ကျွန်ုပ်သည် အမြင်သို့ ကြည့်နေမိ၏။ မြင်းမကလေး
 သည် တိပ်ယာတွင်း၌ မရှိတော့ပေ။ ရေခန်းတိုးတည်ရန်၊ ထမင်း
 မျက်ရန်အတွက် ထ၍ သွားပြီဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးရွှေလှော်သည် မီးဖိုတက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်၏ခြင်ထောင်အနီးသို့ ထလာကာ အပြင်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်သောအခါ၌ စောင်ကို ခေါင်းမြီးမြွှာထားသော ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် ကျွန်ုပ်တိပ်ဖျော်နေသည်ဟုယူဆ၍ ထွက်သွားလေ၏။ တစ်ဘောင်ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အတယ်ကြောင့်လာ၍ ကြည့်ရှုသည်ကို သိလို၍ စောင်ပေါက်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်ရာ မီးဖိုအဝင်ဝဋ် ကျွန်းသေတ္တာကြီးပေါ်တွင် တိပ်ဖျော်နေသော မြင်းမလေးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ခေါ်မြသာသည် ဖခင်၏နောက်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဖခင်၏ခေါင်းကို တံမြက်စီးရိုးဖြင့် ခိုက်လေတော့၏။ ပါးစပ်မှလည်း

“ကဲဟယ် . . . ကဲဟယ် . . .”

ဟု ဆိုကာ ရအော်ဟစ်၍ ခိုက်လေတော့၏။ ဖခင်ကြီးသည် တိပ်ပေါ်မှ ကမန်းကတမ်း ဆင်းပြေးလေ၏။ မိခင်ကြီးသည် ဖခင်ကြီးထွက်ပြေးသောအခါ၌ မြင်းမလေးကို ဆက်၍ ခိုက်လေတော့၏။ မြင်းမလေးသည်လည်း ထမီစွန်တောင်ဆွဲ၍ ပြေးလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးနှင့် မြင်းမလေးသည် ဖခောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကူးတောင် ပြေးကြပြီဖြစ်၏။ မိခင်ကြီးသည် တံမြက်စီးကြိုးဖြင့် ပြေး၍ လိုက်၏။ ထို့နောက် မိခင်ကြီးသည်

ပါးစွမ်းသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ခြင်ထောင်ထဲမှ ထွက်၍လာပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝိုမြင်ကွင်းကို လွန်စွာမှသဘောကျ၏။ ထို့ကြောင့် ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ဟေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း

“ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ
မြင်းမ ဝယ်လိုလား၊
မြင်းမကလေး ကြီးနဲ့တုတ်
စီးတော့ ကိုရွှေလှော်။”

ဟု ခွက်ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မိခင်ကြီးသည် “စီးဦးဟယ် . . . စီးဦးဟယ် . . .”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကိုပါ တံမြက်စီးနှင့် ခိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ ခိုက်ရင်း “နှင့်ကြောင့် ဝိမြင်းမ ဝယ်ရတာ”

ဟု အပြစ်ဟူသမျှကို ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ပုံချလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကိုရွှေလှော်နှင့်မြင်းမကလေးတို့သည် ထိုအချိန်မှစ၍ လုံးဝ မှောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ကိုရွှေလုပ်နဲ့ မြင်းမဟာ ထွက်ပြေးကြကော့မှာ

ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ကိုရွှေလုပ်နှင့် မြင်းမလေးတို့သည် အပေထမ တွင် 'မင်းခရု' ဟူသော အရပ်သို့ ထွက်ပြေးလေ၏။ မိခင်ကြီးက လေ့ကျင့် လှည်းကြံ့ဖြင့်လိုက်၏။ ထိုသို့ လိုက်လာသည်ကို သတင်းကြားလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့် မြင်းတို့သည် 'စေတ္တာ' ဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြပြန်၏။ မိခင်ကြီးက သတင်းကြားသဖြင့် ဆက်၍လိုက်ရာ မှင်းတို့သည် ညောင်တုန်းဘက်သို့ ဆက်လက်၍ ပြေးပြန်၏။ ညောင်တုန်းသို့ မိခင်ကြီးကဆက်၍ လိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့် မြင်းတို့သည် အင်းစိန်ဘက်သို့ ကူး၍ပြေးရ၏။ ထိုနောက် မှင်းတို့သည် အင်းစိန်မှ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်မှ ပဲခူး၊ ပဲခူးမှ စင်တောင်း၊ စင်တောင်းမှ ကျိုက်ထို၊ ကျိုက်ထိုမှ မော်လမြိုင်၊ မော်လမြိုင်မှနေ၍ နယ်စပ်သို့ တိုင်တောင် ပြေးလေတော့၏။

ပိခင်ကြီးသည် အပထမ၌ ကျွန်ုပ်ကိုလက်ဆွဲ၍ ပခင်ကြီးနှင့် မြင်းမလေးရှိရာနောက်သို့ တကောက်တောက်လိုက်၏။ တနင်္သာရီ သို့ ရောက်သောအခါ၌ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျကာ ဆက်၍ မလိုက်နိုင်တော့ပဲ စိတ်လျှော့လိုက်ရတော့၏။ ပိခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ပခင် ဦးရွှေလှုတ်နှင့် မြင်းမကလေးအားမတွေ့ရလျှင် ကျွန်ုပ်အား ခိုက်လေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အချောင်အဖိုက်ခံ နေရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“မလိုက်ပါနဲ့တော့ အပေရယ်၊ အတယ့်ကို မတွေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ဆည်း ခိုက်နေတယ်ဆိုတော့ ကြာရင်ကျွန်ုပ်သေလိမ့်မယ်၊ နောက် ပြီးတော့လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖျော်လို့ကစားတာ ကို အမေက ဒီလောက်တောင်ဝေါသကြီးဖို့ မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ပိခင်ကြီးလည်း အနီးဖို့ဝါခြမ်းပြားကိုယူ၍ ကနိုးသည်အထိ ခိုက်နှက်ရင်း

“အဲဒါ ကစားတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့ . . . သေမှာလေးပဲ၊ ကမြင်းတာ ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကစားခြင်းနှင့် ကမြင်းခြင်းကို အတူတူပဲဟု ထင်မှတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ

“အမေကလဲ ကစားတာနဲ့ ကမြင်းတာ အတူတူပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ပိခင်ကြီးက

“တူဦးဟဲ့ . . . တူဦးဟဲ့ . . .”

ဟုဆိုကာ လက်ဝါးဖြင့် တအားလွှဲ၍ ခိုက်ပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူတား ကျွန်ုပ်၏ပခင် ဦးရွှေလှုတ်အတွက် ဝါးစာခံ လပွယ် မြစ်နေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကကားတစ်လုံးမှမပြောပဲ ခြိမ်း၍ နေရလေ၏။ ပိခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အားလက်ဆွဲ၍ လာလမ်း အတိုင်း ပြန်ခဲ့ရလေတော့၏။

တူတာခုံတစ်ခုတွင် သားအမိနှစ်ယောက် ရထားစောင့် နေရ လေ၏။ ပိခင်ကြီးသည် အိပ်နေပျက်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ရထား စောင့်ရင်း ထိုင်ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ အထုပ်အဖိုးများကို လှည့်သွားမည်စိုးသဖြင့် စောင့်၍ နေရလေ၏။

ထိုသို့စောင့်ရင်း ဖျင်းရိလာသဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း တိုးတိုး ကလေး ဆိုမိတော့၏။

“ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ
မြင်းမ ဝယ်လို့လား
မြင်းမကလေး ကြီးနဲ့တုပ်
စီးတော့ ကိုရွှေလှုတ်၊
ကိုရွှေလှုတ်နဲ့ မြင်းမဟာ
ထွက်ပြေးကြရာဇာ၊
ရွှေမြသာပဲ့အမေကြီး

တအားလိုက်လိုက်၊
တီးပါသော်လည်း မမိပါ
ရွှေမြသာလေး ယောင် နာသာ”

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးသည် အိပ်ပျော်နေသည်မဟုတ်၊ မျက်စိ
ကလေးမှိတ်၍ မိန်းမနေပုံကလေး မိန်းမနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သိဆို
နေသည်ကိုကြား၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ အိပ်ယာမှထကာ
“မမိဦးဟယ်... မမိဦးဟယ်...”

ဟုဆိုကာ တံတောင်မြင့်ချွန်၍ ထောင်းလေတော့၏။ မိခင်ကြီးသည်
အဆက်မပြတ် ထောင်း၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လျှာထွက်နေပြီဖြစ်၏။ အနီး
အပါးမှ ခနဲသည်များက ဝိုင်း၍ ဆွဲရလေ၏။

ထိုသို့ ဆွဲသည့်အထဲတွင် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးလည်းပါ၏။ ထို
ရသေ့ကြီးက

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းမပါ။ ကလေးကို ဒီလောက်တောင် လုပ်ရ
သလား။ သူကတော့ အိပ်နေတယ်။ ကလေးခမျာပျင်းလို့ ကဗျာ
ကလေး ဆိုမိပါတယ်။ အဲဒါကို သေမတတ်လုပ်တယ်။ အပေ
အရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ မိထွေးများလား။ ကလေးဆိုတဲ့ ကဗျာကို
ကျွန်တောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ ဘာမှ တပြစ်မပါဘူး။ ကျွန်
ပြန်ဆိုပြမယ် ...

ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ
မြင်းမ ဝယ်လိုလား
မြင်းမကလေး ကြိုနေတဲ့
မီးတော့ ကိုရွှေလှော်၊
ကိုရွှေလှော်နဲ့ မြင်းမတာ
ထွက်မြေးကြရာသာ၊
ရွှေမြသာရဲ့ အမေကြီး
တအားလိုက်လိုက်၊
တီးပါသော်လည်း မမိပါ ...

အဲ... အဲ... အဲဒီနေရာမှာ ကလေးကိုထပြီး ထောင်းတော့
တာပဲ။ တော်တော်ဆိုးတယ်။ ကလေးဆိုတဲ့ ကဗျာလေးဟာ နား
ထောင်ရတာ ပျော်ပို၊ အတော်ကောင်းတယ်။ ဒါကို ကလေး
အမေက ကလေးကို ဘာလို့ဒီလောက် ခေါ်သတကြီး တံတောင်
နဲ့ ထောင်းရတာတုံး။ ဒီကဗျာလေးဟာ အယ်သွကိုမှ မထိခိုက်
ပါဘူး။ မရိုင်းလဲ မရိုင်းပါဘူး။ ကျွန်တို့လဲ ဝယ်ဝယ်က ဆိုခဲ့ကြ
တာပဲ။ ကျွန်တို့ဆိုတဲ့ ကဗျာတွေဆို ဒီထက်တောင်ပိုပြီး ရိုင်း
သေးတယ်။ ဥပမာ- မတုတ်ဆို တင်ဆိုကြီး လှည်းလုပ်လို့မီး
ဆိုတာမျိုးပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အနီးအပါးရှိ ခနဲသည်များက

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမိန်းမဟာ အတော့်ကို ဆိုတယ်”

ဟု ဝိုင်း၍ပြောကုန်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးက

“ရှင်တို့ဘာသိလို့လဲ၊ ဒီကောင်လေးဆိုတဲ့ ကဗျာဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဖော်ကားတဲ့ကဗျာ၊ ရွှေမြသာဆိုတာ ဒီကောင်ကလေးပဲ။ ကိုလုတ်ဆိုတာ သူ့အဖေ မြင်းမကလေးဆိုတာက အိမ်မှာခိုင်းခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကြားရသူ အပေါင်းသည် ကရုဏာသက်ရမည့်အစား ကရုဏာမသက်ကြပဲ ‘ဝါး’ကနဲ ညီတူညီညာ ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သတည်း။

ရွှေမြသာလေး ယောင်ချာချာ

ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးသည် တစ်ဦးတည်း ဆိုင်ကိုရောင်းရလေ၏။ ဆိုင်တွင် အလုပ်များသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဝရုခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်မှာအတွင်း ကျောင်းမှန်မှန် တက်သော်လည်း မိခင်ကြီးက ဝရုခိုက်နိုင်တော့သောအခါ၌ ကျောင်းကိုမှန်မှန် မတက်တော့ပဲ ကျောင်းပြေးလေတော့၏။

ကျောင်းပြေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၌ နှိပ်စက်ကြီးသို့ ထွက်ကာ ငါးများ၏၊ ခရုကူး၏၊ အပေထမတွင် ငါးမများတတ်သောကြောင့် ငါးကိုမပီသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ငါး၏သဘာဝကို သိလာသောကြောင့် ငါးများကိုမိတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ငါးများပည့်နေရာတွင် မြက်များ၊ အပိုက်များ
 ချွန် ခိုက်မှတ်ကလေးတစ်ခု လုပ်ထား၏။ တိပ်မှ ထမင်းဟင်းများ
 ကိုလည်း မက်မြင့်ထုတ်ကာ ယူလာပြီးနောက် ထိုခိုက်မှတ်၌ခုလေ၏။
 ငါးများသည် ခိုကပ်ရန် ခိုက်လည်းရှိ အစာလည်းရှိသောနေရာတွင်
 လာရောက် ခိုအောင်းကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်း-
 တက်တော့ဘဲ စိတ်ကြိုက်လက်ကြိုက် ငါးများ၌ နေလေတော့၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ခရမကူးတတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ခရမန်စပ်သို့ဆင်း၍
 ခရမူးစမ်းကြည့်၏။ ထိုအခါ လူကြီးတစ်ဦးက

“ဟဲ့ကောင်လေး၊ ကန်ထဲမှာ ခရမကူးဖဲ့ ခရမကူးတတ်ရင် နှင်ပြီး
 သေတတ်တယ်။ ကူးချင်ရင် ချောင်းထဲမှာသွားကူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ချောင်းထဲမှာကူးတော့ မျောပြီး ပါသွားမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက

“အဲဒီလို မျောပြီးပါသွားတော့ မသေဘူးပေါ့ကွ၊ မမျောဘဲ
 နှစ်နေမှ သေတာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ချောင်းတွင်သွား၍ ကူးလေ၏။ ဤသို့
 နှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ခရမူးတတ်၍ သွားလေတော့၏။ ထို့နောက်
 ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်တက်၏။ ကိန်ကန်း၂ နှိုက်၏။ စာသီးများကို
 ခူးစား၏။ မြေကြွက်များကို လိုက်၍ဖမ်း၏။ မိလ္လင် အရေဆုတ်၊ ရင်

ပုံကာ နေခြောက်လှမ်း၏။ ထို့နောက် ကြွက်သည်ကို လျော့စေ့မြင့်
 မရောင်း၏။ တံငါကလေးများနှင့် ပေါင်းကာ ငါးရွှင်နှိုက်၏။ ထိုအတူ
 မှတ်မှဆိုးကလေးများဖြင့် ပေါင်းကာ ချိုးတည်၏။ ခါပမ်း၏။

ကျွန်ုပ်ရရှိသော မုန့်ဖိုးကိုစုကာ ပန်းပဲနံ့သို့သွားပြီးလျှင် ငါးမြွေထိုး
 မမ်းသော ကောက်ချိတ်ကို မြဲလုပ်ကာ ခေပေါ်တွင် ရွပ်၍ပြေးသော
 ပါးမြွေထိုးကို ကောက်ချိတ်ဖြင့် စမ်း၍ ခုတ်ကြည့်၏။ အပေထမတွင်
 ချိန်ထားပကိုက်ဘဲ လွဲချော်၍နေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် အချက်တိုင်း
 ပါးမြွေထိုးကို ခုတ်မိ၏။ ငါး မြွေထိုးလည်း ကျွန်ုပ်၏ ကောက်ချိတ်တွင်
 ညှပ်၍ပါလာတတ်၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် မုဆိုးကြီးများဖြင့်ပေါင်းကာ
 လင်းလေး ခူးလေးများကို ပစ်စမ်းကြည့်၏။ ထိုသို့ ပစ်စမ်းကြည့်၍
 ဗျာမက ကျွန်ုပ်ပစ်ရန်အတွက် လင်းလေး ခူးလေးများကို မြဲလုပ်ကာ
 မုဆိုးများတိပ်၌ အပ်နံ့ထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကျောင်းကို မှန်မှန်
 မတက်တော့ဘဲ မုဆိုးအလုပ်၊ တံငါအလုပ်များဖြင့်သာ အချိန်ကုန်
 နေလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည်
 ကျွန်ုပ်မိခင်ကြီးထံလာရောက်၍ ကျွန်ုပ်ကျောင်း မှန်မှန်ပတက်သည့်
 အကြောင်းကို တိုင်တန်းလေတော့၏။ ထိုအခါ မိခင်ကြီးသည်အနီးရှိ
 တံမြက်စည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ထစားကုန်လွှဲ၍ ခိုက်လေတော့၏။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံငါအလုပ်၊ မုဆိုးအလုပ်များကို စွန့်လွှတ်ကာ

ကျောင်းသို့ ပြန်တက်ခဲ့ရလေ၏။ ထိုနှစ်က ကံအားလျော်စွာ စာပေး
အောင်သွားသဖြင့် အတန်းတက်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နောက်နှစ်အပိုင်းတွင် ကျောင်းသို့ ပြန်မှန်သွား
သော်လည်း နှစ်ဝက်သို့ရောက်သောအခါ၌ ကျောင်းမှန်မှန်မတက်
တော့ဘဲ ကျောင်းပြေး ပြန်လေ၏။ ကျောင်းပြေးပြီးလျှင် ကွဲ
ကျောင်းသော ကွဲကျောင်းသားကလေးများနှင့်ပေါင်းကာ ကွဲလိုက်
၍ ကျောင်း၏ ကွဲကျောင်းသောကြောင့် ကွဲကိုလည်းစီးရ၏။ ကွဲကို
ချောင်းနိမ့်များ၌ ဖြတ်၍ စီးရသောအခါများ၌ လွန်စွာအရသာရှိ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က နွားကျောင်းသားများဖြင့်ပေါင်းကာ နွား
ကျောင်းဖူး၏။ နွားလည်းစီးဖူး၏။ ယခုလည်း ကွဲကျောင်းသားများ
နှင့်ပေါင်းကာ ကွဲစီးဖူးပြန်၏။ နွားစီးခြင်းနှင့် ကွဲစီးခြင်းမှာ စီးပုံ
စီနည်းချင်း မတူပါ။ နွားကိုစီးသောအခါ၌ နွား၏ကျောအလည်
တည့်တည့်တွင် ခွ၍ စီးရ၏။ ကွဲကိုစီးသောအခါ၌ ဤသို့စီး၍ မရပေ။
ကွဲ၏အိုသည် ချည်လည်းချည်၏။ ခွန်လည်း ခွန်၏။ သူ၏ ကျော
အလယ်တွင်စီးပါက အိုဖြင့်လှမ်း၍ ခတ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကွဲစီး
လျှင် အိုပင်သော တင်ပခွက်နေရာမှနေ၍ တင်ပခွက်ရိုးကို ခူးဖြင့်
ညှပ်၍ စီးရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နွားကိုလည်း စီးဖူးပြန်၏။ ကွဲကိုလည်း
စီးဖူးပြန်၏။ မြင်းကိုမူ မစီးဖူးသေးပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ကျောင်းသော ကွဲစားကျက်နေရာသို့ မြင်း
ညှိပကြီးတစ်ကောင် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်

ထိုမြင်းညှိပကြီးကိုပမ်း၍ စီးကြည့်လေ၏။ အပေထမတွင် မြင်းပေါ်မှ
ပြုတ်၍ မြတ်၍ ကု၏။ နောင်အခါ သဘောသိသွားသောအခါ၌
မြင်းစီးရသည်မှာ နွားများ၊ ကွဲများစီးရသည်နှင့် မတူပေ။ လွန်စွာ
စီး၍ကောင်း၏။

ကျွန်ုပ်စီးသော မြင်းညှိပကြီးမှာ တတယ့်မြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
မစီးစီးသော မြင်းကိုသို့ လူမြင်းမဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကို
ကောင်းစွာ စီးတတ်သွားပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် သီဟောင်း၊ ကွမ်း
ဟောင်း မုဆိုးများဖြင့်တွဲကာ အပဲလိုက်၏။ ထိုသို့ အပဲလိုက်ရင်း
အောင်ချောက်အမျိုးမျိုးလုပ်ပုံ၊ ကျောကွင်းအမျိုးမျိုး လုပ်ပုံကို
ကောင်းစွာသင်ယူ တတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုနှစ် စာပေးပွဲမြေသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းပြေးရက်
များသောကြောင့် တစ်လုံးတစ်ပါးအမှုပင် မြေဆိုနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အမြေလွှာကျွေးများပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း
မူထည့်လိုက်လေ၏။

“မေးသဗ္ဗ ပုဇ္ဇာအားလုံး
နောခါနာမိ ဝါမထိ”

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းတုပ်ဆရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး
အား ကျွန်ုပ်၏အမြေလွှာများကို လာ၍မြဲလေ၏။ မိခင်ကြီးလည်း

အသင့်ဆောင်ထားသော နှစ်လုံးဖြင့် ထားဝယ်ကြိုက်မြင် တအားလွှဲက
ရိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းမတက်စေတော့
ကောင်းမှ ထုတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းသားလည်းမဟုတ်၊ အလုပ်သမားလည်း
မဟုတ်၊ ယောင်ချာချာအဖြစ်သို့ ဖောက်သွားရလေတော့သတည်း။

ယောင်ချာချာမို့ မြို့မှာထား ရွှေမြသားလေး ပျက်စီးသွား

ကျွန်ုပ်သည်ယောင်ချာချာဖြစ်နေရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏
အပေကြီးက ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ကောင်းစိပ်ကောင်းစား
ထားလိုက်လေတော့၏။ မိခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ငွေမှန်မှန်
ပို့ပေး၏။

အပေထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းကိုမှန်မှန်တက်၏။ နှစ်ဝက်
သို့ ဖောက်သောအခါ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကောင်းမတက်ပဲ
အပြင်သို့ထွက်လေ၏။ ဇာသင်ချိန်များတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကောင်း၏
နိဂုံး၌ ဖောက်နေတတ်၏။ ဇာသင်ချိန်ကုန်သောအခါကျမှ ကျွန်ုပ်
သည် ကောင်းသို့ပြန်လာပြီးလျှင် အခြားသော ဘော်ခါကောင်းသား
များနှင့်အတူ ရေချိုးခြင်း၊ ထမင်းစားခြင်းတို့ကို ပြုလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းဖွင့်သောရက်များတွင် ကျွန်ုပ်သည် မြင်ပ
နေနှင့်ရလေ၏။ ကျောင်းပိတ်သောရက်များ၌ပင် အပြင်သို့ ထွက်ခွာ
မရဘဲ အထဲ၌နေနေရလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ရွတ်တန်
ကျောင်းသားဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ လောင်းကစားပိုင်းမှာ
သို့လည်း ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။ လောင်းကစားပိုင်းမှာ လောင်
ကြေးကြီးသော ကစားပိုင်းများ မဟုတ်သော်လည်း ကျောင်းသာ
တစ်ဦးအဖို့ပင် ထိုပိုင်းမျိုးကိုပင် အတော်ကြီးသည်ဟု ထင်မှတ်
လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့သို့ ပျက်စီးနေသော ဘော်ဂါကျောင်းသာ
တစ်ဦးနှင့် အစဉ်တွဲလျက်ရှိ၏။ ထိုကျောင်းသား၏ အမည်မှာ
'အောင်ချမ်းသာ'ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အောင်ချမ်းသာသည် တစ်နေ့တွင်
ကျွန်ုပ်အား

"ဟေ့ကောင် ခွေမြဲသာ၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ အတော်ကလေး
ငွေကြေး မြတ်လပ်နေပုံရတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

"မြတ်လပ်တော့ မင်းက ပေးမလို့လား"

ဟု ကျွန်ုပ်က မြန်၍ပေးလိုက်လျှင် အောင်ချမ်းသာက

"ပေးချင်လို့ ပေးတာဟေ့၊ အဲဒီတော့ မင်းငါ့နဲ့လိုက်နဲ့၊ ငါ့ ဝဲခွဲက
စောင့်နေမယ်၊ မင်းကတောင်ငူအထိ တက်ပြီးတော့ ပေးလိုက်တဲ့
လိပ်စာတွေအတိုင်း ပစ္စည်းကလေးတွေ သွားပို့ရမယ်"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အောင်ချမ်းသာနှင့်အတူ လိုက်
လျှာရလေ၏။

ဝဲခွဲသို့ရောက်လျှင် အောင်ချမ်းသာနှင့် အသိတိမ်တစ်တိမ်၌
တည်းရလေ၏။ ပြီးလျှင် အောင်ချမ်းသာက အထုပ်ကလေးများ
ပေး၍ တောင်ငူမှ လိပ်စာအချို့ကိုပါ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
ထိုလိပ်စာအတိုင်း အထုပ်ကလေးများကို သွား၍ပို့ရမည်ဖြစ်၏။

လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအထုပ်တစ်ထုပ်ကို မြည်၍ကြည့်ရာ
ပြိုင်နဲ့ ပျော့တိတိ၊ ညှိမည်းမည်းအရာများကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်
သည်ကောင်းစွာ ခိုဝှဲသွားပြီဖြစ်၏။ အောင်ချမ်းသာသည် ရန်ကုန်
ဘိန်းဆိုင်ကြီးမှ နယ်သို့ပို့ပေးရသော 'ကယ်ရီ' သမား ဖြစ်၏။ ယစ်မျိုး
တက်မှမ်းပိလျှင် ထောင်ကျနိုင်သော အလုပ်မျိုးဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘိန်းထုပ်များကိုဖွင့်၍ အထုပ်တစ်ထုပ်စီမှ
အနည်းငယ်ကော်ယူပြီးလျှင် အထုပ်တစ်ထုပ် ထပ်၍ထုပ်ထား၏။
ပေးလိုက်သည်မှာ (၁၀)ထုပ် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က ဤသို့မြဲလုပ်လိုက်
သောကြောင့် ဘိန်းထုပ် (၁၀)ထုပ် ဖြစ်သွား၏။ တောင်ငူတွင် လိပ်စာ
အယ်ရနရာသို့ ပို့လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လက်ထဲတွင် ဘိန်းထုပ် တစ်
ထုပ်ပိုနေ၏။

ထို့ကြောင့် ညောင်လေးပင်သို့သွားပြီးလျှင် ဘိန်းတိမ်တစ်တိမ်ကို
ရှာဖွေ၍ ထိုဘိန်းထုပ်ကို ရောင်းချလိုက်လေ၏။ ငွေစွားလှသော ထိုအ
ချိန်က ဘိန်းထုပ်တစ်ထုပ်အတွက် ငွေ(၁၀၀၀) ရ၏။ ကယ်ရီပေးခ

အတွက် ၅၀၀) ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးသား တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖောဖောသိသိ သုံး၍ နေလေတော့၏။

နောင်တွင် အောင်ချမ်းသာသည် မော်လမြိုင်လိုင်းသို့ ပြန်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာပူ ပဲခူးလိုင်းသို့ တာဝန်ယူရလေတော့၏။ မြို့များကို တာဝန်ယူ၍ ပြန်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ထိုလောကသားတို့က 'မြို့ပိုင်ကလေး'ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။

မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ထိုနှစ်က ကျွန်ုပ်သည် ချစ်တန်းကို ချောမောစွာ အောင်သွား၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျောင်းကိုတက်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်မြန်မာဆယ်တန်းကို ကောင်းစွာအောင်မြင်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်းပညာ ဆယ်တန်းအောင်သကဲ့သို့ မကောင်းသည့်ပညာများဖြစ်သည့် ဝဲနိုက်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်း၊ ဘိန်းကုန်ကူးခြင်း၊ အပျော်အပါးလိုက်စားခြင်းစသော ပညာများသည်လည်း အတန်းကုန်အထိ သင်ကြားတတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်သတည်း။

ပျက်စီးရက်သားမြို့မှာနေ အမှုပရဗေ

ကျွန်ုပ်သည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် ယူနီဇာတီ၌ စိုက်ပေးတန်းအထိ တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ပညာမရကို စိတ်မဝင်စားသောကြောင့် စိုက်ပေးတန်းအောင်သည်နှင့် ကျောင်းမှ ထွက်လိုက်လေတော့၏။ ကျောင်းမှထွက်သည့် နှစ်၌ပင် ကျွန်ုပ်မိခင်ကြီး ခေါ်မြသာလည်း ဆုံးပါးသွားလေတော့၏။ မိခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားသည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည်အိမ်သို့ ပြန်ရလေတော့၏။ မိခင်ကြီး၏ အသုဘရက်မလည်မီ၌ပင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး ဦးရွှေလှတ်သည် အိမ်သို့ရောက်လာလေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်လာသော အခါ၌ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမ

တစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ မြင်းမကလေး မဟုတ်ပေ၊ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“အတယ်၊ မြင်းက အသစ်ပါလား”

ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်မခင်ကြီးက

“တေးဟုတ်တယ် လူကလေး၊ ပထမ အတယ်မြင်းက သူ့မှာပဲ ယူဒီးသွားပြီးကွ ကလေးတစ်ကောင်တောင် အသစ်ပါသွားတယ် အခု အတယ် မြင်းသစ်တစ်ကောင် ဝယ်ပြီးဦး နေရတယ်”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က

“အတယ်တို့ကတော့ တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မခင်ကြီးက

“လူကလေးမင်းကို အတယ်တစ်ခု ပြောထားမယ်၊ နံပါတို့တစ် အတယ်ကို မဝေဖန်ခဲ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မဝေဖန်ကောင်း ဘူးကွ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့သားအမိကိုပစ်သွားပြီး အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့အတွက် အတယ်ဟာ လူ ကလေးတို့အပေါ်မှာ ဘာဝန်ခံတယ်တို့ ဘာတို့လည်း မပြောခဲ့ကွ မပြောကောင်းဘူး၊ နောက်တစ်ခုက အတယ်ဟာ အခုနောက် မိန်းမ ယူထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သတ်လို့လဲလည်း ခပ်ခပ်စရာ မလုပ်ခဲ့ကွ၊ မလုပ်ကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ အခု မင်းအပေ သေပြီ၊ မင်းအပေ ကျန်ခဲ့တဲ့ဆိုင်တို့၊ အတွင်းပစ္စည်းတို့၊ ဘာ

တို့ကိုလည်း မင်းနဲ့အတယ်ခွဲရမှာပဲ၊ ခွဲတဲ့အခါ ညီတူမျှတူ မခွဲ ချင်ဘူး၊ အတယ်က သုံးပုံနှစ်ပုံယူမယ်ကွာ၊ လူကလေးက တစ် ပုံယူ၊ အဲဒါကိုလည်း မတရားဘူး မပြောခဲ့ကွ၊ မပြောကောင်းဘူး၊ အတယ်တို့ တရုတ်မှာက အမျိုးတွေအများကြီးပဲကွ၊ အဲဒီ အမျိုး တွေအများကြီးမို့တဲ့ တရုတ်ထဲမှာမှ အတယ်တို့အမျိုးက အလုပ် တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်လုပ်နေ၊ မလုပ်ချင်စားနေ၊ မင်းနားလည် ကောင်ပြောမယ်ကွာ၊ ပါးစပ် လှုပ်ချင်လှုပ်နေ၊ လက်လှုပ်ချင် လှုပ်နေ၊ အဲဒါမှမဟုတ်ရင် ခါးလှုပ်နေရတယ်ကွ၊ အဲဒါကိုလည်း မကောင်းဘူးလို့မပြောနဲ့ မပြောကောင်းဘူးကွ”

ဟု ဆိုလေ၏၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ဒီလိုဆိုရင် အတယ်ရယ် ကျွန်ုပ်က ဘာပြောရမှာတုန်း”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မခင်က

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဘာမှမပြောတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ ကွာ”

ဟု၍ ပြောလေ၏၊ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဒီလိုမို့တယ် အတယ်၊ ကျွန်တစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ အပေကျန် ခဲ့တဲ့ ဟောဒီဆိုင်ကြီးရော၊ ပစ္စည်းတွေရော၊ ကျွန်ုပ် ဘာတစ်ခုမှ မယူပါဘူး၊ အတယ်ပဲယူ၊ ဒီဆိုင်ကြီးကိုလည်း အတယ်ပဲပြန်ထွက် ပါ၊ ကျွန်တစ်ပြားမှ မယူဘူး၊ အတယ်ကို အတုန်လုံး ပေးခဲ့မယ်”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အခင်ကြီးက

“သားထူး သားမြတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာကွ၊ မင်းဟာ ‘ဝုလ္လူ
စာမ’ လို့ သားမျိုးပဲ၊ ငါပြောတဲ့ ကောင်းကို မယုံရင် မင်းမြားနဲ့
စာပင်ခံကြည့်၊ စာသက်ပြန်ပြီး ခွင်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရယ်ရသေးတော့၏။

“မင်းအခုလို ဆုံးဖြတ်တာဟာ သိပ်ပြီးမှန်တာပေါ့ လူကလေး
သားသမီးဆိုတာ မိဘအပွေကို လိုချင်ကြတာချည်းပဲ၊ မင်း
ကတော့ မလိုချင်ပဲ စာတယ့်ကို မေးခဲ့မယ်ဆိုတော့ အတယ်. .
အတယ်နားကိုတောင် မယုံဘူး၊ ငါဟာ တိမ်နဲ့ယာနဲ့ ပနေရ
တာကြာပြီကွ၊ ဆိုင်နဲ့ကနားနဲ့ မရှိတာလည်းကြာပြီ၊ အခု မင်း
ကျေးဇူးကြောင့် တိမ်နဲ့ယာနဲ့ ဆိုင်နဲ့ကနားနဲ့ စီးဖို့မြင်းနဲ့ မြည့်
ပြည့်စုံစုံ ရှိနေပြီ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွ၊ အဲဒီ
ကျေးဇူးကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အတယ်ကိုယ်တိုင် ဝက်
ခြေထောက်စွပ်မြတ်မြတ်ပြီး မင်းကိုတိုက်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့
အတယ် မိန်းမကလဲပဲ မင်းကို သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြမယ်၊ သူက
အငြိမ်မင်းသမီးဟောင်းကွ၊ အငြိမ်မင်းသမီးဟောင်းလို့ ပြောတာ
မမှန်ပါဘူးကွ၊ အငြိမ်မင်းသမီးကွ၊ သူ့ကို ဘယ်အငြိမ်ကမှ
လက်မခံလို့ အငြိမ်မကရတာ နှစ်အတော်ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့်
အသံသိပ် ကောင်းတယ်၊ မင်းကို သီချင်းဆိုပြမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်၏ အခင်ကြီးကပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က

“ဝက်ခြေထောက်စွပ်မြတ်လည်း မသောက်ပါရစေနဲ့ အတယ်
မိန်းမသီချင်းဆိုပြတာလည်း နားမထောင်ပါရစေနဲ့ ကျုပ်ဒီနေ့ပဲ
ပြန်မယ်၊ အတယ်ကို တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်၊ ကျုပ်လည်း
အတယ်ဆီကို မလာဘူး၊ အတယ်လည်း ကျုပ်ဆီကို မလာနဲ့
တော့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏အခင်ကြီးက

“ဖြော့. . . မင်းက ဝေခန်းမြတ်ပြီကိုး ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ
ကွ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြာရုံပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတစ်ခု
ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မင်းအဖေ
အယ်သူလဲလို့ မေးရင်တော့ ဦးရွှေလှတ်လို့ပဲ ပြောရမယ်၊ အဖေ
နာမည်ကို ဝေခန်းမြတ်လို့တော့မရဘူး၊ မင်းအလုပ်လုပ်တဲ့
အခါမှာ အဖေနာမည်မေးရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ၊ မင်းက
အယ်လောက် မြတ်တယ်ပဲဆိုဆို၊ အဖေနာမည် ပြောတဲ့အခါ
မှာတော့ ငါ့နာမည်ကိုပဲ မင်းပြောရမယ်၊ ငါ့အနေနဲ့တော့
ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခင်ဗျားသား ဘယ်သူလဲ
လို့ မေးရင်၊ ကျုပ်မှာ သားမရှိပါဘူးဗျာလို့ ပြောလိုက်နဲ့ပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က
“အတယ်. . . အတယ်. . . အတယ် မြင်းကြီးက မုက်လုံးတစ်ဖက်
မောင်းနေသလိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အခင်က

"အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွ။ ဒီမြင်းကို နောက်ထပ်ဒီမယ်လူနို့လို့ မသွားရင်တော့ နောက်ထပ် မြင်းသစ်တစ်ကောင် ဝယ်ပြီးပေးရမှာပဲဟေ့။ အဲဒီအခါကျမှ မှာလုံးစောင်းမစောင်း၊ သေချာကြည့် ရမယ်ကွ။ အခုဟာကတော့ ညကြီးမင်းကြီး ဝယ်ရတာဆိုတော့ မြင်းရဲ့မျက်လုံးကို သေချာ မကြည့်မိဘူးကွ"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးကား အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့တော့၏။ ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် ကျောင်းနေဖက်သို့ သွင်းတင်ပြီးနှင့်အတူ ကန်တော်ကလေးဘက်၌ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းငှား၍ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့သွင်း၏ နာမည်မှာ 'သာမြရွှေ'ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် နာမည်ပြောင်းတင်ပြောင်းပြန်မို့သော လူနှစ်ဦးသည် အတူတကွ နေထိုင်ခြင်းကို သိသောသူအပေါင်းသည် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တစ်လမ်းတည်း နေကြသူများပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်သုငယ်ချင်းကား မကြာခဏနာမည်ချင်းပွား၍ ခေါ်တတ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏သုငယ်ချင်း သာမြရွှေတို့သည် အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတွင် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၏။ သာမြရွှေသည် လွန်စွာတိုင်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ အစဉ်အတိုင်း သဖြင့်လိုလို အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်လေ့ရှိ၏။ ဝတ်လျှင်လည်း

အမျိုးကျကျ ဝတ်တတ်၏။ မိုးပြာရောင် သတ္တလတ်ကုတ်အင်္ကျီ၊ မိုးရောင် သတ္တလတ်ဘောင်းဘီ၊ ဣန္ဒြိတ်မွှေးပိနပ်နှင့် ဝိစတပ်ကုမ္ပဏီ ထုတ်လုပ်သော မိုးပြာရောင် သတ္တလတ်ဦးထုပ်တို့ကို ဆောင်းကာ အပူရိုင်းမျက်မှန်တပ်ပြီးလျှင် ဇီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းဖျား၌ ထည့် သောက်လေ့ရှိသော သာမြရွှေ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ထိုအတိုင်း လွန်စွာနာမည်ကြီးသော ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝေလင်တီနီနှင့် များစွာတူညီ၏။

သာမြရွှေသည် ဇီးကရက်အကောင်းစားကို သောက်၏။ ဇီးကရက်ထည့်သောဇူးကိုပင် ဝိစတပ်ကုမ္ပဏီ၌ ပလက်တီနမ်နှင့် မြေရုပ်ပုံနီငြိမ်း ထိုဇီးကရက်ဇူး၏အပေါ်တွင် ၎င်းအမည် အတိုကောက် ဖြစ်သော T.M.S ဟူသော စာလုံးကို စိန်စိန် ထားလေ၏။

အရက်ကို လွန်စွာမကြိုက်သော်လည်း လိုအပ်၍သောက်သော အခါ၌ အကောင်းစားအရက်ကို အကောင်းဆုံး ဟော်တယ်၌တက်၍ သောက်တတ်လေ၏။ ဆံပင်ညှပ်လျှင်လည်း တွေ့ကရာဆိုင်တွင် ညှပ်တတ်ဘဲ မျက်နှာဖြူများညှပ်သော စကော့ဖေးကြီး အတွင်းမှ နိုင်ထွင် ညှပ်တတ်လေ၏။

သာမြရွှေသည် ကျောင်းနေစဉ်က ရာဝဝငါး ပထဝီစသော စာအုပ်များ၌ ညှိသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာ၌ လွန်စွာတော်၏။ အလှူသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာတွင် ဝိဇ္ဇာတော်၏။ ထိုစဉ်ကပင် ရေကျော်ကုန်၌နေသော မစ္စတာဂိုက်ကယ်ဆိုသည့် ဂန္ဓကပြားကြီးထံတွင်

တစ်လိပ်စကားပြောကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ထားသည်ဖြစ်ရာ သာမြသာသည် တစ်လိပ်စကားကို တစ်လိပ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပြောနိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် တစ်တိမ်တည်းနေသည် ဆိုသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆုံခဲလှ၏။ သာမြရွှေသည် တစ်ညလုံးသွားဆရာသွား၍ မိုးလင်းကာနီးမှ တိမ်သို့ပြန်လာကာ တိမ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာပူ တစ်နေလုံးသွားဆရာသွားပြီး မိုးချုပ်မှ ပြန်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် 'နေလူ' ဖြစ်ပြီး သာမြရွှေသည် 'ညလူ' ဖြစ်၏။ နေလူနှင့်ညလူသည် တိမ်သို့ တောင်အထွက်လောသော တွေ့ကြုံပြီး ကျန်သောအချိန်များ၌ မတွေ့ကြုံပဲရှိလေ၏။ တနေ့တွင် သာမြရွှေသည် ညဘက်၌ အမြင်သို့ မထွက်ဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း နေ့ဘက်၌ အမြင်သို့ မထွက်ဖြစ်ပဲ အကျအနဆုံးမိကြလေ၏။ ထိုအခါ သာမြရွှေက

"ဒီမှာ ရွှေမြသာရေ... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်လည်း နီးရက်နဲ့ နေလိုက်ကြတာ ဒီနေ့တော့ ဆုံရပြီ။ အဲဒီတော့ ဘယ်မှမထွက်ဘဲ စားစားဆေးဆေး ကောင်းစမြည်လေး ပြောနေကြတာပေါ့ဗျာ။ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့လည်း ဖော်တယ်ကို တလီပုန်းနဲ့ဆက်ပြီး ပြောကြတာပေါ့။ အခုတော့ စိတ်စား လစားပုလင်းလေးထောင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ရွှေမြသာလည်း နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ်တယ်မဟုတ်လား"

ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က

"ဘီယာလေး၊ ဘာလေးလောက်တော့ ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ"

ပြန်၍ပြောလျှင် သာမြရွှေက

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်အသိ ဂန္ဓမကြီးရောင်းတဲ့ အရက်ဆိုင်ကို ဝီစကီရယ်၊ ဆော်ဒါရယ်၊ ဘီယာရယ်၊ မြည်းဖို့ ချိပ်နဲ့ ကြက်သွန်ဖြူရယ်... မှာလိုက်မယ်"

ထိုအခါက လမ်းမတွင်ကစားနေသော ကုလားလေးတစ်ဦးအားခေါ်၍ ကုလားလေးလိုပြောပြီးလျှင် မှာလိုက်လေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ၎င်းမှာ သော ပစ္စည်းများကို အသားဖြူစုတ်စုတ်နိုင်လှသော ဂန္ဓမကြီးတစ်လောက်က ယူလာလေ၏။ သာမြရွှေသည် ဝီစကီကို ဆော်ဒါအနည်းငယ်ရောစပ်ကာ ချိပ်နှင့်ကြက်သွန်ဖြူကိုကိုက်၍ မြည်းပြီးလျှင် အရသာခပ်လျှက် သောက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ဘီယာကို သောက်ပြီးဆော်လည်း ချိပ်နှင့်ကြက်သွန်ဖြူကို တစ်ခါတစ်ရံမျှ တွဲပက်၍ စားစားပူးပေး ယခု စားကြည့်သောအခါ၌ ကြက်သွန်ဖြူ၏ ငှက်ရုရုအရသာနှင့် ချိပ်၏ ဆိပ်ခဲသောအရသာတို့ ပေါင်းစပ်ကာ အာခံတွင်း၌ လွန်စွာထူးသောအရသာကို တွေ့ရလေတော့၏။ သာမြရွှေသည် အရက်ကိုသောက်လိုက်၊ ချိပ်နှင့်ကြက်သွန်ဖြူကို ဝါးလိုက်၊ ဇီကာရက်ကို ဖွာလိုက်နှင့် အတော်ကို အရသာတွေ့နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လျက်ညှိနဲ့ထိုးတံဆိပ် မစားစေဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကိုဖွာ၍ ဘီယာကို တစ်ကျိတ်ပြီးတစ်ကျိတ် သောက်နေ၏။ ထိုသို့သောက်ရင်း

“သာမြရွှေတို့ကတော့ တယ်လည်း အသုံးအစွဲကြီးတာကိုး၊ ငွေက အတော့်ကို ကောင်းတာပဲ”

ဟု ဆိုကာ စကားကို ရပ်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သာမြရွှေက

“ရွှေမြသားရယ် စကားကို တိုးလိုးတန်းလန်းကြီး ရပ်မထားပါ။ ကျုပ် ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“အမှန်ပါ သာမြရွှေရေ... အဲဒါကိုပဲ သိချင်နေတာ မေးရအားနာလို့ မပေးပဲနေတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ သာမြရွှေက

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကပြောမယ်၊ ကျုပ်နဲ့အတူနေတဲ့ ရွှေမြသားဆိုတဲ့လူ ဘာလုပ်စားသလဲဆိုတာ ကျုပ်အရင် ပြောပြဖူး၊ ရွှေမြသားဆိုတဲ့လူက သော်မဆင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဂျင်ဒိုင်း ကိုကြီးတို့နဲ့ ဂျင်ဒိုင်းတွေအတွက် ဂျင်သမားတွေ စုပေးရတဲ့ ဝန်ထမ်းလုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကျော့တို့နဲ့ ဝဲဒိုင်းအတွက် ကိုတို့ အလုပ်လည်းလုပ်ပေးရတယ်၊ တစ်ဖက်ကြွက်လာရဲ့ အတွက်ကို ပဲခူး၊ မြန်တန်ဆား၊ ညောင်လေးပင်၊ ဒိုက်ဦး... အလမ်းတစ်လျှောက် မြန်ပေးရတဲ့ ကယ်ဒီအလုပ်ကိုလည်း လုပ်တယ်၊ ရှာလို့ ပွေလို့ရထားတာလေးတွေကို အပွဲကြံမယ်ဆိုတဲ့ ကိုဇွဲကြီးတို့ဆီမှာ ခိုဦးထည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီအပတ်က ကို

ကြီးတို့ လျှော်လိုက်ရတာ တက်တက်ပြောင်သွားတယ်၊ အခု အခါမှာ အဲဒီ ရွှေမြသားဆိုတဲ့လူ အိတ်ထဲကိုရှာရင် ငွေနှစ်ကျပ်ထက် ပိုပြီးတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ဦးမှ (၆)ပြား ပေးရတဲ့ ‘ပိုလီ’ကို မသောက်နိုင်တော့ပါ။ မအေးမေအေးပေါ့လိပ်ကြီး ခဲနေတာကိုထောက်ရင် ဒီအတိုင်းဖြစ်လိမ့် မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“သာမြရွှေ ကျုပ်အကြောင်းကို ကျုပ်လောက်နီးနီး သိနေတာကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လျှင် သာမြရွှေသည် ထိုစကားကို သဘောကျ၍ အဟားဟား ရယ်လေတော့၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးလျှင် သာမြရွှေက

“ကျုပ်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သိရအောင်ကတော့ ညကျွန်ထွက်သွားတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားကို ခေါ်သွားမယ်၊ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားသောအကြောင်း အရာများသို့ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားကြလေတော့၏။ သာမြရွှေသည် ဂျာမဏီမှလုပ်သော နောက်ဆုံးပေါ် ဝေယျာဉ်ပုံ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လုပ်သော နောက်ဆုံးပေါ် ဝေယျာဉ်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။ သာမြရွှေသည် ဝေယျာဉ်အရာ၌လည်း လွန်စွာမြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်ဟု မိန့်လျှောက် လွန်စွာမှ နားထောင်ကောင်းလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်

တို့သည် ဤသို့လျှင် ကောင်းတပြောပြောနှင့် ယမကာများကို ဝိုးကြရာ ည (၈)နာရီ ထိုးလေတော့၏။ ထိုအခါ သာမြရွှေက နာရီကြည့်ပြီးလျှင်

“က... ရွှေမြသာဇေယျ (၈)နာရီထိုးပြီ၊ အလုပ်သွားရမယ့်အခါ အဝတ်အစားလေးဘာလေးလဲ၊ အပြင်မှာ ဝိုးကရွာနေတယ် ထီးလေးပါယူခဲ့၊ ကျွန်တတော့ ဝိုးကာပါတယ်၊ နည်းနည်းလေး ချမ်းစိမ့်စိမ့်လည်း နေတယ်၊ အနွေးထည်လေး ဘာလေးလည်း ဝတ်ခဲ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောသည့်အတိုင်း မြလုပ်ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် အိပ်မှထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းပေါ်ဆောက်သောအခါ၌ သာမြရွှေက တက္ကစီတစ်ဖီး ၎င်းလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် တက္ကစီမြင့်မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဝိုးမှာ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်ဖြစ်၏။ မဂိုလမ်းထိပ်ဆောက်သောအခါ၌ ကားကိုရပ်ခိုင်းပြီးလျှင် သာမြရွှေက အလုပ်ဆင်းလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကဆင်းရလေ၏။ ပြီးလျှင် သာမြရွှေက ရွှေမှသွား၏။ ကျွန်ုပ်က နောက်မှလိုက်ရလေ၏။

ဘာဘူလေးစိန်တိုက်သို့ ရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားမှနေ၍ သာမြရွှေက ရွှေမှတက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ဘာဘူလေးစိန်တိုက်၏ အပေါ်ထပ်အထိ သို့ ရောက်သောအခါ၌ သာမြရွှေသည် ၎င်းအိတ်အတွင်းမှ ခေ

ပုဂ္ဂိုလ်ကို အစားကို ပိတ်ထားသောသော့ကို ဖွင့်လေ၏။ သော့ကို ဖွင့်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ဝင်၏။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ အတွင်းမှနေ၍ တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ၎င်းတွင်ပါသော လက်နက်ဓာတ် မီးစာသေးလေးဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ထိုးကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား

“ရွှေမြသာ... ဟိုတရုတ်ကပ်ကနေပြီး လမ်းဘက်ကို ကြည့်ပေးနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ပူလိပ်က ဒီအချိန်လောက်မှာ လှည့်တက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလမ်းမှာ ကင်းသမားနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူတို့ အတွက်က ဝူစရာမလိုဘူး၊ ဝိုးအေးအေးနဲ့ စောင်ကိုမြှင့်ပြီး လမ်းထိပ်က ဆင်ဝင်တစ်ခုခုခံအောက်မှာ အိပ်နေရောပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တရုတ်ကပ်မှနေ၍ လမ်းဘက်သို့ ကြည့်ပေးနေရလေ၏။ မကြာမကြာလည်း သာမြရွှေ လုပ်ကိုင်နေသည်ကို လှမ်း၍ကြည့်မိ၏။

သာမြရွှေသည် အပေထမတွင် ကြမ်းပြင်ကိုလွန်ပူဖြင့် ဖောက်၏။ အပေါက်ပေါက်သွားလျှင် လွှဲသေးသေးလေးကိုလှည့်၍ ပန်းကန်ပြားလောက် အပေါက်တစ်ခုကို ထပ်၍လုပ်၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏ အိတ်အတွင်းပါလာသော သံချောင်းတို့များကိုထုတ်၍ ဆက်လိုက်ရာ ခိုလှုံလွှဲကြီးတစ်ခု မြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုခိုလှုံလွှဲဖြင့် အပေါက်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်ပြန်၏။ ထိုအပေါက်မှာ လူတစ်ယောက် ကောင်းမွန်နိုင်သော အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွား၏။ ပြီးလျှင် ကြီးတစ်ချောင်း

မြင့် ထိုအပေါက်မှ အောက်သို့ ဆင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဆ
၍လိုက်ရန် မှာကြားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောသည့်အတို
ကြီးကိုခို၍ အောက်သို့ဆင်းရလေ၏။

အောက်ထပ်မှာ ဘာတူလေးစိန်တိုက် ဖြစ်၏။ သာမြရွှေသ
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မီးခံသေတ္တာရှိရာသို့ သွား၏။ မီးခံသေတ္တာ
ရောက်လျှင် တံဆိပ်ကိုကြည့်၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏တိတ်တွင်းမှ သေ
တွဲတစ်တွဲကိုထုတ်၍ သော့တစ်ချောင်းကို ရွှေပြားလျှင် မီးခံသေတ္
ကို ဖွင့်လေတော့၏။ မီးခံသေတ္တာပွင့်သောအခါ၌ လက်နှိပ်ဓာတ်
ကို ထိုးလိုက်ရာ အတွင်း၌ထည့်ထားသော စိန်ထည်ပစ္စည်း အပြော
အများကို တွေ့ရလေတော့၏။ သာမြရွှေသည် အသင့်ယူလာသေ
ဓာတ်တံဆိပ်ကြီးဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို ကြွေ၍ထည့်လေ၏။ ပြီးလျှ
ဓာတ်တစ်ခွက်ကို ယူကာ အောက်ပါအစိန်ပိုယ်ရသော အင်္ဂလိပ်
ကိုရေ၍ မီးခံသေတ္တာအတွင်းသို့ထည့်ကာ သော့ကို ပြန်၍ ပိ
လေတော့၏။

အထူးစူးစာခ်ပါစာမ် အာတူလေး...၊
သောဓတ် ဓောရန် ဆင်မြူရယ်

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက်
“သောဓတ်ဓောရန်ဆင်မြူရယ်ဆိုတာ အာလဲရ”

ဟု မေးလိုက်ရာ သာမြရွှေက
“တံပီနာမည်ကို အတိုကောက်ရေးရင် T.M.S ပဲ ရေးရမယ်
မဟုတ်လားဗျာ T.M.S ဆိုတာ သာမြရွှေနဲ့ အတူတူပဲပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လာလမ်းအတိုင်း
ပြန်၍ ထွက်ကြ၏။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာပြန်၍ သော့ဓတ်၏။
ပြီးလျှင် လှေကားမှဆင်းလာကြပြီးလျှင် ခြေလျှင်လျှောက်ခဲ့ကြရာ
အောက်ကြီးရှစ်ခုရှိသော ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းကြီးအနီးသို့ ရောက်
ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် သာမြရွှေက

“ဟောဟိုမှာ မိုးအလင်းရောင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး တစ်
ဆိုင်ရှိတယ်။ တံပီကျတော့မှ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီ သောက်
ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။
“ပီမှာ သာမြရွှေ ခင်ဗျာအလုပ်က နီးဝက်တဲ့ အလုပ်ပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းကမီးကရက်မီးနီးများကို မှုတ်ထုတ်
ရာ

“ရွှေမြသာရယ် သူနီးဆိုတာ ပုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်မှုနေ့ကို ခေတ်မပီ

တဲနည်းနဲ့ တော်လှန်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်တာ
 ပြီးတော့ ခင်ဗျားဘာတွေညာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ကျွန်
 သူ့နိုးမို့ နိုးစားတာထူး လောကကြီးမှာ သူ့နိုးအမည်မခံပဲ နိုး
 နေတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့
 အခုရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် (၂)သိန်းနိုး လော
 တော့မှိုမယ်။ ခင်ဗျားကို တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
 တော့ ခင်ဗျားအပေ ဦးရွှေလုတ်က ခင်ဗျားကို အမွေပေး
 ဘူးမို့လား။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်က အမွေပေးတာ

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပြီးနောက် ဆိုက်ကား တစ်
 ငှားရမ်းကာ တိမ်သို့ မြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

တိမ်သို့ရောက်လျှင် တိမ်ယာသို့ အသီးသီးဝင်ကာ တိမ်စက်ကြ
 လေ၏။ တိမ်ယာမှ နိုးသောအခါ၌ သတင်းစာ ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့်
 သတင်းစာကို ကြည့်လိုက်ရာ မဂိုလမ်း၊ အင်္ဂဘူလေးစိန်တိုက် ဖောက်
 ထွင်းသွားပုံ သတင်းကို ဓာတ်ပုံများ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် ပတ်
 ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

“သာမြရွှေ . . . ဒီနိုးမှုဟာ မပေါ်နိုင်ဘူးလားဗျ”
 ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ သာမြရွှေက အောက်ပါကဏ္ဍကို ရွတ်
 လေတော့၏။

“နိုးစက်တိုင်းသာ၊
 မိရပါလျှင်
 သူ့နိုးဆယ်မှာ နှိုအံ့နည်း . . .”

ကျွန်ုပ်သည် သာမြရွှေကိုကြည့်၍ သဘောကျနေ၏။ သာမြရွှေ
 သည် စားပွဲပေါ်သို့ စိန်များကို တင်လိုက်ပြီးနောက် ထိုအထဲမှ
 အကောင်းဆုံး စိန်တစ်လုံးကိုရွေး၍ ကျွန်ုပ်တို့ပေးပြီးလျှင်

“အဲဒါကို လက်စွပ်ကွင်းပြီး ခင်ဗျားဝတ်ရမယ်ဗျ။ ဒါဟာ ပထမ
 ဦးဆုံးလုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ လာဘ်ဦးလာဘ်ဖျားပစ္စည်း မဟုတ်
 လားဗျား။ သိပ်ပြီး အတိတ်နိမိတ် ကောင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“နေပါဦး သာမြရွှေရယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေရောင်းရင် မပေါ်နိုင်
 ဘူးလားဗျာ . . .”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လျှင် သာမြရွှေက

“ဒီအတိုင်း ဘယ်ရောင်းမလဲ ရွှေမြေသာဗျ။ ကျွန်မှာ သူ့နိုးလက်ခံ
 ပန်းတိမ်တစ်ခုရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာသွားပြီး လက်ဝတ်လက်စားတွေ
 အဖြစ် ပုံပြောင်းလိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်ဟာ သူ့နိုး
 ဆိုပြီး ရပ်တည်နေတာမှ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ကို အများကသိထား

တာက ဝိနိပွဲစားလေရာ၊ ဝိနိပွဲစားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲ
ဝိနိတည်ပုစွည်းတွေ တွေ့တာဟာ မသက်သာရာ မဟုတ်
ဘူးဘူး”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ရက်စက်ကြာသောအခါ၌ သာဗြဓ္ဓေသဉ္စ
အပြင်မှပြန်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုငွေထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ပေးလေ၏။
ရေတွက်ကြည့်လိုက်ရာ ငွေတစ်သိန်းတိတိရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။
ထိုအခါ၌ သာဗြဓ္ဓေက

“မရှိလမ်း ဘာဘူးလေးရဲ့ အလှူငွေထဲက ဝေရလေး တစ်ခါတည်
ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်ုပ်က ဒီအလုပ်ကို အားတိုင်းယားတိုင်း
လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြက်မြက်ကလေးရမယ့်ကိစ္စမှ ထွက်
လုပ်တာ၊ တစ်ပဲခြောက်ပြားဆိုရင်တော့ မလုပ်ဘူးဗျို့၊ သိ
ဝကန်းလောက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးမှလုပ်ချင်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် သာဗြဓ္ဓေ၏ အစီအစဉ်
လုပ်ငန်း၌လက်ထောက် ‘အစစ်စတန်’ အဖြစ် ပါဝင်လုပ်ကိုင်
သည်ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့တွင် မြစ်ပွားခဲ့သော ဖောက်ထွင်းမှုကြီး
ဆယ်မှု၌ ကိုးမှုသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရလေတော့သတည်း။

မဂ္ဂဗြဟ္မစာအုပ်နှင့် မဂ္ဂဗြဟ္မစာအုပ်

ကျွန်ုပ်သည် ငွေကြေးဆောင်လည်နေသောကြောင့် ဖောဖော
လိလိ သုံးစွဲလျက်ရှိလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထီးမိုးသို့ ဘုရားဖူး
ဖူးသောအဖွဲ့နှင့် ဘုရားဖူးလိုက်ခဲ့လေ၏။ ထိုဘုရားဖူးအဖွဲ့တွင်
မဂ္ဂအစိပ် ထည့်ရ၏။ ခရီးစရိတ်ရော အကျွေးအပွေးပါ ထိုအဖွဲ့က
ဟာဝန်ယူလေ၏။ ငွေအစိပ်ဆိုသည်မှာ ထိုအချိန်က လွန်စွာတန်ဖိုး
ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ထမင်းဟင်းသား
မက လက်ဖက်ရည်ပုစွန်များပါ တိုက်ကျွေးလေ၏။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ
ပွားပွတ်တံ၊ ဘီအိ ဆပ်ပြာ စသည်တို့ကိုပင် လက်ဆောင်ပေးလေ၏။

ဘုရားဖူးဆိုသော်လည်း ပျော်ပွဲစားထွက်သကဲ့သို့ နှိလေ၏။ ခရီးသည်များသည် ထိုဘုရားဖူးကားကြီးနှင့် လိုက်ရသည်ကို လွန်စွာပူဇော်ကျေနပ်ကြလေ၏။ အချို့မှာ ပိသားစုလိုက် လိုက်ပါလေ၏။ အချို့မှာ တစ်ဦးချင်း လိုက်ပါခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ခုံနံပါတ် (၇)နေရာကို ရရှိ၏။ ထိုနေရာသည် မြတင်းပေါက်နှင့် တပ်လျှက်ရှိသော နေရာဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ အဆင်ပြေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဘေးရှိ နံပါတ် (၆)ထိုင်ခုံ၌ပင် မိန်းကလေးတစ်ဦး လိုက်ပါ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် အသားဖြူ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်လစ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်လစ်သည်ဟု ဆိုခြင်းထက် ကျောရင်းသည်ဟုဆိုလျှင် ပို၍မှန်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကားစီးရင်း ဘေးမှမြင်ကွင်းများကို "အရသာခံ၍ ကြည့်စွသွား၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာပင် ထိုသို့မဟုတ် မော်တော်ကားထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပရိတ်ကြီးစာအုပ်ကိုထုတ်၍ ပရိတ်မှားကို တစ်ပိုက်ပြီးတစ်ပိုက် ရွတ်လာ၏။ ပရိတ်ရွတ်ပြီးလျှင် သူ၏ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ပဲယင်းပုတီးလေးကိုထုတ်၍ မှက်စိကလေးမှိတ်ကာ ပုတီးစိပ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် သူ၏မှက်နှာကို ခိုး၍ကြည့်ခွင့်ရ၏။ ခိုး၍ကြည့်ရသည်ဆိုခြင်းမှာ ထိုမိန်းကလေးပသီဇာတ်လည်း ကြည့်ရ၏။ အခြားသောသူများကလည်း ကျွန်ုပ်ခိုး၍ ကြည့်နေကြောင်းကို မသိစေရန် ကြည့်ရခြင်းကိုဆိုလို၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် မှက်စိမှိတ်ထားသောအခါ၌ ရွတ်သွယ်သော မှက်စိတောင်များကို အစင်းသား မြင်နေရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌

"ဝိမိန်းကလေးကို ချောတယ်လို့လည်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်သေရမိတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ နာမည်ကလေး သိခွင့်ရရင် ကောင်းမှာပဲ"

ဟု တောက်ပေမိလေ၏။ ထို့ကြောင့်သူ၏ ပရိတ်ကြီးစာအုပ်ကလေး၏ အဖုံးကိုကြည့်လိုက်မိရာ စာအုပ်ပေါ်တွင် 'ပေ' ဟု ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌

"နာမည်ကလေးကလည်း တစ်လုံးထဲ ပေ ဆိုပါလား။ ကျွန်ုပ်သေရမိလိုက်တာလည်း မပြောပါခဲ့တော့။ ဝိလောက် ကျွန်ုပ်သေရမိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရွှေမြသာလို အမျိုးကောင်းသားနဲ့ တိမ်ထောင်ကျမှ တော်ပေရော့မယ်"

ဟု စိတ်ကူးမိလေ၏။

"တကယ်လို့များ ဝိ ပေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ငါနဲ့များ တိမ်ထောင်ကျသွားလို့ရှိရင် သေခန်းမြတ်ထားတဲ့ ငါ့အဖေဆီကိုသွားပြီး အတယ်ရေ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်ုပ်မြင်းက ဘယ်လောက် လှသလဲလို့ ကြားလိုက်ချင်စမ်းပါဘိ"

ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်တော်ကားသည် ပဲခူးအလွန် ဘုရားကြီးလမ်းဆုံသို့ ရောက်လေ၏။ ဘုရားကြီးလမ်းဆုံသို့ရောက်၍ ကွေ့လိုက်ရာ မိန်းကလေး၏ပေါင်ပေါ်မှ ဝရိတ်စာအုပ်သည်လျှော၍ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကျလာလေ၏။ ထိုအခါ

မိန်းကလေးက

“ဒီမှာခွင့်... မေ့စာအုပ်ကလေးကုသွားလို့... တစ်ဆိတ်လောက်...”

ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်ကစာအုပ်ကို ကောက်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ဘုရားဖူးကားကြီးသည် တစ်ခွေခွေ မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် မွက်စိကလေးကိုပိုင်၍ ပယင်းပုတီးကလေးကို တရောက်ရောက် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှတစ်ဖန် ရေပြောင်ကြီးသို့ ခရီးဆက်ရပြန်၏။ ရေပြောင်ကြီးသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးတောင်ကို၌ တက်ရောက်ပြန်၏။ ထိုနေရာသို့အရောက်၌ ဘုရားဖူးကားတို့မှာသည် ဘုရားဖူးခရီးသည်များအား လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားထောပတ်သုတ်ကို တိုက်ကျွေးလေတော့၏။

ထို့နောက် ခရီးသည်များသည် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်ဆိုသလို ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ကို ခြေတက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခရီးသည်များအားလုံး၏ ခွေဆုံးသို့ ရောက်သွား၏။ မိန်းကလေးမှာလည်း ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်အပီ လိုက်နိုင်၏။

“ ဒီမှာခွင့်... အခုတော့ ပေက ခြေလှမ်းတော်တော်သွက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မတက်နိုင်တဲ့နေရာ ရောက်ရင်တော့ မေ့ကို စောင့်ပြီး ခေါ်ပါနော်၊ တောလမ်းခရီးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“စောင့်ပြီးခေါ်ပါမယ်၊ တောလမ်းခရီးမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ထိုမိန်းကလေးက

“ဪ... ဒါများ မေးနေရသေးလားရှင်၊ မတော်တရော်လူနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“မတော်တရော်လူဆိုတာ ကျွန်ုပ်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု ပြန်၍ မေးလျှင် ထိုမိန်းကလေးက

“ခွင့်ကိုတော့ အဲဒီမတော်တရော်လူထဲ မပါဘူးထင်လို့ ပြောတာပေါ့ ရှင်ရယ်”

ဟု ပြန်၍ မြေလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုထင်တာလဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်လျှင် ထိုမိန်းကလေးက

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုထင်မိတာတော့ အမှန်
ဟု မြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဒီမှာ မိန်းကလေး ထင်တာဟာ ထင်တာပဲနော် တကယ်မဟု
ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ် မိန်းကလေးက မတော်တရား
လူနဲ့တွေ့မှာ နီးရိပ်နေတာ၊ ပြီးတော့ မတော်တရားလူဆိုတာ
တယ်သူမှန်းလည်း မသိဘူး၊ အဲဒီတော့ တစ်ခုတော့ အကြံ
လိုက်မယ်၊ လူတိုင်းဟာ မတော်တရားလူ မြင်နိုင်တယ်လို့ မှ
ထားပါ၊ ခါပေမယ့် ဒီခဏမှာတော့ ကျွန်ုပ်က မိန်းကလေးကို စေ
ရွာက်ပါ့မယ်၊ မတော်တရားလူ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းကလေးက သက်ပြင်းကို ‘ဟင်း’ ကနဲ ဆ
“အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က
“သာပြစ်လို့ စိတ်အေးရတာတုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“ခွင်ပဲ အခုပြောတယ်လေး၊ ဒီခဏမှာ မတော်တရားလူ မမြ
စေရပါဘူးတဲ့”

ဟု မြန်၍ ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က
“ကျွန်ုပ်ပြောတာဟာ ကျွန်ုပ်ပြောတာပဲ ချီသေးတယ်၊ တကယ်ပြ

ခွင်မှ ပြစ်လာမှာပေါ့၊ မတော်တရားလူ မမြင်စေရပါဘူးလို့
ပါးစပ်ကပြေ ပေမယ့် တကယ်မြစ်ခွင် မြစ်သွားမှာပေါ့၊
အပြောဟာ အပြောပဲ မိန်းကလေး တကယ်မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းကလေးသည် မျက်နှာဖျက်၍ သွားမြန်
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ကောင်းအဖြစ် ပြောတာပါ၊ ကျွန်ုပ် မိန်းကလေးကို အနှောက်
အယှက် မပေးဘူး၊ မတော်တရား မလုပ်ဘူးဆိုတာ သိစွာပြ
ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိန်းကလေးက
“အဲဒီလို ပြောစမ်းပါခွင့် မေပြင် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

ဟု ပြောရင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က
“အခုတော့ စိတ်မပူတော့ဘူးပေါ့ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မပူတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လျှင် ၎င်းက
“ခွင်ပဲ အခုမှကို မတော်တရား မလုပ်ပါဘူးလို့ သိစွာဆိုတယ်
လေး၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်မပူတော့တာပေါ့”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က
“ဒီမှာ မိန်းကလေးကို ပြောရတဲ့မယ်၊ တောင်ကြီးမြို့မှာ ခွတ်ဆို
ပြုလည်း ယောက်ျားသစ္စာ မုထားသာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းကလေးက

“ ရွှင်ဟာလည်း အဖိုးဖိုးပါပဲလား”

ဟု စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

“ အဲဒါအမှန်ဆုံးပဲ မိန်းကလေးရေ လူတွေဟာ အဖိုးဖိုးပဲ၊ အကိုမှ ပုံသေကားချပ် မှတ်ထားလို့မရဘူး၊ သငွေဟာ ခါးပြတိုက်ပြီး သူခိုးက အလျှာပါနလုပ်နေတဲ့ အခါဖိုးလဲ နို့တတ်သေးတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းကလေးက

“ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အခု ရွှင်ပြောနေတာတွေဟာ ဘယ်သူ့ကို မယုံနဲ့လို့ဆိုတဲ့ကောင်းကို ပုံစံအဖိုးဖိုးနဲ့ ပြောပြနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းကိုညှိတ်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အတူတကွ တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြွလေ၏။ ဧရာတွင်းကလေးတစ်တွင်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ၌ နှစ်ယောက်သားအမောဖြေရင်း ဧရာတွင်းကလေးထဲမှ ဧရာကိုခပ်ကား ခြေလက်ဆေးကြမ်း၊ မျက်နှာသစ်ကြမ်း၊ ကျွန်ုပ်လည်း အမောဖြေရင်း ဝေးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူ၍ မီးညှိဖို့ကိစ္စာလေ၏။ ထိုသို့ ဖြိုက်ဖွာရင်း

“ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုမိန်းကလေးက

“ နာမည်မေးတာဟာ စောင့်ရွှောက်ခဏနေနဲ့ တောင်းတာလား”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်ရာကျွန်ုပ်က

“ စောင့်ရွှောက်တာက အခဲပဲပါ၊ နာမည်မေးတာက မော်တော်ကားပေါ်မှာ ဇာတုပ်ကောက်ပေးခအတွက် မေးတာပါ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက

“ ဝီလိုဆိုတော့လည်း ပြောရတာပေါ့ရှင်၊ နာမည်ရင်းကတော့ ပခင်မေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အများက မေလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အဖေက ဦးခင်တဲ့၊ ဧရာခေါင်းပါ၊ အမေက ခေါ်လှမေတဲ့ ကျောင်းဆရာမပါ၊ အဖေဆုံးတာ သုံးနှစ်လောက် ဖွံ့ပါပြီ၊ အဲဒီတော့ အဖေတစ်ခုသမီးတစ်ခုပဲပေါ့၊ နေတာက မတူကုန်းမှာရွှင်၊ (၁၃၄) လမ်းပေါ့၊ အိမ်နံပါတ်ကော ပြောရဦးမလား”

ဟု ပြန်၍ ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က

“ အိမ်နံပါတ်တော့ မပြောပါနဲ့မေရယ်၊ အိမ်နံပါတ်သိရင် ကျွန်ုပ်က လာလည်နေမိဦးမယ်၊ လာလည်မယ်ဆိုတာကလည်း တစ်ခါ တစ်လေ လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ အားအားဖို့တိုင်း လာနေမှာ၊ အဲဒီတော့ မတူကုန်းလမ်းကျယ်ဟာ ကျွန်ုပ်လျှောက်တာနဲ့ ချောင်းကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ချောင်းကြီး ဖြစ်သွားတာလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အဲဒီလို ချောင်းဖြစ်သွားရင် ကလေးတွေက ရေဆင်းချိုး၊ ရေဆင်းကူးနဲ့ ရေတွေဘာတွေနစ်ကုန်လိမ့်မယ်။

အဲဒါကြောင့် ကလေးတွေ ငရုနစ်မှာဇိုးလို့ တိမ်နုပါတ်စေ
မပြောပါနဲ့တော့”

ဟု ကျွန်ုပ်က အဖွဲ့တိုက်၍ ပြောလိုက်ရာ မေသည် ကျွန်ုပ်၏စကား
သဘောကျ၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်မေက

“သူများအကြောင်းတော့ မေးပြီးပြီ၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုလည်း
ပြောဦးလေ၊ ပြောတဲ့အခါမှာ မေပြောသလိုပဲ အဖေ၊ အ
နာမည်ပါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

“မေက မေ့အကြောင်းကို မိုးမိုးပြောပေမယ့် ကျွန်ုပ်က က
အကြောင်းကို တဇာနဲ့ပြောမယ် နားထောင်”

ဟုဆိုကာ အောက်ပါအတိုင်း ခွတ်ဆိုပြလေ၏။

“ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ
မြင်းမဝယ်လို့လာ...၊
မြင်းမကလေးကြီးနဲ့ထုပ်
စီးတော့တိုရွှေလုတ်...၊
ကိုရွှေလုတ်နဲ့မြင်းမဟာ
ထွက်ပြေးကြရောဇာ...၊
ရွှေမြသာရဲ့အဖေကြီး

တအားလိုက်လို့တီး...၊
တီးပါသော်လည်းမပိပါ
ရွှေမြသာလေးယောင်မှာဇာ...၊
ယောင်ဇာဇာပိုမြို့မှာထား
ရွှေမြသာလေးဖုတ်စီးသွား...၊

ဟု ခွတ်ဆိုလိုက်လျှင် မေသည် တခပ်ခပ်ရယ်လေတော့၏။

“ဒါဖြင့် ခွင့်နာမည်က ရွှေမြသာပေါ့၊ ကိုရွှေမြသာရဲ့ အဖေ
နာမည်က ဦးရွှေလုတ်ပေါ့၊ ဦးရွှေလုတ်က ရွှေမြသာအတွက်
ဝယ်လာတဲ့မြင်းကို ဦးပြေးသွားတယ်ပေါ့၊ ဒါဟာ ကလေးတိုင်း
ခွတ်နေတဲ့ ကဇာလေးပဲ ခွင့်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“အမှန်ပဲမေ... ကျွန်နာမည်က ရွှေမြသာတဲ့၊ ကျွန်အဖေက
ဦးရွှေလုတ်တဲ့၊ ကျွန်အဖေက ခေါ်ပြသာတဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မေသည် တခပ်ခပ်ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီး
နောက်

“မေ့ကိုတော့ လိပ်မပြောနဲ့နော်... မေက ကိုရွှေမြသာလို့ပဲ
ခေါ်မှာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“တကယ်ပင်မေ့၊ ကျွန်ုပ်နာမည်က ရွှေမြသာတဲ့ မေတို့၏ သိပ်မဝေးပါဘူး၊ မေက မဘုရားလမ်းကျယ်၊ ကိုရွှေမြသာ ကုန်တော်ကလေးမှာနေတာ၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ တစ် ကုန်သည်တွေဆိုမှာ ငွေလေးဘာလေး ထည့်ထားတယ်။ သူ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်လို့မြတ်ရင် အမြတ်ဝေစုရတယ်။ နှိုးစေ လည်း အနှံ့ခံရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့်မေသည် ရင်းနှီးသူ ကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်ထီးနှိုးရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လည်း အတူတကွ ဘုရားရှိခိုး၏။ အတူတကွ ဆွမ်းတော်ကပ်ကြ၊ အတူတကွ လှည့်လည်သွားလာကြလေ၏။ တစ်နေရာသို့ အရောက် ခဲ့ မေသည် ချော်လဲမည်ကိုသို့ ပြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သ ဖမ်း၍ ဆွဲထားရန် သူ၏လက်ကလေးကို ကိုင်မိလေ၏။ ထိုသို့ ကို သောအခါ ချက်သွေးများ ပြာသွားသောကြောင့် မေ၏ယုတ်နာ လေးသည် နီမြန်းသွားလေ၏။ ထို့နောက်ဆက်၍ လျှောက်ခံ ကြရင်း

“ဒီမှာမေ... ကိုရွှေမြသာတစ်ယောက်တော့ ကျွန်ုပ်ထီး ဘုရားမှာ နောက်ထပ်ဆုတောင်းဦးမယ်... မေဆိုတဲ့ ဝိ ကလေးတစ်ယောက် ဧကဇကအချော်လဲပါစေလို့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မေက
“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ဆုတောင်းရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က
“ခါမှ မေ့လက်ကလေးကို ကိုရွှေမြသာ ဧကဇက ကိုင်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မေက
“ဟင်း... နိုးတယ် တောက်မေ့နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က
“တစ်ခါမှလည်း နိုးတယ်လို့ မပြောမိပါလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထင်ထားတဲ့ အထင်တွေပါ၊ တကယ်က ဒီကမမို့ပါဘူး”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် မေက
“မနိုးဘူးဆိုရင်တော့ တောင်ပေါ်ကဆင်းရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆင်း မေက တစ်ခြားဘုရားဖူးခဏီသည်တွေနဲ့ လိုက်ပြီးဆင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က
“မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တာပါ နိုးပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မေသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို သဘောကျ၍ အခပ်ခပ် ရယ်လေတော့၏။ တောင်တောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။ မရပြောင်ကြီးခခန်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကြေးစည်များ၊ ခေါင်း လောင်းများ၊ ကြေးဖလားများ၊ ကပ်ကြေးများ၊ ခါးများ၊ ရောင်းသော ကြေးကုန်သံကုန်ဆိုင်တွင် မေသည် မိမိပြောင်တစ်ချောင်းကို ဝယ် လေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“ဘာလုပ်ဖို့ ဝါးပြောင်ဝယ်တာလဲ”

ဟုမေးရာ မေက

“ထိုးဖို့”

ဟုပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်က

“အဲဒီဝါးပြောင်လေးကတော့ ရွှေမြိသာဆိုတဲ့လူကို ခုကွဲမေးမယ် ဝါးပြောင်လေးပဲ ထင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မေက

“ပြောတတ်ဘူး”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် မေ့
ရှင်စွာနှင့်ပင် ဘုရားဖူးခရီးမှ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။ အိမ်သို့ရောက်
ပြီး နောက်တစ်နေ့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မေ၏အိမ်သို့ အလည်အပတ်
သွား၏။ မေ၏အိမ်၌ မေတစ်ယောက်တည်းရှိ၏။ မေ၏ မိခင်ကြီး
သည် ကျောင်းသို့သွားနေပြီဖြစ်၏။ မေသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင်

“ဘယ်သူက လာလည်ပါလို့ပြောလို့ လာလည်ရတာလဲ”

ဟု ကရိုဏ်လေ၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်က

“မေ့ရယ်... ကိုရွှေမြိသာက မလာချင်ပါဘူး။ အသည်းနှလုံး
က သွားပါ... သွားပါဆိုလို့ အသည်းနှလုံးရဲ့ကောင်းကို နာခံဖို့
လာခဲ့ရတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မေကရယ်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ကော်ဖီ
မဖျော်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကော်ဖီ သောက်ရင်းမေ့အား ချစ်သည်
ဆိုသည့်အကြောင်းကို အတိအကျ ဖွင့်ပြောလေ၏။ ထိုအခါမေက

“တစ်ခုတော့မို့တယ် ကိုရွှေမြိသာရေ၊ ကိုရွှေမြိသာ အနေနဲ့
မေ့ကိုချစ်တယ်လို့ ချစ်နေဆီခွင့် နှိပ်တယ်။ မေကလည်း မငြင်း
ပါဘူး။ မငြင်းဘူးဆိုလို့ လက်ခံတယ်လို့တော့ မထင်ခဲ့နော်။ မေ့
မှာက မေ့တို့မေ့ဖေမေ့သေခင်ကတည်းက သဘောတူထားတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလူက စက္ကတေးမီးယပ်မိုးမှာ
လုပ်တယ်။ သူ့အဆင့်က ဆူပရီတင်ဂရင်း သူ့နာမည်က ကိုစိန်လှ
တဲ့။ သူကလဲ ဒီအိမ်ကို အဝင်ဖ.ထွက်မို့တယ်။ မေ့ရဲ့အမြေကို
စောင့်နေတာ”

ဟု ကောင်းစလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

“အခု မေပြောသလိုဆိုရင် ကိုရွှေမြိသာဟာ ကိုစိန်လှနှင့်အတူ
မြိုင်ပွဲဝင်ရမယ့် သဘောဖြစ်နေပြီ။ ဝါမှမဟုတ် ကိုရွှေမြိသာနဲ့
ကိုစိန်လှဟာ ကောင်းဘို့ခွင့်ရင်ခွင့်ကားထဲကလို တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် သေနတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ပစ်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မေကရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက်

“ကိုစိန်လှတင် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီလမ်းထဲက ကိုချောဆိုတဲ့
ကုလားကမြားတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ သူကလည်း မေ ဒီလမ်း

ဆဲကနေ ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ကောက်ကောက်လျှောက်ပြီး လိုက်နေတာ လိုက်ဖို့လိုက်တာတင် မဟုတ်သေးဘူး။ နောက်က တတွတ်တွတ်လျှောက်ပြီး ပြောနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဆီဒီ ငချောကတော့ ဝရုဇိုက်စရာမလိုပါဘူး။ သူက မြိုင်ပွဲဝင် တဲ့လူမှ မဟုတ်ပါ။ မြိုင်ပွဲအမြင်တက်က လူပါ။ သူ့ကိုတော့ ထည့် ပြီး စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ရတိုင်း ပေဆီသို့ ရောက်သွား တတ်ပြန်၏။ တစ်ခါတွင် ကိုစိန်လှနှင့်ကျွန်ုပ် ဆုံကြလေ၏။ ကို စိန်လှသည် ဖုံးတွင်သူသည်မည်မျှ အဖေပါအရာရောက်ပုံ၊ သူ့အား အတွင်းဝန်က မည်မျှမျက်နှာသာ ပေးပုံ၊ သူ၏အလုပ်၌ သူသည် တက်လမ်းများစွာရှိပုံတို့ကို ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း နားကြားမြင်းတတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ဖွဲ့နေပုံ ဤအတိုင်းသာ ဆက်၍ဖွဲ့နေပါက ခွက်ဆွဲ၍ တောင်း စားရမည် အခြေအနေသို့ ဆိုက်နေပုံတို့ကို တစ်သီတစ်တန်းကြီး ပြောနေလေ၏။

ကိုစိန်လှသည် ကျွန်ုပ်ကအဖွဲ့တိုက်၍ ပြောနေသည်ကို အမှန် တကယ်ထင်မှတ်၍ နေ၏။ သူသည် အင်္ကျီလတ်လတ်၊ လုံချည် လတ်လတ်ကို ဝတ်ထား၏။ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဆင်ထား၏။ မျက်

မှာတွင်စမ်းဟူသော ပြုပတ်ဖြူရောင်ပစ္စည်းများ လိမ်းထား၏။ သူ၏ ပြုံးခေါင်းကို အကျအနုပြီး၍ ကော့ပေစ်တစ်ခေါ် ဖယောင်းလုံးဖြင့် အကျအနု တိုက်ထား၏။ ခါးတွင် သော့တွဲကလေး ချိတ်ထား၏။ ဝိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ပူး၍ ကိုင်ထားတတ်၏။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်မှာလည်း အမှန်တစ်ကယ် ဖတ် သည်မဟုတ်။ မောင်ထော်လေးလမ်းရှိ စာအုပ်ရောင်းသောဆိုင်မှ တစ်နေ့ တစ်အုပ်ငှားရမ်း၍ ကိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကောင်း စွာ သိ၏။ ပြီးလျှင်လူရွေသူရွေ၌ ‘ဝိဝတ္ထုသိပ်ပြီးကောင်းတာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဖွဲ့နေတာပဲ’ ဟု ပြောတတ်လေ၏။

၎င်းကိုစိန်လှသည် ၎င်းရောက်ရှိနေသောနေရာကို ကြီးကျယ် လှပြီဟုထင်မှတ်ကာ သွေးနားထင်ရောက်နေသူ မြစ်၏။

ထို့နောက် ကိုစိန်လှက

“ကိုရွှေမြသာကြီးကိုတော့ ကျုပ်နဲ့ပေခွဲလက်ထပ်ရင် ဘက်ချ လာနိုင်မှာ အရက်အဝတိုက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အနီး၌ရှိသောပေသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

“ကိုစိန်လှလေးကိုလဲ ကျုပ်နဲ့ပေခွဲလက်ထပ်ရင် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း တွေ စာရင်းလုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးခေါ်ပယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ပေ၏မျက်လုံးသည် ပို၍ပြူးသွား၏။ ကိုစိန်လှ၏မျက်နှာကြီးသည် နီမြန်းသွား၏။ ထို့နောက် ကိုစိန်လှက

"ခင်ဗျား သိပ်စိုင်းတဲ့လူပဲ၊ ကျွန်မဲ့မေမဲ့က လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာဗျ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း

"ခင်ဗျား သိပ်မယဉ်ကျေးတဲ့လူပဲ၊ ကျွန်မဲ့မေမဲ့က လူငယ်ချင်း သဘောတူထားတာဗျ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစိန်လှက

"ဒီမှာ ကိုရွှေမြသာ ခင်ဗျားပြန်ရင် ကောင်းမယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း

"ဒီမှာ ကိုစိန်လှ ခင်ဗျားပြန်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုစိန်လှလည်း စိတ်ဆိုး၍ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းကနဲထလေ၏။ သို့ထပြီးလျှင်

"ဒီအိမ်ဟာ ဘယ်သူအိမ်လဲ"

ဟု ခေါ်နှင့်ပောနှင့် မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ခါဗျား မေးနေရသေးလား ငါ့လူရာ... ကျွန်တော်ရမယ့် ယောက္ခမကြီးမဲ့အိမ်ပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစိန်လှသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍

"ကျွန် မကျေနပ်ဘူး"

ဟု ဖော်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း လက်ဝါးကိုမြန်၍

"ကျွန် ကျေနပ်တယ်"

ဟု ဖော်လိုက်လေ၏။ မေသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ကြည့်ကာ

"တော်ကြပါတော့၊ မေဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ"

ဟု ပြောလျှင် ကိုစိန်လှက

"ဒီမှာမေ ကိုကိုလှ မလွန်ပါဘူး၊ သူက သက်သက်စော်ကားတာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မေ့ဘက်သို့လှည့်ကာ

"ဒီမှာမေ မောင် မလွန်ပါဘူး၊ သူက ကြားဝင်ပြီး အသားယူလို့ မောင်က ပြောနေရတာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မေက သူ့ခေါင်းကိုသူ လက်သီးဖြင့်ထုရင်း

"ခွင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ယောက်မှမယူဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစိန်လှက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်

"မဟုတ်ပါဘူး မေ မဟုတ်ပါဘူး"

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က တေးတေးဆေးဆေးပင်

“ဟုတ်ပါတယ်ပေ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တို့နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ယောက်မှမယူခဲ့၊ ကုလားမောင်ချောကိုပဲ ယူလိုက်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မေက

“သေချင်တာပါပဲ”

ဟု ညည်းလေ၏။ ထိုအခါ ကိုစိန်လှက

“ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ မေရယ်”

ဟု ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း

“ဒီလိုပဲ ပြောပါမေရယ်၊ သေတာဟာ ကောင်းပါတယ်၊ မောင်၊ ပေကြားမှာ ဒီအဖျက်က မှီနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ မောင်လဲ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ပေ သေပစ်လိုက်တော့”

ဟုပြောရာ မေသည် စိတ်မညစ်နိုင်တော့ဘဲ ဖျက်နှာသည် ဝပ်မြဲမြဲ ဖြစ်လာလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တား မျက်စောင်းထိုးလျှက်

“ကိုရွှေမြသာနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ပြောပါပေ မောင်တာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဟု ရိသဲ့သဲ့မြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ မေသည် ကျွန်ုပ်၏ဖျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့မေးကို ထိုးလိုက်ပြီးလျှင်

“ရှင်ကို မုန်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“မုန်းပါပေရယ် မုန်းပါ၊ ကျွန်ကို မုန်းပါ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုငတီကို မချစ်ရင် တော်ပါပြီ၊ ဟိုငတီကို ချစ်မိရင်တော့ မေ့ဘဝ လုံးပါးပါးပြီ၊ ဟိုငတီခွဲစတိုင်ကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ယောက်ျားနဲ့ မတူဘူး၊ မိန်းမနဲ့ တူတယ်၊ မျက်နှာမှာလဲ ခြုံမတ်ဖြူစရာ မိန်းမတွေ လိမ်းထားတယ်၊ ခေါင်းကိုလည်း ကေကျနေအောင် ပြီးထားတယ်၊ အဝတ်အစားလတ်လတ်ကလေးကို ကေကျနေအောင် ဝတ်ထားတယ်၊ တော်တော်လှချင်တဲ့ ငတီ၊ ဒီလိုငတီမျိုးဟာ မိန်းမရရင် မိန်းမနဲ့ပြိုင်ပြီး တလှပြိုင်ဖို့ မှန်တင်နဲ့လှတဲ့လူစားမျိုးပေါ့၊ ဟော... ဒီက ကိုရွှေမြသာကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ ဘယ်လောက်ယောက်ျား ပီသသလဲ၊ အရပ်အမောင်းချင်း ယှဉ်မလား၊ ကိုယ်လုံးချင်းယှဉ်မလား၊ အသံဩဇာချင်း ယှဉ်မလား၊ ဝတ်တီးဝတ်ပဲ့ နေတာချင်း ယှဉ်မလား၊ အဲဒီတော့ တစ်ခုစဉ်းစားပါ မေရယ်၊ ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားဖြစ်ပါစေ၊ လူတောထဲလည်း တွဲပြီးသွားလို့မကောင်း၊ အိပ်ရာထဲလဲ တွဲပြီး အိပ်လို့မကောင်း... ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား...၊ ဒီထက်ပိုပြီး ပြောလို့လဲမကောင်းတော့ဘူး၊ လူတစ်ဖက်သားကို နှိပ်သလိုဖြစ်တော့မယ်၊ ကဲ... အဲဒီတော့ မောင်စိန်လှလေး သွားပေတော့၊ မေနဲ့ကျွန်နဲ့ ဓမ္မဇေတေ တိုင်ပင်ဖို့ ကျန်သေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုစိန်လှသည်လွန်စွာ စိတ်ဆိုး၍ စားပွဲခုံ
လက်သီးဖြင့် 'တခိုင်းခိုင်း' ထုကာ

"ဟေ့ ရွှေမြသာ... မင်း... ငါ့အကြောင်း နောက်တော်
သိမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်က

"ဟေ့... စိန်လှ... မင်း... ငါ့အကြောင်းအခုသိမယ်"

ဟုဆိုကာ ကိုစိန်လှ၏ လက်ကိုကျွန်ုပ်သည် ဆတ်ကနဲဆွဲ၍ ဝယ်
လိုက်ပြီးလျှင်လိပ်လိုက်ရာ ကိုစိန်လှ၏ ကိုယ်သည် တစ်ပတ်လှ
သွား၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်သည် ကိုစိန်လှ၏တံခေါက်ခွက်ကို ခြေ
နင်းထားလိုက်၏။ ကိုစိန်လှသည် ရုန်း၏။ သို့သော် ရုန်းလိုက်တို
လက်မောင်းနှင့် တံခေါက်ခွက်တို့ကနာနေသောကြောင့် 'အား' ခေါ်
လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်က

"ကဗျာလင်္ကာတစ်ပုဒ်ဆုံးတဲ့အထိ ကျွန်ုပ်ကတိအတိုင်း ထားမယ်
က... ပြီးဆိုမယ်"

"ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ
မြင်းမဝယ်လို့လာ...
မြင်းမကလေးကြီးနဲ့တုတ်
စီးတော့ကိုရွှေလုတ်...
ကိုရွှေလုတ်နဲ့မြင်းမဟာ

ထွက်ပြေးကြရာရာ...
ရွှေမြသာနဲ့အပေကြီး
တဖားလိုက်လို့တီး...
တီးပါသော်လည်းမပီပါ
ရွှေမြသာလေးယောင်ချာချာ...
ယောင်ချာချာမို့မြို့မှာထား
ရွှေမြသာလေးဖုတ်စီးသွား...
ဖုတ်စီးခဲ့သားမြို့မှာနေ
အမှုစရေ့...
စရေ့ထဲက လူသတ်မှု
ရွှေမြသာကိုခုကျွမ်း...
ရွှေမြသာ ရွှေမြသာ
လူသတ်မှုနဲ့ထောင်ကိုလာ...
ထောင်ကိုလာလဲ ထုမသေ
ကျွန်းကိုပို့လိုက်လေ...
ကျွန်းကိုပို့တော့သူထွက်ပြေး
ကျွမ်း ဘာပါစေး..."

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ငယ်ကရခဲ့သော စာပြောင်လိုလို၊ ကဗျာပြောင်
လိုလို စာကလေးကိုပြီးအောင် ရွတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးသောအခါ၌

ကိုစိန်လှဘား တွန်းပစ်လိုက်ပြီးလျှင်

"ကဲ... သွားပေတော့"

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုစိန်လှသည် သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို အခြား
လက်နှင့်နှိပ်ရင်း

"ဟေ့ကောင်ရွှေမြသာ မင်းကောင်းကောင်းသတိထား လိုင်စေ
လျှောက်ပြီးရင် သေနတ်တစ်လက်ဝယ်မယ်၊ အဲဒီကွတော့ ခေ
ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကငါ့ကို အခုပေးဈေမှာ အခုက
တယ်ပေါ့၊ အဲဒီကွမှ မင်းကိုသေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး ထိုင်ထအခါတစ်ရာ
လုပ်ခိုင်းမယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည်၎င်းပြောသည့်ကားကို စိတ်မသေ
သည့်အပြင် 'တဟားဟား' ရယ်မော လိုက်မိလေ၏။ ကိုစိန်လှသည်
ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌ မေက

"ကိုရွှေမြသာ ရှင်ဟာ သိပ်ဆိုးတာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

"မဟုတ်ဘူးပေ... အဲဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ မူးကြောင်ကြောင်
နိုင်လွန်းလို့ ကျွန်ုပ်ကလည်း မူးကြောင်ကြောင် ပြန်ပြီးလှ
လိုက်တာပါ။ အခုပြောသွားတာ မကြားဘူးလား၊ လိုင်စေ
လျှောက်ပြီး သေနတ်ဝယ်မယ်တဲ့၊ အဲဒီသေနတ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုချိန်
ပြီး ထိုင်ထအခါတစ်ရာ လုပ်ခိုင်းဦးမယ်တဲ့၊ တယ်လော့"

ကြောင်တဲ့ အကောင်တုန်း...၊ ဝယ်ပြီးလာပလေစေဦး၊ သူ
သေနတ်ခင်နဲ့ သူခေါင်းကို ခေါက်လွှတ်လိုက်ဦးမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မေသည် 'တစ်ခပ်' ရယ်လေ၏။ ရယ်ပြီး
နောက်

"ကိုစိန်လှတစ်ယောက်ကို သနားလိုက်တာ"

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က

"ဒီမှာပေ သနားလို့ရတယ်၊ တခုကားထားလို့လဲ ရတယ်၊ ဝေ
တနာထားလို့လဲရတယ်၊ ချစ်တာတစ်ခုပဲ ကျုပ်အတွက်ချန်ထား၊
ချစ်တာတော့ ကိုရွှေမြသာကိုပဲ ချစ်ရမယ်ကြားလား"

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မေက

"ကဲပါ မေပေ ပြန်လာခဲတော့မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ကဲပါလေ ကျွန်ုပ်ပြန်ပါဦးမယ်"

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်လည်းအိပ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိပ်သို့ ရောက်လျှင်
အာပြေရွှေသည် ဝီရိယသောက်ရင်း ကျွန်ုပ်ကို စောင့်နေသည်ကို တွေ
ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် သာပြေရွှေက

"ဟေ့... ရွှေမြသာကြီး... ထိုင်ပါဦး၊ ဘီယာလဲ ဝယ်ထားတယ်၊
ဘီယာကလေးတာလေးသောက်ပြီး အလုပ်အကြောင်း ကား
ပြောရတောင်"

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စားပွဲတွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရာ သာမြေ့
လည်း ကျွန်ုပ်အား ဘိယာဖန်ခွက်ကို ပေးလေ၏။ ရွှေပြည်သာက

“ဒီလိုကိုယ်လူနဲ့ ကိုယ်လူကိုပြောရမှာက လမ်း(၄၀)က ချစ်တီ
တိုက်ကို ဒီညဖောက်မယ်၊ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်
ကိုယ်လူက တောက်တိုပယ်ရလုပ်ပေးဖို့ ကျွန်ုပ်နဲ့လိုက်နဲ့၊ ကျွန်ုပ်
ဝေစုတစ်ဝက် ပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ပြီးခဲ့တဲ့လတုန်းက လုပ်ထားတာသုံးလို့ မကုန်သေးဘူးလို့ လင်
ထဲမှာ ငွေအတော်ရှိနေသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်မလဲဗျာ”

ဟုပြောလျှင်သာမြေ့က

“ဪ... ကိုယ်လူကလဲ... ထမင်းတော်မှ ထပြီး ခိုးမယ်
စဉ်းစားထားတာကိုး သူခိုးဆိုတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျာ အခွင့်အရေး
ရတာနဲ့ ခိုးနေရတာ၊ ခင်ဗျားလို ငတ်မှထပြီး ခိုးရမယ်ဆိုရင်
ငတ်တော့အခွင့်ရမက ရချင်မှရမှာလေဗျာ၊ အခုဟာ အငတ်
ကို အခွင့်သာတယ်ဗျာ ပုလဲဆာမိဆိုတဲ့ ချစ်တီသဌေးတိုက်ကို
ဖောက်မှာဗျာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ လေတော့
ကျွန်ုပ်သည် ထိုညကသာမြေ့နှင့်အတူ ပုလဲဆာမိတိုက်ကို ဖောက်
ထွင်းခဲ့လေတော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ ပုလဲဆာမိတိုက် ဖောက်ထွင်းပုံဖောက်ထွင်းနည်း
အသေးစိတ်ကို ဤမှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြထား
ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဧကထုပ်ရိုက်နိုင်သောအခါ၌
ထိုအခန်းကို ချွန်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် သာမြေ့၏ ဖောက်ထွင်းနည်းမှာ လွန်
စွာ အကွက်စေလှသောကြောင့်မသမာသူတို့
ဖတ်ရှုမိသောအခါ ဤနည်းကို ရရှိသွားမည်စိုး
သောကြောင့် ချွန်လုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ထွက်တော်မူ နန်းကဋ္ဌာတယ်

ထွက်တော်မူနန်းကဋ္ဌာတယ် (သို့မဟုတ်) တစ္ဆေ

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မေ၏စိမ်းသို့ မကြာ
မီက သွားခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့တွင် ပေတို့၏လမ်းထိပ်သို့ ရောက်
သောအခါ၌ မှတ်ဆိတ်ဖွေးပါသော ကုလားတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်
၏ မျက်နှာဆင်းဆိုင်တူ၍ လာပြီးလျှင်

“ဝိမှာမိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျားဝိလမ်းကို လျှောက်တာများပြီ လမ်း
တောင် ဆောင်းမြစ်တော့မယ်”

ဖုပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က

“အဲဒါ မင်းအလုပ်လား၊ မြန်မာပြည်ကလမ်းမှာ မြန်မာတစ်
ယောက်လျှောက်လို့ ဆောင်းပဲပေါက်ပေါက်၊ မြစ်ပဲမြစ်မြစ် မင်း
အပူမပါဘူး၊ မင်းလိုကုလားလျှောက်လို့ ချိုင့်ကလေးမြစ်သွား

ရင်တောင် ပြန်ဖို့ပေးရမယ်၊ ကြားလား မင်းကငါ့ကို ကုလား
ကြောက်မယ့် ပြန်မာခပ်ည့်ည့် အချဉ်တောက်မေ့လို့လား”

ဟုပြောလိုက်လျှင် ထိုကုလားက

“ဒေါသရေထားရင် မှားမှာပေါ့၊ ဒိတ်ဆွေရယ်၊ ဒါက ကျုပ်နေ
ရပ်ကွက်၊ ခင်ဗျားက တစ်ခြားနေရာကလာပြီး လည်ရတား ကို
ရွာမှာ ကြက်မတုံး သူများရွာမှာ ကြက်မတုံး”

ဟုပြောလိုက်လျှင်

“ဘယ်ဟာလည်း မင်းရွာ၊ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒါပြန်မာပြန်
အားလုံး ငါ့ရွာချည်းပါ၊ အဲဒီတော့ အားလုံးနေရာမှာ ငါမ
ကြက်မပါ၊ ရွှေကမယ်စမ်းကောင်စုတ် ဣန္ဒြိတ်သလား၊ လက်
ကြိုက်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခုလုံး ကြိုက်သလား”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်က ရင်ပတ်ကို ‘ဘုန်း’ ကနဲ လက်ဖြင့် ဆောင့်တု
လိုက်လျှင် မောင်ချောသည် ယိုင်တိုင်ယိုင်တိုင်နှင့်ဘေးသို့ ရောက်သ
လေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းက

“ခင်ဗျားက ကျွန်ကိုစမ်းတယ်ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“မင်းလိုတောင်ကို စာရင်းမထည့်ဘူး၊ စမ်းနေစရာ မလို
အချိန်မရွေး နှိပ်စက်ခွင့်ရှိတယ်၊ အဲဒီလိုနှိပ်စက်နိုင်တဲ့ ဇွမ်း
လဲ ငါ့မှာရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ၎င်းအားလက်ပြန်ရိုက်လိုက်ရာ မေးခိုက်ရိုက်မိသွားသဖြင့်
မောင်ချောလည်း ‘အာရိန္ဒ’ ဟုအော်ကာ အနီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်
ခွဲသွားလေတော့၏။ မောင်ချောသည် ကျွန်ုပ်အားရန်ပြုကြီးစွာ
ဖွဲ့သွားလေ၏။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် သာမြရွှေနှင့် အဝိဒ္ဓါဝါနာမူများ ကု
လွန်လိုက်၊ သုံးလိုက်ဖွဲလိုက်၊ ပေ၏တိမ်သို့ သွားလည်လိုက် လုပ်၍
နေလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ပေ၏တိမ်သို့ ကျွန်ုပ်သည်သွား၏။ တိမ်
လှေကားသို့ ရောက်လျှင် တိမ်ပေါ်၌ဝရန်းသုန်းကား အသံများ
ကြားရ၏။ ဆဲဆိုရန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော ပေ၏အသံကိုလည်း
ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည်တိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား၏။ တံခါးမှာ အတွင်းမှ
ခုတ်ချထားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်တံခါးအား ခြေဖြင့်ဆောင့်၍
ကန်လိုက်ရာ ချက်မြတ်၍ သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ‘အား’ ဟုသော မချီမဆန့် အော်သံကြီး
ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တိမ်ပေါ်သို့ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ မောင်ချော
သည် သွေးတိုင်ထဲတွင် လဲ၍အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်၏။

မေသည်ခါးမြှောင်ကိုကိုင်၍ ကြက်သေသေ၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း မေထံသို့ပြေးသွားပြီးလျှင် မေလက်တွင်းမှ ခါးမြှောင်ကိုယူကာ
မေကိုယ်ကို လှုပ်ယမ်း၍

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွယ်”

ဟုပေးလိုက်ရာ မေက

“ဒီတိမ်ရွတ်ခါးကိုအမြဲ ကန့်လန့်ထိုးပြီးပိတ်ထားတာ၊ ဆွမ်းခံကြတဲ့ဘုန်းကြီးလာလို့ ခဏလေး ဖွင့်ပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီမှာ ဒီအဖိုးယုတ်ကနောက်က အသာကပ်တက်လာပြီး ဘုန်းကြီးလဲ ပြန်ကြွသွားရော သူကတခါးချက်ကိုပိတ်ပြီးပေ့ကို မဟားဝယား လုပ်တာ၊ မေလဲသူ့ကို မသင်္ကာလို့ ကျွန်တို့ထီးရိုးကအပြန်မှာ ဝယ်လာတဲ့ မီးမြှောင်ကလေးကို အသင့်ယူထားတာ နောက်ဆုံး မတတ်သာတဲ့အဆုံးမှာ အဲဒါနဲ့ ထိုးချလိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင်ကျွန်ုပ်က

“ကဲ... ကဲ... မေဘာမှ မရိုးရိပ်နဲ့ မျက်နှာ သွားသစ်လိုက်၊ အဲဒီကုလားကို မေထိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တို့ထိုးတာလို့ ပြောလိုက်မယ်၊ မေ့အနေနဲ့ ထောင်ထဲသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ မိန်းကလေး ဆိုတော့ နာမည်ဖျတ်သွားမယ်၊ ကျွန်က အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောကာ မေ့အား မျက်နှာသစ်ခိုင်းလိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် လူသတ်မှုဖြစ်နေသည်ဟု အကြောင်းကြားရန် တာမွေဂတ်သို့ မေ့ကိုပင် ဆိုထားပြန် လွှတ်လိုက်ရလေ၏။ မေ ထွက်သွားသောအခါ၌ မောင်ချော၏ အိတ်အတွင်းသို့ စမ်းကြည့်ရာ ငွေအိပ်တွေသဖြင့် နှိုက်ယူထားလိုက်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် ၎င်း၏အိတ်အတွင်းသို့ ထပ်မံစမ်းကြည့်ပြန်ရာ မတ်စေတန်စေ့ကိုတွေ့သဖြင့် သူ၏ပါးစပ်ကို မြဲကာ ကူးတို့ခအဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

များအကြာပီ၌ တာမွေဂတ်မှ ပုလိပ်များ ရာဝေတ်အုပ်များ ဧောက်လာလေတော့၏။ (မှတ်ချက်၊ ထိုအချိန်က ပုလိပ်ဟုပင် ခေါ်ပါသေးသည်။) ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်အားဂတ်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ပေးမြန်းစေဆေး၍ ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ပို့လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ဧောက်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း သာမြရွှေသည် ထောင်ဝင်စာလာတွေ၏။ မိုးထုတ်သော နေများ၌လည်း ၎င်းကပင်လာရောက်၍ စားရောသောက်ရောများ ပေး၏။ မောင်ချောဘက်မှ ပိုက်ဆံချမ်းသာသော သစ်ကုန်သည် ကုလားသုံးဦးက အလွန်နာမည်ကြီးသော ရွှေနေရွှေရပ်များကို ၎င်းရမ်းကာ ကျွန်ုပ်အားဂတ်တိုင်သို့ပို့ရန် ကြိုးပမ်းကြလေ၏။

မိုးထုတ်သောအခါ၌ ထိုသစ်ကုန်သည် ကုလားသုံးဦးအား အမြဲတမ်းတွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုကုလားသုံးဦးအား တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မကြားဝံ့မနာသာများ ဆဲ၏။ ထိုကုလားသုံးဦးကမူ ကျွန်ုပ်အားမြန်၍ မဆဲ။

“ဆဲပါ ဆဲပါ ခင်ဗျား ဝအောင်ဆဲထားပါ၊ မကြာခင် ကြိုစင်တက်ရတော့မှာပဲ၊ အဲဒီကုတော့ ခင်ဗျားဆဲနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ဝအောင် ဆဲထားပါ”

ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကျွန်ုပ်အား အပိန့်ချပည့်ရက်သို့ ဧောက်လာ

လေ၏။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည်မှေတား မျှော်စီသေး၏။ သို့သော် မေသည် ရောက်မလာခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း သာမြရွှေသာရောက်ခဲ့၏။ တရားသူကြီးက ကျွန်ုပ်က သေဆုံးသူကုလားဟောင်းမှာပင်မှာတား မေနှင့်ပျားကာ တိမ်ပေါ်သို့ခေါ်၍ မိမိမြင့်ထိုးသတ်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တား သေခက်အပြစ်ချမှတ် လိုက်လေတော့၏။

သစ်ကုန်သည် ကုလားသုံးဦးသည် ကျွန်ုပ်တားမခိုးမခန့် လက်ဖြန့်တတ်ဆက်ကာ တွက်သွားကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင်တား ကျွန်ုပ်သည် တင်းစိန်ထောင်၌ ကြိုးတိုက်အတွင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း သာမြရွှေသည် ကျွန်ုပ်တား ထောင်ဝင်စာလာတွေ့လေ့ရှိ၏။ ထိုနောက်သူသည်ပင် အယူခံအတွက်ကြိုးပမ်းနေ၏။

“သိပ်ပြီး အားမငယ်ပါနဲ့ ရွှေမြသာရား ငါလဲ အယူခံကို လိုက်နေပါတယ်”

ဟုလည်း သာမြရွှေက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မေ၏အကြောင်းကို သာမြရွှေတားမေး၏။ သာမြရွှေသည် ယခင်အခါများ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောသော်လည်း ယခုအခါ၌မူ

“ဒီလိုရွှေမြသာရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်မှာလည်းကိုယ် ဖျော်သောက်လို့ရတယ်ကွ။ လက်ဖက်ခြောက်ရယ်၊ နို့ဆီရယ်

သကြားရယ်ဝယ်ထားရင် လက်ဖက်ရည်ဖြစ်တာ။ အဲဒီလို ဝယ်မသောက်ပဲ ဆိုင်မှာသောက်ရင်လဲရတာပါပဲ။ အိမ်မှာ သောက်ရင်တော့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ရဖို့ မီးပွားရမယ်။ ဓရနွေးတို့ တည်ရမယ်။ လက်ဖက်ခြောက် နှပ်ရမယ်။ ပြီးရင် အနို့ကုတောင် ဖျော်ရမယ်။ အဲဒီလိုဖျော်ပြီး သောက်ပြီးလို့လဲ မပြီးသေးဘူးကွ။ သောက်ပြီးတဲ့ ပန်းကန်ကိုလည်း ဆေးရမယ်ကွ။ သိပ်ပြီးအလုပ်များတယ်။ ဆိုင်မှာဝယ်ပြီး သောက်ရင်တော့ မီးလဲ မပွားရဘူး။ ဓရနွေးတို့လည်း မတည်ရဘူး။ လက်ဖက်ခြောက်လည်း မနှပ်ရဘူး။ ဖျော်လည်း မဖျော်ရဘူး။ ပန်းကန်လည်း မဆေးရဘူး။ အဆစ်အနေနဲ့ ဓရနွေးကြမ်းလည်း သောက်ခွင့်ရှိသေးတယ်။ သတင်းစာလည်း မတ်လို့ရသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါကတော့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် ဆိုင်မှာပဲသောက်တယ်။ ပြီးတော့တစ်ခုရှိတာက ဒီဆိုင်နဲ့အဆင်မပြေရင် ဆိုင်ပြောင်းပြီး သောက်နဲ့ပဲ။ မိန်းမဆိုတာလဲ ဒီလိုပဲကွ။ ငါကတော့ မိန်းမကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုပဲ သဘောထားတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာ ဘာမှမရှိဘူးကွ။ မင်းကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်လို့ မေတွေ မက်တွေနဲ့ ခွပ်နေတာပဲ။ သေခက်ကုရတဲ့အတိုင်း အဲဒီကုက တစ်ဖို့ပိုတာပေါ့ကွ။ ငါ့အထင် ပြောရရင် မင်းရဲ့မေဆိုတာက တောက်က မြင်ပေါက်ပြီး မင်းကို မေသွားပြီ ထင်တယ်။ အဲဒါကိုမင်းက ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်ပြီး

ပေးပေးနေတဲ့ ကံကောင်းပေးနေရင် နောက်ဆုံးမှာ နေချင်ပေါ့လာပြီ ဟောသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ရွတ်နောက်နောက်နှင့်ပြောကာ မြန်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြီးတိုက်အတွင်း၌ နေရသည်ဆိုသော်လည်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေရသည်မဟုတ်။ သဲဘီးကြီးတစ်ခုကို လှည့်ပေးနေရ၏။ စာပြင်မှစာစောင်ဝါခါသည် ကတော့တစ်ခုအတွင်းသို့ နှမ်းဖျား လောင်းထည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က ဘီးကြီးကို လှည့်လိုက်သောအခါ ဆီမြစ်၌စာပြင်သို့ တံလျှောက်မှ ထွက်ကျလာ၏။ ကျွန်ုပ်သည်တစ်နေ့လျှင် ဆီပုလင်းနှင့် (၆) ပုလင်းမှ (၇) ပုလင်းအထိ ကြိုတ်ပေးရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆီကြိုတ်ရသောနေရာမှ လုံးဝအလုပ်မလုပ်ရသော ကြီးတိုက်သို့ ပြောင်းပြန်၏။ ထိုအခါကျမှသာ ကြီးသမား အားလုံးအား ဆီကြိုတ်ခိုင်းသည်မဟုတ် ချောက်ခါစ ကြီးသမားကိုသာ ဆီကြိုတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြီးတိုက်အတွင်းသို့ ချောက်ပို့နေသည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါးခန့် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ တစ်နေ့သ၌ ကုလားထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ချောက်လာပြီးလျှင်

“မစ္စတာရွှေမြသာ ခင်ဗျားအယူခံ နိုင်ပြီ။ သေခဏ်တနေ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကို ပြောင်းလိုက်ပြီ”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်သည် အသက်မသေတော့ဟု သိလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။ နောက်တစ်နေ့ ထောင်ဝင်စာတွင် ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း သာမြရွှေသည် ကျွန်ုပ်အား

“မင်းအတွက် လက်ဆောင်ကောင်းပါတယ်”

ဟုဆိုကာ စာဖိတ်ကလေးတစ်ဖိတ် ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စာဖိတ်ကိုဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ မင်္ဂလာဆောင်မိတ်စာ မြစ်ကြောင်း သီရလေတော့၏။ ထိုမိတ်စာမှာ ဆူပူတင်းဝင့်ကိုခိန်လှနှင့် မေတို့၏ မိတ်စာ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေခဏ်မှလွတ်သောကြောင့် ဝမ်းသာရသော်လည်း ကျွန်ုပ်ချစ်သောမေသည် အခြားတစ်ပါးသော ယောက်ဖနှင့် မင်္ဂလာဆောင်တော့မည်ဟု သိရသောကြောင့် ဝမ်းနည်းရလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည်သေခဏ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်းကို ဝမ်းမသာနိုင်ပဲရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း သာမြရွှေသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ကာ ပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောပြီးနောက်

“လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် ဆိုင်မှာသောက်တာ ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း”

ဟု မခိုးမခန့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “ဆိုင်မှာလည်း မသောက်ဘူးကွာ၊ တိမ်မှာလည်း မသောက်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပါလေ၏။

သာဓိဋ္ဌေသည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထောင်ဝင်စာရေးများတွင် ထောင်ဝင်စာမှန်မှန် လာတွေ့၏။ သေခတ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းလဲပြီး (၆)လခန့် ကြာသောအခါတွင် သာဓိဋ္ဌေသည် ကျွန်ုပ်အား ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ရင်း

“ဟေ့... ဧစ္စမြသာ... ငါထောင်ဖုံးမှာ နှစ်ပတ်ကြည့်တယ်ကွာ မင်းတို့ကို ကျွန်းပို့တော့မယ်၊ ကျွန်းမှာက လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတယ်လေကွာ၊ အကောင်းဆုံး အကြံပေးခွင့်တာကတော့ အခွင့်အရေးရရင် ထွက်ပြေးကွာ မင်းကို ငါသင်ပေးထားတဲ့ သူနီပညာတွေအားဖြင့် အသုံးပြုပေးပါကွာ၊ အဲဒီအခါကျမှ မင်းငါ့ကို ကေနဲ့လွတ်မှာ”

ဟု ပြောလေ၏။ သာဓိဋ္ဌေပြောသည့်ကောားမှာ မှန်ပေ၏။ လေးလခန့်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ကျွန်းသမား (၂၀) အား ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ ကျွန်းသို့သွားမည့် သင်္ဘောကြီးဖြင့် တင်၍ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပို့လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိတိုင်းပြည်အား အပြီးတိုင်စွန့်ခွာရတော့မည်ဟု သိရသောအခါ၌ စိတ်ထဲတွင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာ၏။ သင်္ဘောကြီး တောင် ထွက်ခွါသောအခါ၌ အကျဉ်းသားအားလုံးလိုလို ငိုကြွေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မူ ငိုကြွေးခြင်းမရှိ၊ ငယ်စဉ်က ရခဲ့သော “ဧစ္စမြသာ ဧစ္စမြသာ၊ မြင်းဝယ်လိုလာ ဆိုသော ကဗျာကလေးကို တစ္ဆေ ခွတ်ဆို၍ လိုက်ပါ သွားရတော့သတည်း။

(နောင်တွင် သာဓိဋ္ဌေထံမှ စာတစ်စောင်ရ၍ သိရသည်မှာ ကျွန်ုပ်အား ကျွန်းသို့ပို့သောနေ့ သင်္ဘောတောင်ထွက်သော နာရီတွင်ပေသည် ကလေးတစ်ယောက် ပေးသည်ဆို၏။ ထိုကလေးမှာ ယောက်ျားကလေးဟုလည်း သိရ၏။ ထိုနေ့ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိပါ၏။ ထိုနေ့သည် အင်္ဂလိပ် (၁၃)ရက် နေ့ဖြစ်၏။ သောကြာနေ့လည်း ဖြစ်၏။ သင်္ဘောထွက်သော နာရီမှာ -နနက် (၁၀)နာရီတိတိ ဖြစ်၏။ အနောက်တိုင်း လောကီဆရာများသည် သောကြာနေ့နှင့် (၁၃)ရက်နေ့ တိုက်ဆိုင်၍ ပေးသောကလေးများအား DEVIL ဟု ခေါ်ကြ ကုန်၏။ လွန်စွာဆိုးသွမ်းတတ်သောတစ္ဆေဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ သာဓိဋ္ဌေ၏ စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ‘ပေရေ... မင်းငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိခဲ့တာ အခုတော့ တစ္ဆေလေးပေးပြီ’ ဟု ပီတိဖြစ်မိသေးတော့၏။)

(ဧစ္စမြသာ)

ကျွန်းသို့ရောက်ပြီ

ကျွန်းသို့ရောက်ပြီ

ကျွန်ုပ်အား ကျွန်းသို့ပို့ရန်အတွက် လက်ထိပ်ခြေထိပ်များ ခတ်ကာ သံကြိုးဆိုင်း၍ အစောင့်အရှောက်များခြံရံ၍ အမြင်သို့ထုတ်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရက်ရှည်လများ အကုန်းထောင် ကြိုးကိုက်အတွင်း၌ နေရသောကြောင့် အမြင်သို့ ထုတ်လိုက်သော အခါတွင် မျက်စိများလည်း ကြောင်တောင်တောင်မြှုပ်နေ၏။ ခြေလှမ်းများလည်း မခိုင်မြဲနေ၏။ အစောင့်ဝါဒါများသည် ကိုယ်များစာစိတ်မရှိပဲ ခြေလှမ်းများကို သွက်သွက်လှမ်းကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား တဲထားသောကြိုးအား တအားဆောင်ဆွဲ၍ခေါ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် အကုန်းထောင်မှ ကားကြီးပေါ်သို့ တင်ပြီးလျှင် "ဣတာဘိဇကယ်" ဆိပ်ကမ်းသို့ သွား၍ချလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့

တစ်သက်တကျွန်းသို့ အပို့ခံရမည့် ကျွန်းကျွန်းအကျွန်းသားများအား
ပိတ်ဆို့မှုများ ဆွေမျိုးများ၊ ဇနီးသားမယားများက လာရောက် နှုတ်
ဆက်ရင်း ဝိုင်းကြွေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ လာရောက်နှုတ်ဆက်
မည့်သူမရှိပဲ တစ်ကောင်ကြွက်မြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အားလုံး
သက်သို့ မြစ်သွား၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လူတုပ်ကြားမှ အတတ်
ထိုးထွက်လာသော သာမြရွှေကို တွေ့ရ၏။ သာမြရွှေသည် ကျွန်ုပ်
မြင်လျှင်

“ရွှေမြသား၊ ရွှေမြသား၊ မြင်းမ၊ ဝယ်လို့လာ”

ဟု လှမ်း၍ ဖော်၏။ ၎င်းကိုလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းက

“ဘာမှအားမဝယ်မဲ့ တစ်ကျွန်းဆိုတာဟာ အကျွန်းသားရဲ့ နိဗ္ဗာ
ကျွန်း ဟိုမှာလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတယ်။ တစ်ချို့ လူဆိုးကြီးတွေ
ဆိုရင် (၇) နှစ်၊ (၈) နှစ်ကျမယ့်အမှုမျိုးကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း
ကျတောင် တစ်ဆုံးတစ်စ လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါမှ ကျွန်
ရောက်မှာပေါ့။ ကျွန်းဆိုတာ ထောင်လိုမဟုတ်ဘူး။ နေရတ
လွတ်လပ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဟောဒီ ‘မာတောတံ
လို့ခေါ်တဲ့ သော့တံလေးတွေကို မင်းရဲ့ကပ်ပယ်အိတ်အောက်
မှာ ဝှက်ပြီးယူသွား”

ဟု အစိပျယ်ရသောစကားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သလိုလိုနှင့် မာတောကီးတစ်စုံ
ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြ

သောကုလားဝါဒါများမှာ အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်သောကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ပြောသောစကားများကို အစိပျယ်မပေါက်ကြပါ။
ကျွန်ုပ်သော တစ်ကျွန်းသို့အပို့ခံရမည့် တစ်ကျွန်းသားများကိုမူ
၎င်းတို့၏မိဘများ၊ ဆွေမျိုး၊ ဇနီးသားမယားများက စားစရာများ
ပေးကြ၏။ သာမြရွှေက ကျွန်ုပ်နှင့်ယှဉ်၍ လျှောက်လာပြီးလျှင်
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စကားတတွတ်တွတ် ပြောလေ၏။
၎င်းပြောသောစကား၏ အစိပျယ်မှာ

“ကျွန်းရောက်ရင် ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစား ကိုယ့်လူဈေ ကိုယ်
သစ်ပေးထားတဲ့ သူခိုးပညာဟာ ကိုယ့်လူကို ကောင်းကောင်း
အထောက်အကူ မြှုပ်နှံမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့အကျွန်းသားများအား
‘မဟာရာနီ’ ဆိုသော အိန္ဒိယအစိုးရဝိုင် သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ တင်
လိုက်လေ၏။ သင်္ဘောဦးခရီးသည်များမှာ အတန်းအစား လေးမျိုး
ရှိ၏။ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်းနှင့် ကုန်းပတ်စီး
ခရီးသည်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အကျွန်းသားများသည် ကုန်းပတ်စီး
ခရီးသည်များနှင့်အတူ ချောနေရ၍ စီးရလေ၏။ ကုန်းပတ်စီး
ယာဉ်မှတ်တစ်စောင်မှာ (၅) ကျပ်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့ ဆိပ်ကမ်းမှ
ပျောက်ရသောကြောင့် မြန်မာအစိုးရကို အခွန်တော်ငွေ (၂) ကျပ်
ပေးဆောင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် စုစုပေါင်း (၇) ကျပ် ကျလေ၏။ ထို
(၇) ကျပ်ကို မြန်မာအကျွန်းထောင်မှပု ကျခံလေ၏။ အခွန်တော်ငွေ

(၂) ကျပ်ဟုဆိုရာ၌ အမျိုးသားများအတွက် ဆောင်ရွက်သောလုပ်ငန်းအမျိုးသမီးများအတွက် ကင်းလွတ်ခွင့် ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကြီးသည် ပထမဦးစွာ တုန်းပင်များဝေဆာသော လွန်လှပသည့် ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းကို တွေ့ရလေ၏။ သဘောကြီးသလို ကျွန်းကြီး အနီး၌ ရပ်၏။ ခရီးသည်အချို့သည် သဘောကြီးအသက်ကယ်လေ့ကဲ့သို့သော လှေငယ်မျိုးဖြင့် ထိုကျွန်းသို့ပို့ပေးကာ သဘောကြီးကို ကျွန်းနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ နေအောင်ပြုထား၏။ ထိုကျွန်းမှ 'ကိုကိုးကျွန်း' ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော သဘောကြီးသည် ကိုကိုးကျွန်းတွင် ခရီးသည် အတင်အချ လုပ်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ခုတ်ပောင်းခဲ့၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုသဘောကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အကျွမ်းသားများ မဟုတ်ပဲ စီးနင်းလိုက်ပါလိုသူသည် ရန်ကုန်မြို့ ကမ်းနားလမ်းနှင့် ၃၉-လမ်းထောင့်တွင်ရှိသော 'ဝရေဟန်' ကုမ္ပဏီ၌ လက်မှတ်ဝယ် ယူရလေ၏။ ထိုခရီးစဉ်ကို အသေးစိတ်သိလိုသူများ စာစာဆရာ မင်းတင်စောသော 'တစ်ကျွန်းသူ' ဝတ္ထုမတ်စွာလျှင် ပို၍ပင် အသေးစိတ် သိနိုင်ပါသည်။
(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးလမ်းဆုံးမှာ 'အဝမင်ကျွန်း' သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအဝမင်ကျွန်းဆိုသည်မှာ ကပ္ပလီများနေထိုင်သော ကျွန်းသုံးကျွန်းနှင့် တုန်းကျွန်း (ခေါ်) နီကိုဟာကျွန်းတို့ပေါင်း၍ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သဘောကြီးသည် နှစ်ညတိုင်ပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ပို့ဘလဲယားခေါ် ကျွန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လေ၏။ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်း ခရီးသည်များအားလုံးသည် တံတားသို့ တက်ခွင့်ရလေ၏။ တုန်းပတ်ခရီးသည်များမှာ ထိုတံတားသို့ တက်ခွင့်မရပဲ သမ္ဗန်ကြီးတစ်စီးဖြင့် လွန်စွာဝေးကွာလှသော 'ဟာနူး' ဆိပ်ကမ်းသို့ သယ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုဟာနူးဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ တစ်သက်တစ်ကျွန်းအကျွန်ုပ်ရသော အကျွမ်းသားများသည် လျှောက်လွှာတောင်း၍ လျှောက်လွှာရေရ၏။ လျှောက်လွှာမှာလည်း မင်းကြီးထံသို့ ကျွန်းတွင် အနှစ် (၃၀) နေထိုင်ခွင့် လျှောက်ထားသော စာပင်ဖြစ်၏။ လျှောက်လွှာစာရွက်ခ ဝါးပူးပေးရ၏။ တံဆိပ်ခေါင်းခ ဝါးပူးပေးရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်းတွင်နေထိုင်ခွင့် လျှောက်လွှာအတွက် ငွေတစ်ကျပ်ကုန်ကျ၏။ ထိုငွေတစ်ကျပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့တိပ်မှာ ပေးရသည်မဟုတ်။ ရန်ကုန်အကျွမ်း မင်းကြီးရုံးမှ ကျွန်ုပ်တို့လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်းပုလိပ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ရွာမွေလေ၏။ ပြီးလျှင် တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျွန်းဆေးရုံကြီး အနီး၌

ဘိဆင်ခေါ် အကျဉ်းသားများနေထိုင်ရာ တန်းလွှားသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်ခန့် ကျန်းမာရေး အစစ်ဆေးခံရလေ၏။ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါကြီးရှိသူများအား သီးခြားခွဲထုတ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမူ ရောဂါမရှိဟု သိရသောကြောင့် ပို့ဘလဲယားမြို့ ကျွန်းမင်းကြီးဝံ့နှင့် များစွာမဝေးသော နေရာတွင်ရှိသည့် ဘိဆင်တန်းလွှားသို့ ပို့လိုက်လေ၏။ ထိုဘိဆင် ရောက်သည်နှင့် တချိန်နက် အလုပ်များခိုင်းလေတော့၏။ ရက် (၉၀) တိတိ အလုပ်လုပ်ရ၏။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရပါ။ ရက် (၉၀) ပြည့်သောအခါ ဘိဆင် ပြောင်းရလေ၏။ ပို့ဘလဲယားမြို့တွင်ရှိသော လွန်စွာလှပသည့် အံ့တေးလစ်ခေါ်တံတားမှ အနောက်မက် လေးဖာလုံခန့်သို့ လှမ်းပျော်၍ ကြည့်ရှုလိုက်လျှင် လှပသော ပင်လယ်ပြာကြီးထဲတွင် ထိုးထွက်နေသည့် ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုကျွန်းကြီးတွင် တုန်းပင်များအပြင် အခြားသော ပင်စည်ပင်စောက်များ ပေါက်ရောက်နေပြီး လှပသောအုတ်ကြွပ်မိုး အဆောက်အဦများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုကျွန်းကို ကျွန်ုပ်တို့အကျဉ်းသားများက ဒွီ(၆) ဟု ခေါ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဒွီ (၆) ဟု ခေါ်ရသနည်းဟုမူ ထိုကျွန်း၌ ဒွီပင်ကော်မရှင်နာခေါ် အထက်ကဆိုခဲ့သည့် ကျွန်းမင်းကြီး နေထိုင်သော အိမ်တော်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ထိုကျွန်း၌ ဓာသင်ကျောင်း၊ ဗာတိုက်၊ ဖိက္ခာရိခေါင်စသည် အဆောက်အဦများ စစ်တပ်ပုလိပ်အဖွဲ့ စသည်တို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိလေ၏။ ထိုကျွန်းတွင်လည်း

ကျွန်းကျ အကျဉ်းသားများနေထိုင်ရန် ဘိဆင်များရှိလေ၏။
 ကျွန်ုပ်တို့အကျဉ်းသားများသည် နံနက် (၆) နာရီတွင် ဘိကင်ပွင့်၍ ကျွန်းမင်းကြီးခိုင်းစေသော အလုပ်များကို နေ့လည် (၁၂) နာရီအထိ လုပ်ပေးရ၏။ ထိုသို့ အလုပ်လုပ်ပေးရသော အကျဉ်းသားများ၏ ဘယ်ဘက်ရင်တံတွင် ကြေးဝါပြားဖြင့် မြလုပ်ထားသော ကျွန်းသားကိုယ်ပိုင်နံပါတ်များ ချိတ်ဆွဲထားရ၏။ အဝတ်အစားမှာမူ မိမိကြိုက်နှစ်ရာကို ဝတ်ခွင့်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်လုပ်ရာ၌ သွက်လက်လွယ်ကူမှုရှိရန်အလို့ငှါ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ပင်နီအင်္ကျီပွကို ဝတ်ဆင်ထားလေ့ရှိ၏။
 အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း နံနက် (၆) နာရီမှ (၁၂) နာရီအထိ အလုပ်လုပ်ပေးရသောကြောင့် လခရလေ၏။ လခမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားဖြစ်၏။ ငါးနှစ်အထက် အကျဉ်းသားများမှာ လခ (၁၀) ကျပ်ရ၏။ ငါးနှစ်အောက် အကျဉ်းသားများအား (၁၂) ကျပ်ပေး၏။ ဇနီးသားမယားရှိသူများအား ဇနီး၊ သားမယားကို ခေါ်ခွင့်ပြု၏။ ဇနီးအတွက် ကျွန်းမင်းကြီးမှ ငါးကျပ်ပေး၏။ ကလေးရှိလျှင်မူ ကလေးအတွက် (၂) ကျပ်ပေး၏။ ကျွန်းကျ အကျဉ်းသားများသည် လခရသည် ဆိုသောကြောင့် ဇနီးသားမယားများကို ခေါ်ယူရန် ကြိုးပမ်းကြ၏။ သို့သော်၎င်းတို့၏ ချစ်ဇနီးများသည် ကျွန်းသို့လိုက်လာသူ နည်းလေ၏။ ယောက်ျား ကျွန်းကျသွားသည်နှင့်တစ်ချိန်နက်နောက်အိမ်ထောင် မြဲလိုက်သည်ကများ၏။ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစဆိုသလို

ယောက်ျားနောက်လို့လိုက်လာသော မိန်းမများလည်းရှိ၏။ ထို
မိန်းမများကို ကျွန်ုပ်တို့က 'အမရာ၊ ကိစ္စမဲ့၊ မဒွီး၊ သတ္တလ' ဟု ခေါ်
ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် (၆) နာရီမှ (၁၂) နာရီအတွင်း ကျွန်းမင်းကြီး တာဝန်
ဆောင်သောနေရာတွင် အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်ခဲ့ရ၏။ သစ်ခုတ်ခြင်း၊
လမ်းဖောက်ခြင်း၊ ကျောက်ထုခြင်း၊ မြေတူးခြင်းလုပ်ငန်းများကို
လုပ်ခဲ့၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်းမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်
လုပ်သော နေရာများသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။ ကျွန်းမင်းကြီးသည်
သူ၏လက်ထောက်အား အောက်ပါအဓိပ္ပါယ်ရသော စကားကို
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလေ၏။

"ဒီအကျဉ်းသားအသစ်တွေကို သူတို့နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ဘာသာ
ဘုရားကျောင်းတွေမှာ ဝတ်ပြုဖို့ခွင့်ပြုကြောင်း ပြောပြထားပြီး
ပြီလား"

ဟု၍ ပြစ်၏။ ထိုအခါ ၎င်း၏လက်ထောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ကြီး
စား၍ မြန်မာစကားဖြင့်

"မောင်မင်း... လူတလေး... ဘယ်ဘာသာကို ကိုးကွယ်
သလဲ"

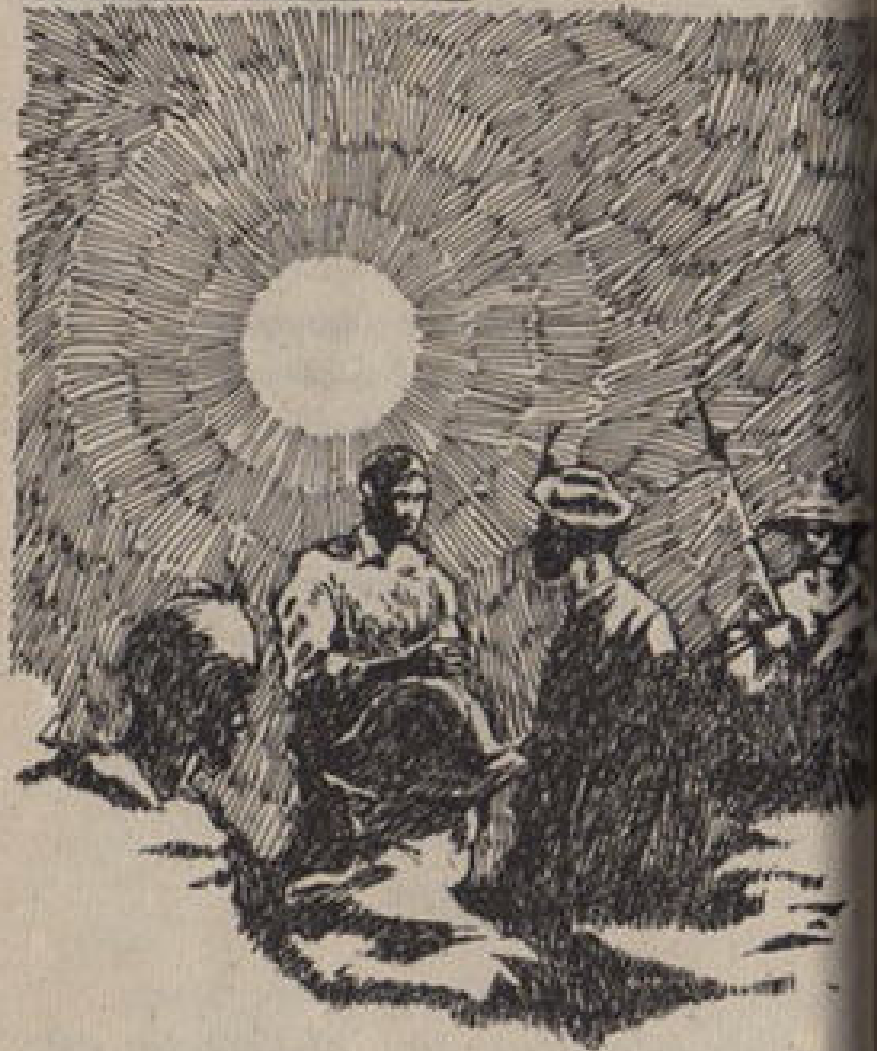
ဟု ပေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာလိုမြန်၍မပြေပဲ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
ဖြင့်ပင် ဝုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာသာတရားကို လွန်စွာကိုင်းရှိုင်း

သူဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းမလှ၍ အကျဉ်းကျရသော်လည်း လူဆိုး
တစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်းမင်းကြီးသည်
လွန်စွာသဘောကျသွား၍ သူ၏ဖွဲ့၌အလုပ်လုပ်ရန် အောက်တန်း
စာရေးအဖြစ် ဆွဲချင်းခန့်အပ်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အောက်
တန်းစာရေး ဖြစ်သွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၌ပါသွားသော ပလေ
ကပ်လုံချည်၊ ကော်လာကတိုးခွပ်အင်္ကျီ၊ အယ်ပတ်ကားတိုက်ပုံအင်္ကျီ
တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် စာရေးရိုက်မင်းကာ ဖွဲ့တက်လေတော့၏။ အစ
ပထမတွင် ကျွန်းမင်းကြီးဖိုး၏ ဒီဇယ်ကင်ဆင် စာပေးစာယူငှာနှင့်
လုပ်ရလေ၏။ ထို့နောက် ဇိက္ခာစာရင်းကို ကိုင်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့်
လယ်ကွာစာတုပ်များနှင့် ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပတ်လုံးရလေတော့၏။
မိုးအမှုထမ်း အကျဉ်းသားများအား ကျွန်းမင်းကြီး၏ ဆုကြေးဟုဆို
ကာ တစ်လလျှင် (၇) ကွပ် ထုတ်ပေးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်
လလျှင် (၁၈) ကွပ် ရလေ၏။ ဤကား တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့
ချောက်သွားသော ကျွန်ုပ် ရွှေမြိသာ၏ အမြစ်အဖျက် အစေ့
ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ကျွန်းမင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီ

ကျွန်းမင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီ

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်းမင်းကြီးမင်းရဲ့ နိက္ခာဠာနတွင် စာရေးတစ်ဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အောက်တွင် ကုန်ချိန်စာရေးတစ်ဦးနှင့် ထုပ်ပိုးလုပ်သား (၂)ဦး ရှိလေ၏။ ထုပ်ပိုးလုပ်သားတစ်ဦးမှာ ကရင်အမျိုးသားဖြစ်၏။ ကျွန်တစ်ဦးမှာ သီဟိုဠ်ကျွန်းသား ဆင်ဟလီလူမျိုးဖြစ်၏။

ကရင်လူမျိုး ထုပ်ပိုးလုပ်သားသည် စောဆေးပုလဲဖြစ်၏။ ဆင်ဟလီလူမျိုး၏အမည်မှာ နာယကားဟူ၍ ဖြစ်၏။ နာယကားသည် အပွေးအဖျင်အ လွန်ထူထပ်၏။ ထို့ကြောင့် အပွေးအဖျင်မရှိသော စောဆေးပုလဲအား ကျွန်ုပ်က 'ပွေးပြောင်' ဟု ခေါ်၏။ နာယကားအား 'ပွေးထူ' ဟုခေါ်၏။

ကုန်ချိန်စာရေးမှာပူ အစိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် ဟိဗျ
လူမျိုးဖြစ်၏။ သူ၏အမည်မှာ ဆာမီဟူ၍ ဖြစ်၏။ အစတွင် ကျွန်ုပ်
သည် သူ့အား 'ဝစ္စာမိ' ဟုခေါ်ပြီး နောင်တွင် 'ဝစ်' ဟုသာ ခေါ်
တော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်တွင် 'ဝစ်'၊ 'မွှေးပြောင်'
နှင့် 'မွှေးထူ' ဟူ၍ ဝန်ထမ်းသုံးဦး ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သူတို့သည် ဒီတိုင်းပထားပေ၊ ခွေမြဲသာကို
'ခွေမသာ' ဟု ခေါ်ကြ၏။ သူတို့သုံးဦးလုံးသည် မြန်မာ ကောင်းကို
ကောင်းစွာတတ်ကြ၏။ ကုန်ချိန်စာရေးဝစ်သည် ကျွန်းတွင်ရှိသော
ဝစ်တပ်၊ ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် ကျွန်းမင်းကြီးမိုးမှ ခုံးဝန်ထမ်းများအား
ရိက္ခာများ ချင်တွယ်ထုတ်ပေးရသူဖြစ်၏။ ထိုသို့ ထုတ်ပေးရာ၌
'အေဝရီ' ခေါ် ကတ္တားမြင့် ချိန်တွယ်၍ ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ဝစ်သည် လွန်စွာလှလည်ကျသော အစိုးကြီးဖြစ်၏။ ကတ္တား၏
သဘာဝမှာ ကုန်တင်သောအခင်း၏ အောက်တွင် ဓားသွားဟုခေါ်
သော သံမောင်းတံများရှိ၏။ ထိုသံမောင်းတံများသည် သွက်သွက်
လက်လက်လှုပ်ရှားလျှင် အချိန်အတွယ်ကို မှန်စွာပြ၏။ ထိုသံမောင်း
မီးသွားများ တစ်ခုတစ်ခုနှင့် ညှပ်နေ၍ သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်
ရှားနိုင်ခြင်းမရှိလျှင် အချိန်အတွယ်ကို မှန်စွာမပြပေ။

သူသည် ဟိန္ဒီယမှ သင်္ဘောမြင့်ရောက်လာသော ကုန်ပစ္စည်း
များကို ချိန်တွယ်ယူရာ၌ မီးသွားများကိုကြပ်အောင် ခုတ်ပေးခြင်း
ညှပ်ထားတတ်၏။ သူက မြန်လည်ချိန်တွယ် ထုတ်ပေးရသောအခါ၌

မီးသွားများသွက်စေရန် ခုတ်ပေးကိုထုတ်၍ မီးသွားများကြားတွင်
မီးများပင် ထည့်ထားလိုက်သေး၏။ ဤသို့ပြုလုပ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သည်
ကောင်းစွာ ရိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောမှကုန်များလက်ခံသောအခါ
၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝစ်၏ကတ္တားကို ဆွဲလှန်လိုက်ပြီးလျှင် ခုတ်ပေးကို
ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဝစ်က

"ခွေမသာ... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်းမှာ ငါပျော်ပျော်ကြီး သုံး
ဖြန်းနေနိုင်တာဟာ ဒီကတ္တားအောက်က ခုတ်ကလေးတွေ
ကြောင့်ကွ၊ မင်းကို ငါကေနူးလူးဆပ်ပျံမယ်၊ အဲဒီလို ခုကွမရှာပေး
ပါနဲ့"

ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်က

"ဆပ်မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ဆပ်"

ဟုပြောရာ ဝစ်က

"(၁၂)နာရီထိုးလို့ အလုပ်ဖြုတ်ရင် ငါ မင်းကိုခေါ်သွားမယ်၊ မင်း
ငါ့ကို ကေနူးလူးတင်ရမှာပါ"

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း

"ကြည့်မယ်လေ... ဝစ် ဘယ်လောက် ကေနူးလူးသိတယ်ဆိုတာ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ နေ့လယ်မတ် (၁၂)နာရီ ထိုးသောအခါ၌
အစိုးကြီးဝစ်သည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ဖက်၌ ကျွန်းဆီသို့ခေါ်သွား၏။

ထို့နောက် ကျွန်း၏ကုန်းတွင်းပိုင်းဆီသို့ ဆက်လက်၍ ခေါ်သွားရာ တောနက်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုတောနက်ကြီး အတွင်း၌ကား ကပ္ပလီလူရိုင်းများရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်သော ကျွန်းကြီး၌ ကပ္ပလီများသည် ဗေဒနာပင် ကပင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ ထိုကပ္ပလီ လူရိုင်းတို့ သည်လည်း အမျိုးအစားအားဖြင့် သုံးမျိုးသုံးစား ကွဲပြားလေ၏။ ၎င်း ကပ္ပလီသုံးမျိုးသုံးစားစလုံးကား ယဉ်ကျေးစေရန်အတွက် မဂ္ဂတာ ဘေတန်ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက အတော်အသင့် ကြီးစားဖူးလေ၏။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းစု ယဉ်ကျေးသည်ဟူ၍ကား မရှိသေးပေ။ ထို ကပ္ပလီများကား ကျွန်ုပ်တို့ကျွန်းသူကျွန်းသားများက ဂျင်ကလီဟုခေါ် လေ၏။ ဂျင်ကလီဆိုသည်မှာ ကုလားဘာသာစကားဖြင့် တောသား ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုကပ္ပလီများသည် လင်းလေးခေါ် လေးကိုင်းအရွယ် ကြီးများကိုကိုင်၍ မြားတံဖြင့် ပစ်တတ်သကဲ့သို့ ခုတ်တံတစ်ချောင်း တွင် သားရေကြိုးတပ်ကာ မြားတံတွင်ချိတ်မြဲလုပ်၍ ပစ်သော လက်နက်ကိုလည်း အသုံးများလေ၏။ ထိုလက်နက် ကိရိယာကိုလည်း ၎င်းတို့၏ အမည်နှင့်တွဲစပ်ကာ ဂျင်ကလီဟုပင် ကျွန်ုပ်တို့ကခေါ်၏။

တောနက်တွင်းသို့သွားရောက်၍ အလုပ်လုပ်ရသော ကျွန်းသား များကား ဂျင်ကလီဟုခေါ်သော ကပ္ပလီများက ဂျင်က... မက်နက် ဖြင့် ပစ်ခတ်သောကြောင့် သေဆုံးမှုများရှိခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် 'သေနတ်ကိုင် တောစောင့်တပ်သားမပါ' တောတွင်းသို့ မဝင် ဟူသော အမိန့်ကို ကျွန်းမင်းကြီးက ထု... ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဝစ်သည် တစ်ပြည်းပြည်းလျှောက်လာခဲ့ရာ လွန်စွာ ခက်သောအပိုင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကဝစ်ကား

"ဟေ့ . . . ဝစ်၊ ဂျင်ကလီတွေနဲ့ တိုးနေဦးမယ်"

ပြောလိုက်ရာ ဝစ်က

"မင်းကို အဲဒီ ဂျင်ကလီဆီ ခေါ်သွားမှာ ဟိုရောက်တော့ မင်း မြန်ချင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး ညှစ်ပိတ်ရင်တောင် ဂျင်ကလီ ဆီသွားမယ်။ ဂျင်ကလီဆီသွားမယ်လို့ယောင်ပြီး အော်နေ လိမ့်ဦးမယ်"

ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဂျင်ကလီ နှစ် ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရွေ့သို့ခုန်ချပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် ကား ဂျင်ကလီဖြင့် ချိန်ခွယ်ထားလေ၏။ ထိုအခါဝစ်က ၎င်းတို့ အသားကားဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ဂျင်ကလီနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ် တို့ကား ချိန်ခွယ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ လျှို့ဝှက်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် နှစ်ယောက်လေ၏။

လျှို့ဝှက်အတွင်း၌ကား ဂျင်ကလီ (၅၀)ခန့် တွေ့ရလေ၏။ ထို (၅၀)ကား ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ အဖိုးကြီး၊ အဖွားကြီးစသည် များပါစင်သော အုပ်စုကြီး ဖြစ်၏။

ဂျင်ကလီများသည် ဝစ်တို့မြင်လျှင် အော်ဟစ်၍ ခုတ်ဆက်ကြ လေ၏။ ဂျင်ကလီကလေးများသည်လည်း ဝစ်ဆီသို့မြှေးလာကြ၏။ ဝစ်သည် စက္ကူဖြင့်ထုပ်ထားသော သကြားထုပ်ကလေးများကို

ကလေးများအား တစ်ထုပ်စီ ဝေပေးလိုက်၏။ ကလေးများသ
 လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားကြ၏။ သင်္ကြားထုပ်များကို ပါးစပ်ဖြင့် ထို
 မောက်ကာ မြှူတူးသွားကြလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဂျင်ကလီ
 များသည် ဝစ်ဆီသို့ပြေးလာကာ ဝစ်အားဝိုင်း၍ မက်ကြလေ၏။
 ထိုအခါဝစ်သည် ၎င်း၏အိတ်အတွင်း၌ပါလာသော ဖန်ပုတီးပု
 ဖန်လက်တောက်များကို ထိုမိန်းမများအား ဝေပေးလိုက်လေ၏။
 ထိုမိန်းမများလည်း ဝစ်ပေးသော ဖန်ပုတီးပုများ၊ ဖန်လက်တောက်
 များကိုဝတ်ကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်၍ ရယ်မောကြလေ၏။
 ဂျင်ကလီအဖိုးကြီးတို့၊ အဖွားကြီးတို့များကိုမူ ဝစ်ကပရုတ်ဆီများ
 ပျော်စေသော ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးများကို ပေးလိုက်လေ၏။
 ဂျင်ကလီအဖိုးတို့၊ အဖွားတို့များသည် ဝစ်က ဤသို့ဆေးခါးပေး
 ပေးသောကြောင့် ကျေးဇူးတင်ကြသည်ဖြစ်ရာ လုံဖိုးများဖြင့် ဝစ်က
 တစ်ချက်စီ မနာမကျင်စေတောင် ခိုက်ကြလေ၏။

ဂျင်ကလီယောက်ျားများကိုမူ ဝစ်ကလက်ဆောင်အဖြစ် ခိုက်
 အနည်းငယ်နှင့် ဘင်းခေါ် ဆေးခြောက်အနည်းငယ်ပေးသည်ဖြစ်၍
 ဂျင်ကလီတို့သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မြေကြီးတွင် ငွေငွေခုန်ကြလေ၏။
 ထို့နောက် ဝစ်က

“ဟေ့ ငွေပသာ.. မင်းနဲ့ဂျင်ကလီတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
 မိတ်ဆက်တဲ့အခါ ကျွန်းမင်းကြီးဟာ မင်းနှစ်မ ယောက်ျား
 မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဝစ်သည် ဂျင်ကလီများအား ၎င်းတို့ဘာသာ စကား
 မြင်ပြောကာ ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ဂျင်ကလီများသည်
 ကျွန်ုပ်နှင့်ဝစ်အား တောင်ဆိတ်သားကင်များ၊ မူးယစ်စေတတ်သော
 ဘုန်းရည်ခါးများဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဂျင်ကလီ
 ယောက်ျားအားလုံးနှင့် အဖိုးကြီး အဖွားကြီးတို့သည် ဘိန်းမူးနေကြပြီ
 ဖြစ်၏။

ဝစ်သည် ဂျင်ကလီမနှစ်ဦးကို လည်ပင်းမှဖက်၍ လျှို၏တစ်
 ချက်သို့ ထွတ်သွားကြပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ အသက် (၂၀) အရွယ်ခန့်
 ၌ ဂျင်ကလီမတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အနားတွင်လာ၍ ထိုင်၏။ သူသည်
 ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လွန်စွာလှ၏။ မျက်နှာပေါက်မှာလည်း လွန်စွာ
 မြစ်၏။ ခြေဆံလက်ဆံ ရှည်သွယ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဂျင်ကလီမ၏အလှကို ဖွဲ့နွဲ့၍ ထိုဂျင်ကလီမကို
 မြှောက်ပြလို၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏ ဘာသာစကားကို တစ်လုံးတစ်
 ခုမှ တတ်ကျွမ်းခြင်းမရှိရကား သူ၏အလှကို နီးမှမ်းလိုသော်လည်း
 နီးမှမ်းနိုင်ခြင်း မရှိရတော့ကား။ သူ၏ ခါးသေးသေးလေးကို
 လက်မောင်းဖြင့် ပွေ့ဖက်လိုက်လေတော့၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်
 တွင်းသို့ ငွေကနဲပါလာ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဖိုသတ္တဝါတို့သည်
 ဖိုသတ္တဝါတို့နှင့်တွေ့သောအခါ၌ မြဲမှုသည့်အပြုအမူတို့ကို မြည်မြည်
 ပြောကြား မြဲမှုရလေတော့၏။

ထိုဂျင်ကလီမလည်း တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့် လွန်စွာပွေ့

လျှောက်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် မေ့ဆီသို့ရောက်သွား၏။ လွန်စွာလှပသောတောကြီးထဲ၌ ဤသို့ပေနှင့် ဓမ္မလျှော်ရပါမူ ကောက်လေစွဟု တွေးထင်မိ၏။ ယခုမူ ကျွန်ုပ်၏ရင်ခွင်တွင်း၌ ပေမဟုတ် အသားမည်းသော ဂျင်ကလိမဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဂျင်ကလိမသည် မေ့ထက် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ခုံမက်ပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နှာဒီပေါင်းများစွာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှပသော ဂျင်ကလိမလေးနှင့် တောထဲတွင် ဓမ္မလျှော်နေ၏။ ထို့နောက်ကျန်တို့ဆီသို့ ဝစ်ကြီးမြန်ရောက်လာ၏။ ဝစ်ကြီးနှင့်အတူ ဂျင်ကလိမနှင့်ဦးပါ ပါလာ၏။

ဝစ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဂျင်ကလိမလေးကို ဂျင်ကလိတာသကောားမြင့် နောက်ပြောင်၏။ ဂျင်ကလိမလေးကရွက်၍ ဝစ်ကြီးက ကျောကုန်းကိုထု၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကဂျင်ကလိမလေး၏ နှာမူကို ဝစ်ကြီးဆီမှတစ်ဆင့်ပေးကြည့်ရာထု၏အမည်မှာ 'တာနာဆေးဟု၍ သိရ၏။

ထို့နောက် ဝစ်နှင့်ကျွန်ုပ်သည် မြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းထဲ ဝစ်က

"ဟေ့ကောင်း၊ ကုန်ချိန်တဲ့အခါမှာ ငါတော့ကြောင့် ကတ္တာဆီးနေရတယ်ဆိုတာ အခုလောက်ဆို မင်းသဘောပေါက်လောက်ပါပြီကွာ။ တဲဒီတော့ မင်းလည်းပဲ မင်းအလုပ်မှာ ခိုးစရာရှိတာမို့ ပြီးတော့ ဒီမှာလာပြီး အချိန်ဖြန်း။ ဝါဟာ ငါ့ရဲ့နတ်ပြည်ကစေ

ပဲကွ။ မင်းကိုဝင်လို့ခေါ်လာတာ။ မင်းအနေနဲ့ နောက်ထပ်အယ် သူ့ကိုမှ ခေါ်မလာနဲ့။ နတ်ပြည် ဖျက်သွားမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့်ဝစ်တို့သည် ကုန်အမှောင်ရုံမှပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်က စာရင်းဖောက်သောနည်းဖြင့် စုစည်းကောင်း၊ ဝစ်ကြီးက ကတ္တာဆီးသောနည်းဖြင့်လည်းကောင်း ချောက်၍ ဂျင်ကလိနတ်ရွာဆီသို့ မကြာမကြာ သွားကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်၏ရည်စွယ်ချက်မှာ ဝစ်နှင့်မတူပေ။ ဝစ်သည် အသက်အရွယ် တိုမင်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်း၌ပင် စာဖို့ထုတ်ရန် ရည်စွယ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ပသေမိတ်ကြား ဓမ္မလျှော်ဖွယ်လေးများကို ရှာဖွေထားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မူကား ထိုသို့မဟုတ်။ ဂျင်ကလိများနှင့်ပေါင်း၍ လေ့လာစမ်း ကောင်းကောင်းထွင်းမည်။ ထို့နောက် ထွက်ပြေးမည်ဟု၍ စီစဉ်၏။ ကျွန်ုပ်၏အကြံကို ဝစ်ကြီးသည် မခိုင်မိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် နောင်အချိန်၌ ဝစ်ကြီးကိုပင် မခေါ်တော့ဘဲ ဂျင်ကလိတို့ နေထိုင်ရာ ဝစ်ကြီးဆီသို့ မကြာခင်ကသွားခဲ့လေ၏။ တာနာဆေး၏ ကိုယ်တွင် ဝစ်၏ရန် ဆီဖွေးများကိုလည်း မကြာခင်ကယူသွားခဲ့လေ၏။

နောင်တွင် ကျွန်ုပ်သည် မြင်သစ်မြေဖြူဖွန်း၊ ပသောင်းပျော့၊ ဟာဆီတို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ထားသော မျက်နှာချေ တစ်မျိုးကို ဂျင်ကလိမများအား လိမ်းခြယ်ပေးလေ၏။

အပေထမတွင် ၎င်းတို့သည် ကလိမ်းမခံကြပေ။ နောင်တွင်

အလိမ်းခံကြလေ၏။ ထိုသို့လိမ်းမိပြီးသည့်အခါ၌ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်
ဖော်စပ်သောမျက်နှာချေကို လွန်စွာနှစ်ခြိုက်ကြသည်ဖြစ်ရာ သူ
သည်အခေါက်တိုင်း ယူဆောင်သွားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝစ်က

“သူတို့ဟာသူတို့ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနေတာကြည့်လို့ ကောင်
ပါတယ်ကွာ၊ မင်းလုပ်လိုက်တော့ မျက်နှာကဖြူ ကိုယ်လုံး
မည်းခဲ့ ကြည့်ရအိုးတယ်”

ဟု ပြောဖူးလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က

“ဒီမှာ ဝစ်ကြီး၊ အကြည့်ရအိုးမနေနဲ့၊ ဟောဒီမှာ မြင်လား၊ ကျွန်
သားမီးသွေးတောင့်၊ မျက်ခုံးပွေးဆွဲဖို့၊ ဟောဒီမှာမြင်လား
မယောင်းနဲ့ဆေးနီရောပြီးကြိုထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ဟောဒီမှာ
မြင်လား၊ ဘိုင်ကောင်မလုပ်ကို တင်ခါနဲ့ခိပ်ပြီး ဆေးနီဆိုးထား
လက်သည်းဆိုးဆေး၊ ဟောဒီမှာမြင်လား၊ စပယ်ပန်းပွင့်တွေ
ဆားနဲ့ဖောက်ပြီး အဆီထုတ်ထားတဲ့ စပယ်ဆီ၊ သူတို့
လိမ်းခြယ်ပေးရမယ်၊ လျှို့ဝှက်ဆဲမှာနေတဲ့ ဂျင်ကလီတွေဟာ
သမီးလို ဖြစ်သွားရမယ်”

ဟု ပြောလျှင် ဝစ်ကရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက်

“နတ်သမီးတွေတော့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမုပတွေပဲ
သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“သမုပတွေဆိုရင် မလိုက်နဲ့တော့”

ဟု ပြောလျှင် ဝစ်ကြီးက

“ငါ့ခေါ်လို့လဲ မင်းကရောက်ဖူးရသေးတယ်၊ အခုတော့ မင်းက
ငါ့ကိုတောင် မလိုက်စေချင်တော့ဘူးလား”

ဟု ပြောဆိုကာ ရယ်မောလေတော့၏။

ဂျင်ကလီမများသည် ကျွန်ုပ်တား လွန်စွာခင်မင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်က လှေတစ်စီးနီး၍ ထွင်းလိုကြောင်း လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့်
ပြောပြလေ၏။ ၎င်းတို့ကလည်း ကူညီမည်ဟုပြော၏။ ၎င်းကိစ္စကို
ဝစ်ကြီးမသိစေရန်လည်း ၎င်းတို့အား မှာကြား၏။ ၎င်းတို့ကလည်း
မသဘောတူ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ဂျင်ကလီမများ၏
အကူအညီနှင့် ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုခုတ်လှဲကာ လှေတစ်စင်းကို
နီး၍ ထွင်းလေတော့၏။ ခြောက်လခန့်ကြာသည်အထိ ထွင်းယူ
ရလေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုလှေကြီးအား ခြံထဲတွင်ခုတ်၍ ထားရလေ၏။
ပြန်လျှင် ပင်လယ်တွင်း၌ လှေဖောက် မသွားစေရန်အတွက် လှေ၏
အားတွင် ဝါးဘိုးဝါးကြီးများ တွဲရလေ၏။ တွဲသည်ဆိုရာ၌ လှေနှင့်
ဝါးဘိုးဝါးကပ်၍ တွဲသည်မဟုတ်၊ လှေဘေးတွင် လက်တံများထုတ်ကာ
ဝါးဘိုးဝါးများကို တွဲခြင်းဖြစ်၏။ အလုံးစုံပြီးသောအခါ၌ ရေရှည်စား
ရုံ ရသောအစားအသောက်များကို စုဆောင်းရလေ၏။ သောက်ရေ
အတွက်လည်း အဆိုပါသော ဝါးကျည်ထောက်များ သားကောင်၏

အစေ့ဖြင့် ဆွပ်လုပ်ထားသောတိတ်များဖြင့် ပိုးရေကိုခံကာ စုဆောင်းရလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းမှထွက် ပြေးရန် ရက်ကိုသတ်မှတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုရက်မှာ (၁၃) ရက် ဖြစ်၏။ နေမှ သောကြာနေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့နှင့်ရက်သည် ကျွန်းသို့ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာလာရသောရက်ဖြစ်၏။ ယခုကျွန်းမှ ကျွန်ုပ်ပြန်လည် ထွက်ခွာရမည့်ရက်မှာလည်း ထိုရက်နှင့်တိုက်ဆိုင်နေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ထိုရက်ကိုရွေးရသနည်းဆိုသော် ထိုရက်သည် ကျွန်းမင်းကြီး၏ ငပွေနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ကျွန်းမင်းကြီး၏ နှိုးပိတ်လေ၏။ ထိုနှိုးပိတ်ထားသောရက်တွင်ပြေးလွှတ် ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးသွားသည်ကို နေ့တွင်းချင်း သိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းသို့လာရသောရက်နှင့် ကျွန်းမှထွက်ပြေးမည့်ရက် တိုက်ဆိုင်နေခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ တစ်ခုခုတော့ အခွင့်အလမ်းကောင်း တွေးထင်နေမိလေ၏။ (၁၂)ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်းမင်းကြီးအလစ်၌ ရင်း၏မိုးခန်း အတွင်းသို့ မြတ်ကနဲဝင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း သာပြေရွှေပေးလိုက်သော မာစတာကိုး ခေါ်သောဝိဇ္ဇာဖြင့် မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်လှေ၏။ ထို့နောက် မီးခံ သေတ္တာအတွင်းမှ ခြောက်လုံးဖြူသေနှုတ်နှင့် ကျည်ဆံများကို ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ငွေစက္ကူများကိုလည်း ထုတ်ယူလိုက်လေတော့၏။

ပြေးလွှတ် အောက်ပါစာတမ်းကိုရေး၍ မီးခံသေတ္တာထဲထည့်ကာ ပိတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

TO,
CHIEF COMMISSIONER

GOOD BYE

SHWE MYA THAR

တောထဲတွင် လည်နေရပြီ

ဤနေရာ၌ ရာမန်ဆိုသော ကုလားလူမျိုး ကျွန်းစာနေ တစ်ယောက်ကကြောင်းကို မော်ပြရန်လိုပေသည်။ ကျွန်ုပ်အလုပ် ကျွန်းကျွန်းတွင်ကျွန်းစာနေ ဝင်လုပ်နေရသော ကုလားလူမျိုးကျွန်းစာနေ တစ်ယောက်လည်းရှိ၏။ သူသည် လွန်စွာစိုးသားသူဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း လွန်စွာမှခင်မင်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဇွဲဆင်းသည်နှင့် ကပ္ပလီများနေထိုင်ရာ လျှိုကြီးဆီသို့ သွားရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့တွင်ရာမန်က

“ရွှေမြသာမင်းဟာ တောထဲကို ချဉ်းသွားနေတာပဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ရာမန်မေးလို့ ပြောပြရဦးမယ်။ ကျွန်က တောထဲမှာသွားပြီး ကျင့်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာမန်က

“ဘာတွေ ကျင့်နေတာတုန်း”

ဟု မြန်၍ မေးလေ၏။

“ဘာတွေကျင့်ရမှာလဲ ကိုယ့်လူရယ်... ပါဝါရအောင် လေ့ကျင့်နေတာပေါ့... ကျွန်မှာက ကျင့်တဲ့နည်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အခုကျင့်နေတာက မိကသိုက်လို့ခေါ်တယ်။ တောနက်ထဲကိုသွားပြီး မီးဖိုပြီး အဲဒီမီးပုံကြီးကို တအားစိုက်ကြည့်နေတာ ကသိုက်ခွတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ရာမန်သည် လွန်စွာတုံ့ကြံ၍ သွား၏။

“ဒီမှာ ခွေမြဲသာ... ခပ်ဗျားသွားနေတာ၊ အတော် ကြာနေပြီ... ပါဝါရဖို့ နီးဝပ်ပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“နီးဝပ်ရုံတင်တောင်ဘယ်ကမလဲ ရာမန်ဇဲ့၊ အတော်တောင် ရနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဇဲ့ ပါဝါတွေကို ထုတ်ပြီးပြန်ဖို့ အချိန်မတန် သေးလို့ မပြသေးတာ”

ဟု လိပ်လည်၍ ပြောလိုက်ရာ ရာမန်က အမှန်တကယ် ထင်မှတ်ခါ ယုံကြည်၍ သွားလေတော့၏။

“ဒီလိုဆိုလဲ ခွေမြဲသာရယ် ကျွန်ဆောင်ထားဖို့ အဆောင်ကလေး တစ်ခုပေးပါ။ အဲဒီ အဆောင်ဟာ ကျွန်ကိုမြင်ရင် လူတွေချစ်လာ မယ့်၊ လေးစားလာမယ့် အဆောင်မျိုးလေး တစ်ခုလောက်တော့ လိုချင်တယ်”

ဟု ရာမန်က ပြောလေ၏။

“ရမှာပါ... ရမှာပါ... မကြာခင်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ရာမန်၏ မျက်နှာသည် ရွှင်မြစ် သွား လေတော့၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်တောထဲသွားခြင်းမှာ မည်သည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းမျှ ထိုင်ရန်မဟုတ်၊ ကျွန်းပု ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် အတွက် လေ့ကိုခိုး၍ ထွင်းရန်သာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ လက်တောက်တွင် အလုပ်လုပ်နေရသော ဗွေးထွန် ဗွေးပြောင်မှာလည်း ကျွန်ုပ်ကို တစ်စေ့တစ်စောင်းအကဲခတ် နေပြီ ဖြစ်၏။ ဗွေးပြောင်ကဆိုလျှင်

“တယ်လိုလဲ ခွေမြဲသာဇဲ့၊ တောထဲကိုသွားလှချည်လား၊ တစ်ခုခု တော့ တစ်ခုခုပဲထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

"တစ်ခု ဘယ်ကမလဲ ကိုယ့်လူရာ တောထဲမှာက ဣန္ဒကလိ မလေး
တွေ အများကြီးဆိုတော့ အခုတွေ အများကြီးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်လူ
လည်း ဝါသနာပါရင် ကိုယ့်လိုပဲ ဣန္ဒကလိတွေရှိရာကိုသွားပေါ့
ခါပေမဲ့ ဣန္ဒကလိတွေ သတ်လို့သေတဲ့ မသားတွေလည်း မနည်း
တော့ဘူး၊ ကြည့်လုပ်ဟေ့"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် မည်သို့ပြောဆိုသည်ဖြစ်စေ ဈေးထူ
နှင့် ဈေးပြောင်သည် ကျွန်ုပ်အား အကဲခပ်မြဲသပ်နေ၏။ တစ်ခါတွင်
ကျွန်ုပ်သည် လှေ၏ အပေါက်များထေးရန်အတွက် ပွဲညွှန်ကို ယူ
လိုက်ရာ ဈေးပြောင်က

"ဣန္ဒကလိမနဲ့ ပွဲညွှန်နဲ့တော့ သိပ်ပြီးပတ်သက်မယ် မထင်ဘူး"

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က

"ဣန္ဒကလိမနဲ့တော့ ပွဲညွှန်နဲ့တော့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ဣန္ဒကလိ
မတွေ ခေသည့်တဲ့ဝါးကျည်တောက်နဲ့တော့ ပွဲညွှန်နဲ့ပတ်သက်
တော့ ငါကပွဲညွှန် ယူသွားတာ၊ ကိုယ့်လူက တောင်တောင်
အဲဒီတို့တွေ လျှောက်မတော့နဲ့၊ ကျွန်ုပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ဈေးထူ
ရာ ဈေးပြောင်ရာအတွက်ပါပြောတာ၊ ကိုယ့်လူတို့က ကျွန်ုပ်လှေ
နီးထွင်းနေတယ် ထင်လို့လား၊ အဲဒီလိုထင်ရင်တော့ အဲဒီဟာကို
မေ့ဖျောက်ပြစ်လိုက်၊ ဒီသမုဒ္ဒရာကြီးကို လှေကလေးတစ်စင်းနဲ့
မြတ်လောက်တဲ့ သတ္တိမျိုး ကိုယ့်မှာမရှိဘူး၊ နောက်တစ်ခု ပြော

လိုက်ဦးမယ်၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကိုပြန်ဖို့ပေးမယ်
ဆိုရင်တောင် ကိုယ်ကင်္ဂါမှာ၊ ဟိုမှာက ဆွေမျိုးကလည်း မရှိ
တော့ဘူး၊ ချစ်သူကလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ကိုယ့်ချစ်သူက
လင်ယူသွားပြီ၊ ဒီမှာက ဘာပဲပြောပြော ဣန္ဒကလိမတွေ ရှိသေး
တယ်၊ ကိုယ့်လူတို့လို အပေါင်းအသင်းတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊
အဲဒီတော့ လွတ်ရက်မရလို့ ကျွန်းမင်းကြီးက ပြန်ပါဆိုရင်တောင်
ကျွန်းမင်းကြီးနဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဘက်ကိုမက်ပြီး ကိုယ်ကင်္ဂါမှာ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဈေးထူက

"ဒီလိုရှိပါတယ် ရွှေမသာရယ်၊ ကျွန်တို့က ခင်ဗျားထွက်ပြေးတာ
ကို တိုင်လားတောလားလုပ် မယ့် သူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊
အဲဒီလို ထွက်ပြေးဖို့ အကြံအစည်ရှိရင်လည်း ကျွန်တို့ နှစ်ယောက်
ပါလိုက်ဖို့ ကောင်းတောက်ကြည့်ပါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

"ကောင်းလည်း တောက်မနေနဲ့ တံခါးလည်း ဝေခါက်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်
လူတို့ ပြေးချင်ပြေးကြ၊ ကျွန်ုပ်က အကူအညီပေးမယ်၊ ကျွန်
တော့ မပြေးမနေချ မပြေး"

ဟု ပြောလိုက် လျှင်ဈေးထူက

"မပြေးဘူး ဆိုတာတော့ စိတ်ချပါပြီ၊ ပပြေးဘူးလို့ ပြောပြီး
ပြေးရင်တော့ ဝါကျွန်တို့ကို သက်သက်လှည့်စားတာပဲ၊ အဲဒီလို

ဆိုရင်တော့ ဝါဟာကျွန်တို့ ရန်သူပဲ၊ ရန်သူဆိုရင်တော့ တိုင်စရာရှိရင်လည်းတိုင်မယ်၊ ထွန်းစရာရှိရင်လည်း ထွန်းမယ်၊ ညစ်စရာရှိရင်လည်း ညစ်မယ် ဥစ္စမသာရေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“တိုင်ချင်တိုင်း၊ ထွန်းချင်ထွန်းချင်ထွန်း၊ ညစ်ချင်လည်းညစ် ကျွန်ပြောပြီးပါပကောလား၊ ကျွန်မပြေးဘူး၊ တစ်ခုတော့ မှီတယ်၊ ဒီကသမုဒ္ဒရာကြီး ခေခမ်းသွားလို့ ခြေကျင်လျှောက်သွားရရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒီလို ခမ်းသွားရင်တော့ ကျွန်ုပ်အရင်ပြန်မယ်၊ ဒါကြီး မခမ်းသွားသရွေ့ကတော့ ကျွန်မပြန်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မှေးထူသည် ကျွန်ုပ်၏ ကောင်းကိုယုံသကဲ့သို့ မှီသွားလေတော့၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကို လုပ်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် တောထဲသို့ သွားမြဲသွားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှေကိုထွင်းသည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ထွင်းသည်မဟုတ်၊ ဂျင်ကလိမများကို ထွင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ ထွင်းရမည့်နေရာများကို ကျွန်ုပ်ကခြေဖြူဖြင့် မှတ်ပေး၏။ ထိုနေရာများကို ဂျင်ကလိမများက ဆောက်ဖြင့် ‘တခိုင်းခိုင်း’ မှိုက်၍ ထွင်း၏။ ထိုသို့ထွင်းသောအခါ ဂျင်ကလိမနှစ်ယောက်က ကင်းစောင့်ရ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်းတုံးကြီးမှ လှေကြီးဖြစ်သွားရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ရာဆို၍ လှေကြီးကို ရေနံဆေးသုတ်ခြင်း လောကီသာမီ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျင်ကလိမများနှင့် လှေထွင်းလိုက်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် မြစ်နေသော ဂျင်ကလိမလေး တာနာဆေးနှင့် ပျော်ပါးလိုက်လုပ်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရလေတော့၏။ ဝစ်ကြီးမှာလည်း ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်နေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဝစ်ကြီးက

“ဒီမှာ ဥစ္စမသာ မင်းကိုငါတစ်ခုမေးမယ်၊ မင်းအမှန်အတိုင်း မြေကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဝစ်ကြီးမေးတာကို မြေရမှာပေါ့၊ ဝစ်ကြီးက ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကော့ဇူးရှင်ပဲ၊ တစ်ခုတော့ မှီတာပေါ့လေ၊ ဝစ်ကြီးကလည်း ကျွန်မေးတာကို မြေရမယ်နော်”

ဟု ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းဖြင့် ပြန်၍ ခိုထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝစ်ကြီးက

“ဒီလိုမှီတယ် ဥစ္စမသာ ငါကမင်းကို ဒီဂျင်ကလိမတွေဆီ ခေါ်လာတာတော့ မှန်ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့မင်းဟာ ဂျင်ကလိမတွေနဲ့ ပျော်ဖို့သက်သက် သွားတာပဲလား၊ တစ်ခြားဘာ အကြောင်းတွေရှိသေးသလဲဆိုတာတော့ ငါ့အနေနှင့် သံသယရှိလာတယ်”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က

“ကျွန်လည်း အဲဒါပဲ မေးမလို့ပါ၊ ဝစ်က ဂျင်ကလိမတွေဆီလာတာ ဂျင်ကလိမတွေနှင့် ရောဖို့လား၊ တစ်ခြား ရည်ရွယ်ချက်တွေ

နို့သေးသလား၊ အဲဒါလည်း ကျွန်သိပ်ပြီး သိချင်တာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝစ်ကြီးက

“လောကကြီးမှာ အခက်ဆုံးအရာကို ပြပါဆိုရင် ကိုယ်မေးတဲ့ မေးခွန်းကိုမဖြေပဲ ကိုယ့်ကိုပြန်မေးတာ အခက်ဆုံးအရာပဲတဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မင်းက ငါ့ကိုဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဝစ်ကြီးကဧရာကျွန်ကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ အဲဒါကို အရင်လို ရင် ကျွန်လည်းဖြေမယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဝစ်ကြီးက

“ဝစ်ကြီးမှာဧရာ အကြံရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးပြန်ရာ ဝစ်ကြီးက

“ငါပြောပြီး ပါပကောလားကွား၊ ငါမေးတာကို မဖြေပဲ၊ ငါ မေးတာကိုပြန်မေးတာ ငါစိတ်အညစ်အမှေးပဲ”

ဟု ညည်းတွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝစ်၏ပုံးကို ‘ဖြန်း’ ကုန် ဖုတ်လိုက်ရင်း

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ဝစ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောမယ် ကျွန်မှာက ဘာအကြံမှမရှိဘူး၊ ကျွန်ကလိမ တစ်ယောက်၊ ညည်းငွေ့တဲ့အထိနေမယ်၊ ညည်းငွေ့ရင် နောက်တစ်ယောက်

ပြောင်းမယ်၊ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး၊ တခြား ရည် ရွယ်ချက် ရှိတယ်ဆိုရင်လည်းပဲ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကို ဝစ်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှလုပ်မယ်၊ မတိုင်ပင်ပဲ မလုပ်ဘူး၊ ဝစ်ကြီးက ကျွန် နဲ့ ဝိတ်ဆွေပဲ တိုင်ပင်ရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဝစ်ကြီးက ရယ်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် ရွှေမသာ ငါ့မှာရှိတဲ့ နားနှစ်ဖက်ဟာ သူများပြော တာကို ယုံဖို့ထားတာ မဟုတ်ဘူးကွား၊ မယုံဖို့ထားတာ၊ မင်းပြော ချင်ပြော ငါကတော့ မယုံဘူး၊ မင်းမှာ အကြံတစ်ခုရှိနေတယ် ဆိုတာကို ငါသိပါတယ်၊ အဲဒါကိုမင်းဘာနဲ့ ဖုံးကွယ်မလဲ၊ မင်းကို ငါပြောမယ်၊ မင်းနဲ့ ဟိုကောင်မတွေနဲ့ လေ့ခိုးထွင်းနေတာ ငါသိတယ်”

ဟု ဝစ်ကြီးက ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဖျက်လုံးဖြူ၍ သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဝစ်ကြီးက

“ထွက်ပြေးဖို့လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ ကျွန်ကလိမတွေနဲ့ အဖျော် စီးဖို့လုပ်တာပါလို့ မင်းကပြောချင်သေးလို့လား၊ ကျွန်းကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ထောင်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပြေးမလို့ လုပ်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို အခြားတစ်ယောက်က အဲဒီအကြံသိပါတယ် လို့ ပြောတာဟာ အန္တရာယ်သိပ်ကြီးတာ၊ အမှန်ကတော့ ဒီ အလုပ်ကို မသိအောင်လုပ်ရတာပဲ၊ သိရင်လည်း သတ်ပစ်လိုက် တာပဲ၊ အခုငါပြောတာကို မင်းငါ့ကို သတ်ချင်သတ်လို့ ပြော

လိုက်တာပဲ၊ မင်းတို့လေ့ကြီး ဘယ်မှာထားသလဲ ဆိုတာတောင်
ငါကသိသေးတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူကပြောတာလည်းဆိုတော့
လေ့ထွင်းတဲ့အခါမှာပါတဲ့ ဂွင်ကလိမ တစ်ယောက်ဟာ ဂွင်က
လိ လာလူးနဲ့ နှမအရင်းကွ၊ သူက ငါ့မိန်းမကွ၊ ငါ့သူ့ကို ယူထား
တာကြာပြီ၊ သူကငါ့ကို ပြောတာပေါ့၊ သူ့ကို မင်းကောင်းကောင်
သိပါတယ်၊ နှုတ်ခမ်းထော်ထော် ကောင်မလေးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဂစ်ကြီးအား အပြတ်ရှင်းရန်အတွက်
ခါးတွင်ဒိုက်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲ၍ ထုတ်မည် ပြုလိုက်ရာ ဂစ်
ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ဖျိုကို သံခွန်ဖြင့်လှမ်း၍ ထောက်လိုက်စေ
တော့၏။

“မလှုပ်နဲ့ ရွှေမသာ မင်းလည်ပင်း ဟိုဘက်ဒီဘက် ပေါက်သွား
လို့ ခေရသောက်လို့မရပဲ နေဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်၏ခါးမှ ဓားမြှောင်ကို ၎င်းဖာသာ နှိုက်ယူ၍
ဝေးရာသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်သူ၏ သံခွန်ကိုပါ လွှင့်ပစ်
လိုက်ပြီးနောက်

“ငါဟာမင်းနဲ့ ရန်သူမဟုတ်ဘူး၊ ရန်သူဆိုရင်တော့ ဒီသံခွန်ကို
ဘယ်လွှင့်ပစ်မလဲကွာ၊ အဆုံး ထိုးထည့်လိုက်မှာပေါ့၊ တောင်
မှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ကျွန်ုပ်ပါပြီ ဂစ်ကြီးရယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာပြောချင်
တာလဲ၊ ကျွန်နဲ့ လိုက်မလို့လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဂစ်ကြီးက

“ဒီပင်လယ်ကြီးကို မြတ်ဖို့ကိစ္စဟာ ငါ့အဖို့ကတော့ ငါ့အိမ်ရှေ့
က ခေရမြှောင်ကလေးကို ကျော်ဖို့လောက်ပဲမို့တယ်၊ သိပ်ပြီး
ခက်ခဲတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မင်းနဲ့ လိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ အနိယ
ကို ခိုကွာချတဲ့သဘောကပွတ်နိဟာ ငါနဲ့ သိပ်ပြီးရင်းနှီးတယ်၊
အဲဒီသဘောက ပစ္စည်းထားတဲ့အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ပုန်းပြီးလိုက်
သွားရင်တောင်ရတယ်၊ မယ့်ဘူးဆိုရင် လောင်းကြေးစားကြေး
တောင် တစ်ခေါက်လောက် လိုက်ပြလိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဝါပေ
မယ့် မင်းက မေးစရာမို့ ဒီလောက်လွယ်တာ ဂစ်ကြီး ဘာဖြစ်
လို့ မပြေးပုတာလဲလို့ မေးချင်မေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
ဂစ်ကြီးက

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပြောရတာပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ဒီအတိုင်း ပြောရ
တာထက် တောဆိတ်သားကင် လေးစားပြီ၊ အုန်းခါးခေရလေး
သောက်ရင်း ပြောရရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဘာကို ပြောရပြောရပါလျှာ၊ ကျွန်နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်

ပါပဲ ၊ တစ်ခုတော့မှီတာပေါ့ ဝစ်ကြီးရယ် ကျွပ်နားနှစ်ဖက်က နားထောင်ပြီးရင် ယုံဖို့မဟုတ်ဘူးနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝစ်ကြီးက

“ယုံတာမယုံတာက မင်းအလုပ်ပဲ၊ ပြောရမှာက ငါအလုပ်ပဲ အဲဒီတော့ ငါပြောမယ်၊ တစ်ခါက ဒီကျွန်းရဲ့ ဟိုဘက်မှာမှီတဲ့ နီကိုဘကျွန်းစုမှာ သင်္ဘောတစ်စီးဟာ လာပြီးကပ်တယ်၊ တာ ဖြစ်လို့ လာပြီးကပ်သလဲဆိုတော့ လေမုန်တိုင်းခိုဖို့ လာပြီးရပ် တာ ခြောက်လကြာသွားတယ်၊ သင်္ဘောကပို့တန်ခွဲ ကျွန်းမင်း ကြီးနဲ့ကလည်း စကားများကြသေးတယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီးက အပိန်ထုတ်ပြီး ကျွန်းကမ္ဘာခိုင်းတယ်၊ ကပို့တန်ကလည်း မခွါဘူး ကျွန်းနဲ့ မလှမ်းမတမ်းမှာ သွားကောက်ချပြီး ရပ်ထားတယ် တဲ့ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ စပိန်လူမျိုး ဓမ္မနေတစ်ယောက်ပါလာတယ် တဲ့ဒီဓမ္မနေရဲ့ နာမည်က ‘မော်တယ်လီယို’တဲ့”

ဟု စကားစလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

“ဒီမှာ ဝစ်ကြီးခင်ဗျား အခုပြောတာ တစ်ထောင့်တစ်ည ပြောရ တဲ့ အားရဲဦးယန်ပုံပြင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဝစ်ကြီးက

“ပုံပြင်လို့ သဘောထားနိုင်ရင် ငါတဝ ငြိမ်းချမ်းသွားတာ ကြာ လှပြီ တဲ့ဒါကို ပုံပြင်လို့ သဘောမထားနိုင်တဲ့ အတွက် ဝစ်ဆိုတဲ့

လူသားတစ်ယောက်ဟာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေ ရတာပေါ့”

ဟု ဆွေးမြေ့သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ ပါ ဝစ်ရယ် မော်တယ်လီယို အကြောင်းပြောပါ၊ ဝစ် အကြောင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ မရှိပါဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဝစ်ကြီးက

“ကဲပါ... ကဲပါ... ဖွင့်ဝလီတွေ ဆီသွားမယ်၊ သူတို့ကို တိန်း တွေး၊ အင်းတွေ၊ ပေးစရာရှိသေးတယ်၊ မင်းနဲ့ ကတော့ တုန်း ခါးရေသောက်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ဓမ္မမှ ထွက်သွားလေတော၏။ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်မှ လိုက်ရလေ၏။ ဖွင့်ဝလီများသည် တောဆိတ်သားကင်နှင့် တုန်းခါး ရေကို ပေးလေ၏။ ဝစ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် တောဆိတ်သားကင်ကို စားလိုက်၊ တုန်းခါးရေကို သောက်လိုက်ကြနှင့် အလွန်အရသာ တွေ့နေလေတော့၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်က

“ကဲ... ဝစ်... ခင်ဗျားရဲ့ ပုံပြင်ကိုပြောပါဦး”

ဟု စကားစလိုက်လျှင် ဝစ်ကြီးက

“ဝါကဒီလိုပါ၊ စောစောကငါပြောတဲ့ စပိန်လူမျိုး ဓမ္မနေကြီး ‘မော်တယ်လီယို’ ဆိုတာ တကယ်က ရတနာသိုက် လိုက်ပြီးစွာ နေတဲ့ သိုက်ဆရာကြီးဖြစ်တယ်၊ သူဟာ စောစောက သင်္ဘောနဲ့

ပါလာတော့ ၊ သင်္ဘောဟာ မုန်တိုင်းကိုရွှေ့ခို နီကိုတာကျွန်း
 ဘေးမှာ ကျောက်ချရပ်ထားရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်မှာ
 သူဟာ ကျွန်းတွေကိုရွှေ့ကန်ပြီး လည်တော့တာပဲ။ ကျွန်းပေါ်က
 လှင်ဂလီမတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ အဲဒီ
 မှာ နီပေါမြည်ရဲ့ မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ရတနာသိုက် မြေပုံညွှန်း
 တစ်ခုဟာ သူနဲ့ပါလာတယ်။ မြေပုံညွှန်းဆိုလို့ ဓာတ္တုကြီးမထင်
 နဲ့ ကြေးခင်းလေး နှစ်ပြားရယ်ကွ။ အဲဒီ ခင်းလေးနှစ်ပြားမှာပါ
 တဲ့ ဓာနဲ့အရုပ်တွေကို မော်ခိုင်းရင် ရတနာတွေကိုရမှာ။ အဲဒီ
 ခင်းလေးနှစ်ပြားဟာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျပောက်သွားတယ်။
 ပျောက်တာကလည်း နှိမ့်ပျောက်တာမဟုတ်ဘူး။ လှင်ဂလီမ
 တွေနဲ့ မူးမူးတိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ လှင်ဂလီမတွေ နှိုက်ယူထား
 လိုက်တာ။ သူက အဲဒီခင်းပြားဟာ ကျွန်းမှာကျပောက်ခဲ့မှန်း
 တောင် မသိဘူး။ သင်္ဘောထွက်ခါနီးမှ ပျောက်သွားပြီဆိုတာကို
 သိတော့ သင်္ဘောနဲ့ဆက်မလိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်းပေါ်မှာ ဆင်းနေ
 နဲ့ပြီး အဲဒါကိုပြန်ပြီး ရွာတော့တာပဲ။ အဲဒါကိုပြန်ပြီး ရွာရင်းက
 နေ လှင်ဂလီမတွေနဲ့အသွင်းများပြီး လှင်ဂလီမတွေက သတ်ပစ်
 လိုက်တာ ၊ က ... ရွှေမသာ ငါ့ပုံပြင်က ဒီမှာဆုံးသွားပြီ
 အဲဒီ မော်တယ်လီယိုရဲ့ ခင်းပြားနှစ်ပြားဟာ ဒီကျွန်းစုထဲက
 ကျွန်းတစ်ခုပေါ်မှာရှိတဲ့ လှင်ဂလီမ တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ
 နှိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ငါက လှင်ဂလီမတွေနဲ့

ရင်းနှီးအောင်လုပ်နေတာ ငါ့လူငယ် ကျွန်းတွေလည်း နဲ့နေပြီ
 ခုထိကြေးပြားနှစ်ပြားရဲ့ ယဲလွန်စကို မရသေးဘူးကွ။ အဲဒီ
 ကြေးပြားလေးနှစ်ပြားရရင်တော့ ငါလည်းပဲ ကျွန်းက ထွက်ပြေး
 ပယ်၊ ပြီးရင် အဲဒီရတနာတွေ ရအောင်ရွာမယ်”

၇ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဝစ်ကြီးရယ် ၊ ခင်ဗျားဟာကလည်း ရေရေရာရာ မပို့ပါဘူးဗျာ။
 မော်တယ်လီယိုရဲ့ ကြေးပြားလေးနှစ်ပြားပျောက်တာကို ဒီ
 ကျွန်းစုပေါ်မှာ ရှာဖွေဆိုတာ လွယ်မလားဗျာ။ လှင်ဂလီမတွေ နှိုက်
 ယူသွားတယ်ဆိုတာကလည်း သူ့အထင်မြစ်မှာပါ။ သူကလည်း
 မူးမူးမူးမူးနဲ့ဆိုတော့ ကျပောက်တာလည်း မြစ်နိုင်မှာပါ။ ကြေး
 ပြားနှစ်ပြားကိုခင်ဗျားရွာမယ် ဆိုရင်တော့ ကောက်နှိုးပုံထဲ
 အပ်ထည့်ပြီး ပြန်ရွာရတာထက် ဆိုးပယ်ထင်တယ်”

၇ ပြောလိုက်ရာ ဝစ်ကြီးက

“တကယ်လို့များကွာ ငါကကောက်နှိုးပုံထဲ အပ်ထည့်ထားပယ်
 မင်းအနေနဲ့ ရအောင်ရွာပါဆိုရင် ဘယ်လိုရွာမလဲ”

၇ မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ကောက်နှိုးပုံတစ်ခုလုံးကို ဖီးနှိုပစ်ရမှာပဲ။ ပြီးမှ ပြာတွေကို ရေ
 ပျော်ပြီး ကောနဲ့ စစ်ရွာရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝစ်သည် လွန်စွာသဘောကျ၍ သွားလေတော့၏။

“အေး... အဲဒီတော့ ဒီနည်းက ကောင်းတယ်ကွ၊ ငါလည်း လွင်ကလံတွေကို မီးခိုးရမယ်၊ ပြီးမှ ကောတိုက်ပြီးချမယ်”

ဟု ဝစ်ကပူးပူးဖူးဖူးနှင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ဝစ်သည်လမ်းခွဲ လိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူတာနာဆေးနှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်ုပ်က

“ဒီမှာ တာနာဆေး၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကြေးပြားလေးနှစ်ပြား ရှိ တယ်။ အဲဒီကြေးပြားလေးနှစ်ပြား ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိသလဲ ဆိုတာကို စုံစမ်းပြီး မင်းငါ့ကိုပြော”

ဟု ပြောရာ တာနာဆေးက

“အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်က

“အဲဒီကြေးပြားလေးနှစ်ပြားကို ရအောင်ရှာပေးနိုင်ရင် မင်းကိုငါ တစ်ခါတည်း ယူလိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောရာ တာနာဆေးသည် သူ၏ခါးတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော သားရေပြားနောက်ကို နှိုက်၍ ကြေးပြားနှစ်ပြားကိုထုတ်ကာ ကျွန်ုပ် အား အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးလေ၏။ တာနာဆေး၏ ပြောပြချက် အရ သင်္ဘောနှင့် ပါလာသည့် အသားဖြူသော လူတစ်ယောက်နှင့် သူတို့သည် အချင်းများကြသည်ဟု ဆို၏။ ထိုသူသည် ‘နာလူး’ ဆို

သော ကပ္ပလီမတစ်ဦးနှင့် ပေါင်းဖက်သည်ဆို၏။ နာလူးသည် ထိုလူဖြူ ထံမှ နှိုက်ယူကြည့်၍ ခွဲကလေးကြည့်၍သည်ကို ထိုလူဖြူက စိတ်ဆိုး ၍ နှိုက်နှက်ထိုးကြိတ်သည်ဆို၏။ ထိုကြောင့် ကပ္ပလီမများက လွင် ဝလံဖြင့် ဝိုင်းပစ်ကာ တုတ်ခွန်များဖြင့် ထိုလူဖြူအား အပြီးအပိုင် ထိုး ထတ်လိုက်သည်ဟုဆို၏။ ထိုသို့ထိုးသတ်ပြီး ပင်လယ်ရေကကျ၍ အလောင်းကို မျှောပစ်လိုက်ကြသည်ဆို၏။ ထိုသို့မျှောလိုက်စဉ် သူ သည် လူဖြူ၏ ဖိတ်အတွင်းမှ ကြေးပြားလေးနှစ်ပြားကို အမှတ်တမဲ့ နှိုက်ယူ ထားလိုက်သည်ဆို၏။ ထိုလူဖြူသည် ကြေးပြားလေးနှစ်ပြား ကို တန်ဖိုးထားသည်ဆိုသောကြောင့် ထိုကြေးပြားနှစ်ပြားသည် တန်ဖိုး ရှိမည်ထင်၍ နှိုက်ယူထားခဲ့ကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ယခုအခါ၌ သူ တွေးထင်သည့်အတိုင်း ထိုကြေးပြားနှစ်ပြားသည် တန်ဖိုးရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကြေးပြားနှစ်ပြားကို ချစ်သူအား ပေးလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် သူ၏အတွေးသည် မှန်ကန်နေပြီဟု တာနာဆေးက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တာနာဆေးထံမှရသော ကြေးပြားလေးနှစ်ပြားကို ဖိတ်တွင်ထည့်၍ ကျွန်းမင်းကြီးဖိုးသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် ဟန် မပျက် အလုပ်လုပ်၍နေလေ၏။ ရာမန်က အဆောင်တောင်းသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကြေးပြားတစ်ပြားကို ပေးလိုက်လေ၏။ ရာမန်ကိုလည်း ထိုကြေးပြားသည်အဖိုးတန်ကြောင်း၊ သူများကိုမပြု ပဲ ဆောင်ထားပါက အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း၊ တစ်နေ့တွင်

ကြီးစွာသော လာဘ်လာဘ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ထွင်းထု၍ လုပ်ထားကြောင်းပြောလျှင် ရာမန်သည် ကျွန်ုပ်ကိုလွန်စွာ ကျေးဇူးတင် သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် နှိုးလေ၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး များမကြာမည်၌ ဦးစောင်စိန်ဆိုသော တစ်ကျွန်းကျ အကျဉ်းသားကြီးသည် ကျွန်ုပ် ထံတွင် အကူအညီတစ်ခု တောင်းလေ၏။

“ဒီလိုရွံ့တယ် ဧည့်သောရယ် မင်းကိုတော့ တူလိုသားလို ခင်လို့ ပြောရဦးမယ် ၊ ဒီအပတ်သင်္ဘောမှာ ငါ့မိန်းမကြီး လိုက်လာ လိမ့်မယ်”

ဟု ဦးစောင်စိန်က ပြောလေ၏။
“လိုက်လာတော့လည်း လိုက်လာပေါ့ ဦးလေးစောင်စိန်ရယ် ယောက်ျားကျွန်းကျတဲ့ဆီကို လိုက်ပြီးနေမယ် မိန်းမဆိုတာ ရွာမှရွားတဲ့ မိန်းမမို့ပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့က အမရ၊ ကနုရီ၊ မဒီ၊ သဗ္ဗလ... လို့တောင် ခေါ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဦးလေးစောင်စိန် မိန်းမကြီးဟာ အမရ ၊ ကနုရီတို့လို တော် လေးဝင်ထဲက တစ်ဝဝပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်
“ဧည့်သော မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါဒီမှာ မိန်းမယူထား တာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ မင်း အဲဒါကို ပေးနေပြီလား”

ဟု ဦးစောင်စိန်ကြီးကပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်းသားတွေ ကို ကျွန်တော့်ကို လူမျိုးချည်းတောင်းပေးနေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကလည်း အတော့်ကိုကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ၊ ကျွန်းပေါ်လည်း နောက်ရော အလျှိုအလျှို အတွဲတွေနဲ့ဖြစ်ကုန်ရော၊ နေပါဦး ဦးစောင်စိန်ရဲ့၊ ခင်ဗျားယူတဲ့မိန်းမဟာ ဟို... ဘီဆိုစီဆိုင် က ဦးဘသိန်းရဲ့အစ်မ၊ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ

“မင်းကိုငါ အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ အဲဒါ ဦးဘသိန်းရဲ့ အစ်မ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဘသိန်းရဲ့ တိတ်တိတ်ကြိတ်ညားနေတဲ့ မိန်းမ ကြီး၊ ဦးဘသိန်းက နောက်တစ်ယောက်လည်းယူရော သူ့ကို ပစ်ချင်နေတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မဲပိုင်းကားနဲ့ပြောရင် ‘ကျန်မြတ်’ ပေါ့ကွာ၊ ငါက ကျန်မြတ်လုပ်လိုက်တာ၊ ဦးဘသိန်းကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကော်ဖီတွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေ ကျွေးပြီးတော့ မင်္ဂလာဆောင် ပေးလိုက်တာ၊ သဘောကတော့ သူ့အဖိုက်ကြီး ရှင်းသွားပြီပေါ့ကွာ၊ ဦးဘသိန်းအဖို့လည်း ဝမ်းသာစရာ ငါ့ အဖို့လည်း ခင်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျနေ ကုန်း မိန်းမတစ်ယောက်လည်းရမယ်၊ ငွေလည်း မရွာရဘူး ဆိုတော့ ငါ့အဖို့လည်း အဖွဲ့မရှိဘူး၊ အဲဒီမိန်းမကြီးဘက်ကလည်း ကြည့်ဦးလေကွာ၊ ဦးဘသိန်းက ခေါင်းဖြူရွယ်ကျိုးကြီး ဖြစ်နေ

ပြီလေ၊ ငါက ဦးဘသိန်းနဲ့ ယှဉ်မယ်ဆိုရင်တော့ ခွပါလည်း ကျန်သေးတယ်၊ အရွယ်လည်း ကျန်သေးတယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့ ဒီမိန်းမကြီးကလည်း ဦးဘသိန်းနဲ့ငါနဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဦးဘသိန်းကြီးက 'မသား' ငါက 'ရတနာ' ပေါ့ကွာ၊ မသားကို စွဲ ပစ်ပြီး ရတနာကိုယူရမှာ သူ့အတွက်လည်း အဖွဲ့မရှိဘူး၊ ခါ လေမယ့် မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငါ့မိန်းမကြီးက လိုက်လာဖို့ ဆိုတော့ ရတနာဖြစ်တဲ့ငါဟာ သိပ်စိတ်ညစ်နေပြီကွာ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ မင်းကိုငါက အကူအညီလာအောင် တာကွ"

၆၇ ဦးအောင်စိန်က ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

"ဒီလိုမို့တယ် ဦးလေးအောင်စိန် ဒီကိစ္စက စဉ်းစားရုံစဉ်းစားရ မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မြေရှင်းပေးရဦးမှာ အဲဒီတော့ စဉ်းစားခရယ်၊ မြေရှင်းခရယ် နှစ်မျိုးပေါင်းပြီးတော့ ဦးလေးအောင်စိန်က ကျွန်ုပ်ကို ပေးရလိမ့်မယ်"

၆၈ ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်စိန်ကြီးက

"စဉ်းစားခက ခရန်ဆီ (၅) ဂါလံပေးမယ်၊ မြေရှင်းခက ဂါလံ (၂၀) ပေးမယ်၊ အဲဒီတော့ ခရန်ဆီ (၂၅) ဂါလံရရင် မကျေနပ်ဘူးလား၊ ငါက ခရန်ဆီရောင်းတဲ့ ဘီအိုစီ ကိုယ်စားလှယ်ရဲ့ ယောက်ျားကွ၊ ဒါပဲ တတ်နိုင်တယ်"

၆၉ ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

"အဲဒါကိုပဲ လက်ခံရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီခရန်ဆီ ဂါလံ တစ်စိတ်ကို ကျွပ်မထုတ်ဘူး၊ ဝစ်ကြီး လာထုတ်လိမ့်မယ်၊ ဝစ်ကြီး က မိုးကိုမီးရှို့ချင်နေတာ၊ ခရန်ဆီမရှိလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်"

၇၀ ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်စိန်ကြီးက

"မိုးကိုမီးရှို့ဖို့ဆိုရင် အစိတ်နဲ့မရဘူး၊ နောက်ထပ် (၅) ဂါလံ ထပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်းမင်းကြီးကိုပါ ပါအောင် မီးရှို့လိုက် စမ်းပါလို့ ပြောလိုက်ပါကွာ"

၇၁ ပြောလိုက်လေ၏၊ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ခင်ဗျားမိန်းမကြီးလိုက်လာရင် ခင်ဗျားအတွေ့ပစ်နဲ့၊ ဟိုဘက် ကျွန်းမှာသွားဖျောက်နေ၊ ကျွန်ုပ်က ခင်ဗျားငှက်ဖျားဖြစ်လို့ သေ သွားပြီလို့ ပြောလိုက်မယ်၊ အခုခင်ဗျား ယူထားတဲ့ မိန်းမ ဖြူဖြူဝဝကြီးကိုတော့ ပစ်ကနစ်ထွက်မယ်လို့ လိမ်ပြောပြီး ခင်ဗျားနဲ့အတူ ခေါ်သွား၊ ခင်ဗျား မိန်းမဟောင်းကြီးကိုတော့ ကျွန်ုပ်ကယုံအောင်ပြောပြီး မယ်သိလရင် ဝတ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီ လိုဝတ်ပေးလိုက်ရင် ခင်ဗျားမိန်းမကြီးဟာ ခင်ဗျားကို စွန့်လွှတ် ပြီးသွားဖြစ်သွားပြီပေါ့"

၇၂ ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်စိန်ကြီးက

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်မဲကွာ ဂါလံ (၃၀) မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ စွတ်ပြားဆိုတဲ့ကုလားကို ဖဲလိပ်နို့ကဲ့သို့ ယူထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ငါ့မှာရှိတယ်။ အဲဒါကို မဟုတ်အတွက် ဉာဏ်ပူဇော်အေးမြစ် ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အမှန်တကယ်လည်း ဦးအောင်စိန်၏ မိန်းမကြီးသည် နောက်အပတ်သင်္ဘောနှင့် ပါလာလေ၏။ ဦးအောင်စိန်နှင့် အိမ်ထောင်ဖွဲ့ပြီးမှ အခြားသောကျွန်းများသို့ သွားရောက်လည်ပတ်နေကြပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်စိန်၏ မိန်းမကြီးအား ဦးအောင်စိန် ငှက်ဖျားဖြစ်ပုံ၊ ငှက်ဖျားရောဂါဝိုး ဦးနှောက်ထဲရောက်သွား၍ မှုသွားပုံ၊ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပြေမြုပ်ခြင်းမပြုပစ်လယ်ထဲမှာလိုက်ပုံတို့ကို ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမကြီးသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ မျက်ရည်များတတွေတွေ စီးကျလာလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကဖောင်းဖျ၍ ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမကြီးသည် သီလရှင်ဝတ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တုန်းကြီးကောင်းသို့ခေါ်သွားပြီးလျှင် သီလရှင်ဝတ်ပေး လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏လက်ဆောင်ဟုဆိုကာ နာတာဆေးထဲမှရခဲ့သော ကြေးပြားလေးတစ်ပြားကို သီလရှင်ကြီးအားပေး၍ နောက်တစ်ပတ်လာသောသင်္ဘောဖြင့် ၎င်းအားပြန်၍ တင်ပေး လိုက်လေတော့၏။ ထိုသီလရှင်ကြီး ပြန်သွားသောအခါ၌ ဦးအောင်စိန်တို့နဲ့တူသည် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ကျွန်းမကြီးဆီသို့

ပြန်လည် ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရာ ဦးအောင်စိန်ကြီးက

“ရွှေမြသာရယ်... မင်းကော့နုလူ ငါဘယ်တော့မှမပေပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ အထက်မှမြစ်ပျက်ခဲ့သော အမြစ်အပျက်များသည် ကျွန်ုပ်ကျွန်းမှ ထွက်မပြေးမိမြစ်ပျက်ခဲ့သော အမြစ်အပျက်များ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပင်းကြီး၏ ငွေးငွေနှင့်ဆုံသောရက်ကိုရွှေ၍ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ခဲ့ပုံကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ထိုသို့ထွက်မပြေးမိ၌ ကပ္ပလီမများက ကျွန်ုပ်အတွက်မြဲလုပ်ခဲ့သောလှေကြီးအား စမ်းသပ်၍ စီးခဲ့လေ၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် စမ်းသပ်ပြီးနောက် ထိုလှေကြီးအား နှုတ်နေရာတွင် မထားတော့ဘဲ အခြားလုံခြုံစိတ်ချရသောနေရာသို့ သွားကာ တုန်းလက်များ၊ သစ်ခက်များစုပ်၍ ငှက်ထားလိုက်လေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့နေရာရွှေ့ရသနည်းဆိုမူ ကျွန်ုပ်တို့ လှေကြီးတစ်စီးရှိသည်ကို ဝစ်ကြီးကသိထား၍ ထိုသို့နေရာရွှေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ဝစ်ကြီးသည် ဂျင်ကလီများအား စီးခွင့်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးထား၏။ ထိုသို့စီးခွင့်ပါက ဂျင်ကလီများကိုသာမက ကျွန်ုပ်၏လှေကြီးကိုပါ စီးခွင့်ပစ်လိုက်မည်မို့သောကြောင့် ထိုသို့ နေရာရွှေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းပင်းကြီး၏စီးခံသေတ္တာအတွင်းမှ ခြောက်ပြားနှင့်ငွေများကိုယူ၍ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဝစ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အသွားအလာကို ဖော်ပြကြည့်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ လှေကြီး

ကိုသာ မကြာမကြာသွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ လှေကြီးပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ကလိမများကို မေးလေတော့၏။ ရင်ကလိမများကလည်း ၎င်းတို့ပသိကြောင်း ပြောဆိုလျှင် ဝစ်ကြီးသည် ကျွန်းမင်းကြီးထံပြေး၍ ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တိုက်တန်းလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်းမင်းကြီးသည် ရင်ကလိမများ၏ ကျန်းစောင့်ပုလိပ်များဖြင့် သွားရောက်ကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းလေတော့၏။ မေးမြန်း၍ မရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အားရှာဖွေရန်နှင့် အရှင်မင်းသီး၌မရလျှင် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်၍ အသေပမ်းသီးရန် အမိန့် ထုတ်လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ကလိမများထံသို့ သွားရောက်၍ ဆက်သွယ်ရလေ၏။ ထိုအခါ အစောင့်ချထားသော ကျွန်းစောင့်ပုလိပ်သုံးယောက်သည် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခြေဦးတည်ရာ ပြေးရလေတော့၏။ ပုလိပ်များသည် တောကျွမ်းသော ဝစ်ကြီးကို လမ်းပြအဖြစ်ခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်နားသို့ လိုက်လာကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခြေဦးတည်ရာ ထွက်မိ၍ ပြီးနောက် လွန်စွာမြင့်မြားလှသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ထိုနောက် သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ ကျွန်းပုလိပ်များကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှု နေလေ၏။ ကျွန်းပုလိပ်များ၏ အချိန်အခြေကို မတွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် နွယ်ကြီးကြီးတစ်ချောင်းကို မြတ်ယူ၍ လျှင် ငယ်စဉ်က မုဆိုးများထံမှ သင်ယူခဲ့သော 'သုတ်ကိုင်းထောင်နည်း' အတိုင်း သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုကို ဆွဲနှိပ်၍ ညွတ်ကွင်း၍ကာ ထောင်

ရောက်တစ်ခု ဆင်ထားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ထောင်ချောက်ကိုသို့လာရန် သစ်ရွက်ခြောက်များကိုပုံ၍ မီးရှို့လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မိမိတောက်ကို ခေဖြင့်လောင်း၍ ငြိမ်းသက်လိုက်ရာ မီးခိုးများသည် မပေါ်သို့ တူ၍တက်လာလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုတ်ကိုင်းကို မြင်နိုင်လောက်သော နေရာသို့မှ ပုန်းကွယ်ကာ အမြစ်အပျက်များကို စောင့်မျှော်ကြည့်ရှု နေလေ၏။ ဝစ်ကြီးနှင့် ပုလိပ်များသည် မီးခိုးများကိုမြင်လျှင် တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ကြရာ သုံးနာရီခန့်ကြာသောအခါ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။ ပုလိပ်များသည် သေနတ်များကိုအဆင်သင့်ကိုင်၍ ဝစ်ကြီး၏ နောက်မှလိုက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဝစ်ကြီးသည်လည်း ပုလိပ်များရွေ့မှ ခြေကို ဖျော့နင်းကာ စိမ့်သီသို့ သွင်းကပ်လာလေ၏။ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အပုတ်ကိုနင်းမိသောကြောင့် ကြီးကွင်းသည် ဝစ်ကြီး၏ခြေထောက်ကို ချုပ်နှောင်လိုက်ပြီးလျှင် ခလုတ်မြတ်၍ သုတ်ကိုင်းကြီးသည် ဝစ်ကြီးအား စောက်ထိုး မတင်သွားလေတော့၏။ ဝစ်ကြီးလည်း ခပ်သပ်ပါအောင်တော်၍ သစ်ပင်ထိပ်များတွင် စောက်ထိုးတို့လောင်းပြီး မြစ်နေတော့၏။ ပုလိပ်များလည်း ကြောက်လန့်ကာ ရမ်းသန်း၍ ဟိုပစ်ဒီပစ် ပစ်လေတော့၏။ ထိုနောက် သစ်ပင်ထိပ်များမှ ဝစ်ကြီးအား တောက်သို့ချရန်အတွက် သစ်ပင်အနီးသို့ ကပ်လာကြရာ ကျွန်ုပ်ဆင်ထားသောကြီးတန်း တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ သစ်ပင်နှင့် တပ်၍ဆင်ထားသော ရင်ကလိမများသည်

ပုလိပ်များ၏ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်စသည်တို့ကို ထိုးဖောက်ကြလေ
တော့၏။ ပုလိပ်သုံးယောက်လေး သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ
၌ ကျွန်ုပ်သည် ပိုးအောင်းနေရာမှ ထွက်လာပြီးလျှင် ဝစ်ကြီးအား
သစ်ပင်အောက်မှနေ၍ အောက်ပါအတိုင်းသီချင်းဆိုကာ 'က' မြစ်
လေ၏။

“ညောင်ပင်တစ္ဆေ... ဝေလေလေ

နှစ်ဘယ်ကိုင်းမှာနေ... .

ညောင်ကိုင်းမှာနေ... .

နှစ်ဘာသီးစား... .

ညောင်သီးစား... .

နှစ်ဘာရေသောက်... .

ညောင်ရေသောက်... .

ဟေ့... ဝစ်... . အဲဒီကိုင်းပေါ်မှာ အဲဒီလိုတွဲလောင်းကြီး
အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်ပြီး သေပေတော့ ဝစ်ဟာ သစ္စာမရှိဘူး
သစ္စာမရှိတဲ့လူဟာ လူတွေနဲ့မနေရဘူး သစ်ပင်ပေါ်မှာ အဲဒီ
လိုတစ်ယောက်တည်း နေပေတော့ ဝစ်လိုချင်တဲ့ ကြေးမြား
လေးနှစ်မြားကိုလည်း မရွာနဲ့တော့၊ ပင်လယ်ထဲကိုကျပ် လွှတ်
ပစ်လိုက်ပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ ဝစ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အားလွန်စွာ ခေါ်

လွှားသောကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်တွင် စောက်ထိုးတွဲလောင်းကြီး
ဖြစ်နေရာမှ ဆီဆိုလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအား မခံချင်
လောက်အောင် နောက်ပြောင်လေ၏။ ထိုသို့ နောက်ပြောင်ပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏အောက်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များကိုပုံ၍ ပီးရို
ဂျက်ရာ၊ ဇီအပူရိုက်သည် ဝစ်ကြီးထံ ရောက်သွားသောကြောင့် ဝစ်ကြီး
သည် ထွန်ထွန်လူး၍ နေလေတော့၏။ ထိုနောက် မလှမ်းမကမ်း
နေရာလောက်တွင်သွား၍ ညောင်များထောင်ထားပြလေ၏။ ထို
ညောင်များအနီးတွင် ခလုတ်တိုက်၍လဲနိုင်ရန်လည်း ကြိုးများဆင်
ထား၏။ ခလုတ်တိုက်၍လဲလျှင် ရင်ဘတ်ထဲသို့ ညောင်များဝင်သွား
နိုင်၏။ ကြိုးတန်းကိုမြင်၍ ကျော်လှောင်လည်း ကျော်မည်နေရာ၌
ခလုတ်တိုင်းကွင်းများကို ထောင်ထား၏။ ဤသို့ မြဲလုပ်ထားခြင်းမှာ
နောက်ထင်ရောက်လာမည့် ကျွန်းပုလိပ်များသည် ဝစ်ကြီးကို လာ
ကယ်လျှင် ဒုက္ခလှလှကြီးကြီးတွေ့ရန် စီမံထားခြင်းဖြစ်၏။ ဝစ်ကြီး
သည် ကျွန်ုပ်မြဲလုပ်နေသည်ကို မြင်နေရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား

“ဟေ့... တစ္ဆေသား... မင်းလောက် ယုတ်မာတဲ့သူကို ဟောဒီ
မိုးပြာအောက်မှာ ရွာလို့မတွေ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါပြော
လိုက်မယ်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ကျွန်းကျွန်းလေး၊ ငါအခု ဆုံး
မြတ်လိုက်ပြီ ကြေးမြားနှစ်မြားကို မရွာတော့ဘူး မင်းကို ရွာမယ်၊
တွေ့ရင် အရေဆုတ်ဖြစ်မယ်”

ဟု ဝစ်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

"ဒီမှာဝစ် ခင်ဗျားကြီးကို ကျွန်တော့်သတ်ပြီးသွားလို့ရတယ် ခင်ဗျားပေမယ့် မသတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ကယ်မယ့်သူလာရင် ခင်ဗျားတော့ လွတ်အောင်ပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန် ဝိကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ တူတူပုန်းတမ်း ကစားတယ်၊ ဟီ... ဟီ..."

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ဝစ်ကြီးအောက်တည်တည်တွင် နီထားသော ဝိးပုံ၌ ကျောက်ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ကောင်ကို ဝိးကင်၍ စားလိုက်လေ၏။ ထိုသို့စားရင်း ဝစ်ကြီးကိုလည်း 'စားဦးမလား' ဟုအောက်မှ မေးလေ၏။ ဝစ်ကြီးက

"ပုဂ္ဂိုလ်က ငါမစားဘူး၊ မင်းအသားကိုပဲ ငါက ဝိးကင်စားမှာ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ကောင်ကိုစားပြီး မှေသောက်ပြန်၏။ ထို့နောက် အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ဝစ်ကြီးအား ခဲလုံးများဖြင့်ပစ်ပေါက် လက်တည့်စမ်းလေ၏။ အပေထမတွင် ကျွန်ုပ်၏ ခဲလုံးများသည် ဝစ်ကြီးကို ထိမှန်ခြင်း မရှိပါ။ ကြာသော အခါ ချိန်သားကိုက်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပစ်တိုင်းမှန်လေ၏။ ဝစ်ကြီး၏ခေါင်းမှ သွေးများယိုစီး ကျလာလေ၏။ ကြာလျှင်ဝစ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုဆဲဖျပ် မဆဲနိုင်တော့ပေ။ သံတီလိပ် မပုဗျောသွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်လည်းထိုနေရာမှ ဝှန်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ညပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကျွန်းပုလိပ်များသည် အမဲလိုက်ခွေးများနှင့်အတူ အနံ့ခံ၍လိုက်လာရာ ဝစ်ကြီးအား လရောင်အောက်တွင်

တွေ့သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဝစ်ကြီးရှိရာ သစ်ပင်ဆီသို့ပြေးသွားကြရာ ကျွန်ုပ်ထောင်ခဲ့သော ကြိုးတန်းကို ခလုတ်တိုက်ပိ၍ ညောင်များ ပူသွားလေတော့၏။ ကျွန်းပုလိပ် အမြောက်အမြား ခက်ရာမကြလေ၏။ တစ်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်၏ညောင် ဖမ်း၍ ထိုနေရာ၌ ပစ် သေဆုံးသွားသည်ဟု သိရ၏။ မောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်းမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်းသား (၃၀)ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေတော့၏။

"မင်းတို့ကို သေနှုတ်ထုတ်ပေးမယ်၊ ရွှေမြသာကို တွေ့အောင်ရှာ တွေ့တဲ့လူကို ဆုငွေလည်းပေးမယ်၊ ကျွန်းကလည်း လွတ်ပေးမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ (ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်ုပ်သည်နောက်မှ ပြန်လည်၍ သိခြင်းဖြစ်၏။) ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကျွန်းသား (၃၀) ကို ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် ထို (၃၀)ထဲတွင်ပါသော ဦးအောင်ဝိန်က

"သခင်ကြီး ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဦးအောင်ဝိန်ကြီးသည် ဆုငွေရရန်နှင့် ကျွန်းမှ လွတ်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်အား ပစ်သတ်မင်းဆီးရန် ဝလံ့နှင့် သေနှုတ်တစ်လက်ကို တောင်းယူ၍ ကျွန်းသား (၂၉) ယောက်ကို မောင်းဆောင်ကာ တောတွင်းသို့ ဝင်လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေရ၏။ ထိုသို့ ပုန်းအောင်းနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်တွင်းများ နှိုက်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း။

သားကောင် တောကောင်များကို မင်းသီးခြင်း စသည်စသည်တို့ကို
 မြဲလုပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအတတ်များမှာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ကောင်းစ
 တက်ပဲ မြဲလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းခြင်း မြစ်၏
 အကယ်၍ ထိုအတတ်များ မတတ်ပါက ကျွန်ုပ်၏ဘဝသည် တွေးပုံ
 ရောမရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်တို့ခွတ်၍ သဲများကို ထုတ်ကာ
 ရေခနောက်မှ ရေကြည်ဖြစ်အောင် စစ်ယူတတ်၏။ သားကောင်အား
 ညွတ်ကွင်း ထောင်တတ်၏။ ရေခနောက်မှ ငါးကိုငုံလျက် မင်းတတ်
 ၏။ ရေပေါ်မှ ရှုပ်၍ သွားသောငါးကို အပေါ်မှလှမ်း၍ ခါးဖြင့် ခုတ်
 တတ်၏။ ထို့ပြင်ကျွန်ုပ်သည် တောလွန်စွာ ကျွမ်း၏။ မည်သည့်အပင်
 မည်သည့်အရွက်သည် စားကောင်းသည် မည်သည့်အပင် မည်သည့်
 အရွက်သည် မစားကောင်း၊ စသည်ကိုလည်း သိ၏။ ထို့ကြောင့်
 ဦးအောင်စိန်ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်းသားများသည် ကျွန်ုပ်အား
 ရွာ၍ မတွေ့နိုင်ပဲရှိလေ၏။ ငယ်စဉ်က မုဆိုးလုပ်ဖူးသောကြောင့်
 တောတိရိစ္ဆာန်ဖို့စုံ၏အသံကိုလည်း တူ၍ အော်တတ်၏။ ကျွန်ုပ်
 သည် မုန်းတောင်းနေရာမှ နေရာရွေ့ရလေ၏။ နေရာမရွေ့မှ
 သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်၍ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အကဲခတ်၏။
 ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကင်ပ်ထိုး၍ မှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် ဟိုကြည့်
 ခိုကြည့် လုပ်နေ၏။

ဦးအောင်စိန်ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်းသားများသည် ကျွန်ုပ်ကို
 မင်းသီးရန်အတွက် အားတက်သရော ရွာနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်

ဦးအောင်စိန်ကို မြင်လျှင်လွန်စွာ အံ့ဩ၍ သွား၏။ လွန်စွာမှလည်း
 ခေါ်သဖြစ်သွား၏။ မကြာသေးမီကမှ ၎င်းအား ကျွန်ုပ်သည် ကူညီ
 ပေးခဲ့၏။ ယခုသူသည် ကျွန်ုပ်၏ကျေးဇူးကို ကန်းပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည်
 ဦးအောင်စိန်အား သတ်ပစ်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာ၏။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်စိန်တို့ လူစုအတွက်ထောင်ချောက်
 ဆင်ရန် စဉ်းစားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သစ်ကိုင်းများကိုဖြတ်၍
 ချောက်တစ်ခုဆင်ကာ အပေါ်မှသစ်ရွက်များ တုပ်ထား၏။ ထို
 သစ်ရွက်များအောက်တွင်လည်း သုတ်ကွင်းများ ထည့်ထား၏။ ထို
 နေရာကို နင်းမိလျှင် သုတ်ကွင်း၌ မပါလျှင်ပါ၊ မပါလျှင် ချောက်
 အတွင်းသို့ ကျသွားမည်ဖြစ်သည်။ ချောက်ဆိုရာ၌လည်း (၁၅) ပေ၊
 (၂၀) ခန့်သာ နက်သောချောက်ဖြစ်၏။ အကျမကောင်းပါက
 ကြီးနိုင် သေနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ချောက်များကို ဆင်၏။
 အလုံးစုံပြီးသောအခါ၌ ၎င်းတို့မြင်နိုင်စေရန် မီးဖို၏။ ဦးအောင်စိန်
 တို့လူစုသည် မီးလောင်ရာဆီသို့ ကုန်းကုန်းနှင့် လာကြလေ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းမင်းကြီးအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာကောမြင့် လှမ်း၍
 ဆိုဆိုလေ၏။ ကျွန်းမင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အသံကို သဲသဲကြား
 ရသောကြောင့် ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးမြွေကိုထုတ်လေ
 ၏။ ပြီးလျှင်အသံလာရာဆီသို့ နားစွင့်လေ၏။ ဦးအောင်စိန်သည်
 မိမိကန်းသို့ရောက်သောအခါ၌ သူ၏လူများကိုနှစ်စုခွဲရန် သို့မဟုတ်
 အယ်တောင်ပဲ၊ ညာတောင်ပဲမှ ပတ်တက်ရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြ

လိုက်လေ၏။ သူ၏လူများသည် နှစ်စဉ်၌ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာနေပြီ
ပြီဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်အား သိသကဲ့ကဲ့ မမြင်တွေ့ရသေးပေ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မည်ထင်သည်နေရာကို မှန်းဆ၍ ဝိုင်းလိုက်ကြ
ခြင်းဖြစ်၏။ ဦးအောင်စိန်သည် ကျွန်ုပ်ကိုမတွေ့ပဲ ကျော်၍ ဝင်သွား
ပြီဖြစ်၏။ သူ၏လူများသည်လည်း သူ၏မလှမ်းပကမ်းလောက်တွင်
ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းဖြင့် သွားနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နွယ်ကြိုးတစ်ခု
ကို အားယူ၍ ခိုလိုက်ပြီးလျှင် တစ်အားလွှဲ၍ ဦးအောင်စိန်၏ကြောက်
ခြေစုံ ကန်ချလိုက်လေ၏။ ဦးအောင်စိန်ကြီး၏လက်မှ သေနတ်သည်
လွတ်ကျပြီးလျှင် ဦးအောင်စိန်ကြီးသည် 'အား' ကနဲအော်၍ ချောက်
ထံသို့ ကုသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကိုကောက်ကိုက်
လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်းသားများထံသို့ ခြောက်ပစ် ဝစ်လိုက်ပြီးလျှင်
ဝမ်းလျှားပောက်ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က

"မင်းတို့လည်း ကျွန်းသားပါ။ ငါလည်း ကျွန်းသားပါ။ ဘာဖြစ်လို့
ခုကွပေးချင်တာလဲ။ မင်းတို့ လွတ်ချင်သလို၊ ငါလဲ လွတ်ချင်
တာပေါ့"

ဟု ကြိမ်းလိုက်ရာ သတ္တိရှိသော ကျွန်းသားတစ်ဦးက
"ခုကွပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေမြသာရယ်၊ ခိုင်းလို့ လုပ်ရ
တာပါ။ တို့ရဲ့အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

"ကောင်းပြီ မင်းတို့ ဝိဘက်လမ်းကနေ မြန်ကြ။ ဦးအောင်စိန်
ကိုလည်း ကယ်ပနေနဲ့။ အကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်တာက
တော့ ကျွန်းဆေးရုံပေါ်ကို ချောက်သွားတဲ့ဝစ်ကြီးကို ခိုး
ထုတ်လာခဲ့ပြီ။ ဝိချောက်ထံမှာ လာထားကြ။ အဲဒီလို လုပ်ပေး
နိုင်တဲ့သူကို ကျွန်းမင်းကြီးက လွှတ်တာ မလွှတ်တာအပထား။
ငါက လွှတ်ပေးမယ်။ ငါ့မှာလေ့ရှိတယ် တစ်ခါတည်း ခေါ်သွား
မယ်။ ကျွန်းမင်းကြီးရဲ့ဆုငွေဆိုတာ မသေချာပါဘူး။ ငါပေးပါမယ်။
ငါ့မှာရှိတယ်ဆိုတာ ယုံပါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်းသားများလည်း ကျွန်ုပ်ညွှန်ပြထားသော
လမ်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ချောက်
ဖျားသို့ ငိုကြည့်လိုက်၏။ ချောက်မှာ မတ်စောက်လွန်းသောကြောင့်
ဦးအောင်စိန်မှာ အပေါ်သို့ မတက်နိုင်ပဲ ရှိ လေ၏။ ဦးအောင်စိန်
သည် အနည်းငယ် နာသွားဟန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ဟောကြည့်ပြီးလျှင်

"ရွှေမြသာရယ် ငါ့ရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါကွာ"

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏သေနတ်ကို သူ့အားပြလိုက်လေ၏။
"ကျွန်ုပ်ကိုပစ်ဖို့ယူလာတဲ့ သေနတ်နဲ့ ခင်ဗျားကိုပစ်မယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်စိန်က
"ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း မလုပ်ပါနဲ့ကွာ"

ဟု မြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ကဲပါလေ... ခင်ဗျားကို မပစ်ပါဘူး ဟို... ဘီဘီစီဆိုင်က
ခင်ဗျားမိန်းမကြီးကို သွားပြီးပစ်သတ်မယ်၊ ကဲ... ကဲ...
ခင်ဗျားကို တခွင့်တခုပေးမယ်၊ ဒီနောက်ထဲက တပေါ်ရ
တောင်တက်ပြီး ပြေးပေးတော့ ကျွန် ခင်ဗျားဦးမယ်၊ မြန်လာ
လို့ မတက်နိုင်ရင်တော့ ဘုရားသာ တပေးတော့"

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကိုယူ၍ တောင်ပူစာလေးရှိရာသို့
သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းမင်းကြီး၏ ခွက်ဖျင်တဲကို သေနတ်
ဖြင့်ခွယ်ကာ 'ဒိုင်း' ကနဲ ပစ်လိုက်တော့၏။ ကျွန်းမင်းကြီးသည်
သေနတ်သံကြားသဖြင့် ထိုး၍ဝပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အသံလာ
ရာဆီသို့ သူ၏သေနတ်ဖြင့်လှမ်း၍ ပစ်လိုက်လေ၏။ ခြောက်ခုက
ပစ်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကမူလေးပေါ်သို့တက်၍ ရပ်ပြ
လိုက်၏။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာကောင်းဖြင့် အောက်ပါ
အဓိပ္ပါယ်ရသော ကောင်းကို ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီမှာကျွန်းမင်းကြီး ရွှေမြဲသာဆိုတဲ့ မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်
ကို မမြင်ဘူးရင် ကြည့်ထားဦး၊ ကျွန်ုပ်ခင်ဗျားကို မသတ်ပါဘူး
ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြေးမှ ကောင်းမယ်၊ ပြေးနိုင်ရင် လွတ်မှာ
ပေါ့ဗျာ"

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ဖြင့်လှမ်း၍ ခြောက်ပစ်ပစ်လိုက်ရာ
ကျွန်းမင်းကြီးသည် ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်လျှင် ဟားတိုက်၍ ရယ်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရယ်သံကိုကြား၍ ကျွန်းမင်းကြီးက လှမ်း၍ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်
က "သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည်
ဦးတောင်စိန်ရှိရာ နောက်ဆီသို့ မြန်လာပြန်လျှင်

"ဘယ်လိုလည်း မိတ်ဆွေကြီးဦးတောင်စိန်... ခင်ဗျားကို
အသေ မသတ်ပါဘူး၊ နောက်နောင် ဒီလိုလိုက်ပြီ မခွပ်နိုင်
တောင်တော့ ခြေထောက်အိုးပစ်ခဲ့မယ်"

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ဒူးဆစ်နေရာကိုမှန်းကာ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချ
လိုက်လေ၏။ သူသည် လဲ၍မကျတောင် နံရံကိုလက်ဖြင့် ကိုင်ထား
လိုက်၏။ ထိုလက်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ
ဦးတောင်စိန်သည် ဝက်ရာနှစ်ခုနှင့် ခွေ၍လဲသွား၏။ ကျွန်ုပ်သည်
တာနာဆေးတို့ရှိရာ ရွာသို့သွား၏။ ပြီးလျှင် ထိုကျွန်းမှရွှေပြောင်းရန်၊
ရန်သူများလာ၍ မိမိပည် မြစ်ကြောင်းပြောကာ အကြီးအကဲ မြစ်
သူတား သေနတ်ကို အပိုင်ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လွင်ကလိ
များစားကျွန်ုပ်၏ လေ့ကြီးရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေတော့သတည်း။

ထူးဆန်းသော မှာကြားချက်

ထူးဆန်းသော မှာကြားချက်

ညပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ တွင်ကလိမ္မာများ၏ အကူအညီဖြင့် လေ့ကြီးကို ပင်လယ်အတွင်းသို့ ဆွဲလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လေ့ပေါ်သို့ တက်၏။ ထိုအခါကာနားဆေးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မလွတ်ပဲ ကောင်းပက်ထားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တအားရုန်းခဲ့ရ၏။ ကျန် သော တွင်ကလိမ္မာကလည်း မျက်နှာခြေအဖွေးသားနှင့် ကျွန်ုပ် တို့အား နှုတ်ဆက်သူက နှုတ်ဆက်၊ တာနာဆေးဖား ဆွဲသူက ဆွဲထား ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်စိကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုသကဲ့သို့ အပြော ကျယ်လှသော ပင်လယ်ကြီးကို လေ့ပေါ်ကလေးဖြင့် ဖြတ်ကူးရန် ကြိုးစားခဲ့လေ၏။ ရာသီဥတု ကောင်းသောအချိန်များ၌ ကျွန်ုပ် တို့လုပ်ထားသော ရွက်ကလေးဖြင့် ရွက်တိုက်လေ၏။ လိုင်းတံပိုး

ပြင်းထန်သော၊ ရာသီဥတု ပြင်းထန်သော အခါ၌ လေမှလွင့်စင်၍
 ပသွားစေရန် ကျွန်ုပ်သည် လေတံကူခေါ် ရလှ၏။ မင်းဝိုက်တွင်ရှိသော
 တန်းတစ်တန်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ကြီးမြင့်တုတ်နှောင် ထား
 လိုက်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို မြတ်သန်
 ခဲ့ရာ လေးရက်မြောက်သောနေ့၌ နှမ်းလျှောက် ခို့ပေ၏။ ပင်လယ်
 ခရီးမှာ နေ့အခါ၌ လွန်စွာနေပူ၏။ အရိပ်အာဝါသဟူ၍ မရှိပေ။
 ညအခါများ၌ လွန်စွာချမ်းစေးလှ၏။ အကာအကွယ်ဟူ၍ မရှိပေ။
 ကျွန်ုပ်သည် နေ့အခါများ၌ နေကိုကြည့်၍ ခရီးနှင်၏။ ညအခါများ၌
 ဝှုပ်ကြယ်ကိုကြည့်၍ ခရီးနှင်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် (၅) ရက်မြောက်
 သောနေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ရာသီဥတု ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့်
 ကျွန်ုပ်၏ လေကလေးသည် လှိုင်းတံပိုးများ အဖိုက်ခံရလေ၏။
 ထို့ကြောင့် မျောချင်ရာမျော၍ လွင့်ချင်ရာ လွင့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်
 သည်လည်း မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု မသိရပါ။ (၆)ရက်
 လွန်မြောက်သောနေ့တွင် မှန်တိုင်းမိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခိက္ခာ
 နှင့် ရေမှာလည်း လွင့်စင်၍ ပင်လယ်တွင်းသို့ ကူးသွားပြီဖြစ်၏။
 (၇) ရက်မြောက်သောနေ့တွင်ပင် ရာသီဥတု ကောင်းသော်လည်း
 ကျွန်ုပ်သည် အစာရေစာမြတ်လပ်နေ၍ အတိတ်ကွ ရောက်လေ
 တော့၏။ အထူးသဖြင့် ရေငတ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ
 နှိပ်ကော်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ လည်ချောင်းများသည် မီးလောင်
 နေသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။ (၈) ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပိုးသည်
 ထန်စွာစွာပြီးလျှင် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မဲပျောင်း၍ တောင်လောက်

ကြီးသော လှိုင်းလုံးသည် ကျွန်ုပ်၏လေကို ခိုက်ပုတ်လေတော့၏။
 လေ၌တွဲထားသော ဝါးလုံးတန်းတစ်ဖက်သည် မြတ်ထွက်သွားပြီ
 ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လေကြီးသည် စောင်း၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်က အရှေ့
 သို့ လှော်ခတ်သော်လည်း လေမှာရှေ့သို့ မတိုးပဲ ပန်ကာကဲ့သို့ လည်
 နေ၏။ လည်ပါများသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မူးလာ၏။ ထို့ကြောင့်
 လှော်ခတ်ခြင်းမပြုပဲ ငြိမ်နေရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ငြိမ်သော်လည်း
 မပျက် ပငြိမ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လေကြီးသည် လည်မြဲလည်နေ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ဆုံလည်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်၍ အလှည့်ခံရသကဲ့သို့ မူး
 ဟာ၍ တော့စလေ၏။ အစာမရှိသော အစာအိမ်သည် မည်သည့်
 အရာများ အန်ထုတ်သည်မသိ စိမ်းစိမ်းဝါဝါများ တရစပ်ထွက်နေ
 ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာမဟုတ်၍ ဤအကြောင်းများကို ပွဲနဲ့
 နဲ့ မရေးသားတတ်ပါ။ စာရေးကောင်းသော စာရေးဆရာတစ်ဦး
 အမူရပါလျှင် ဤပင်လယ်တွင်း ခုက္ခသည်ပင်လျှင် စာတုပ်ကြီးတစ်
 ခုပင် ဖြစ်နိုင်၏။

ကျွန်ုပ်၏လေသည် အချိန်ပြင်းသည်ထက်ပြင်းစွာ လည်လာ၏။
 ချိန်နောက် ကျွန်ုပ်သည် သတိလစ် မေ့မောသွားလေတော့၏။ မည်
 မှကြာတောင် သတိလစ် မေ့မောသွားသည် မသိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်
 မသိရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ဘေးတွင် ဆုံပုတ်ဆိတ်များ လွန်စွာ
 ရှုပ်သော ကုလားအဖိုးကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံး
 ကို ပုတ်၍ကြည့်လိုက်၏။ နောက်ဆေးနှင်၍ ကို မိ၍ ဆောက်ထားသော
 အိမ်ကလုံးအတွင်းသို့ ရောက်နေကြောင်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။

ထို့နောက် ဆီပီးခွက်ပိုနီပိုနီ ထွန်းထားသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုမှတ်ဆိတ်ပွေးနှင့် ကုလားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကုလားဘာသာ ကောင်းမြင့်

“ကောင်ကလေး သတိရပြီလား”

ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော စကားကို မေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုလားဘာသာ စကားကို တတ်ပါသည်။ သို့သော် မတတ်ချင် ယောင်ဆောင်၍ တစ်စုံတစ်ရာမပြောပဲ ကုလားကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုအခါ ကုလားကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြလိုက်ပြီးလျှင် ကုလား သံဝဲသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပါယ်ရသော စကားကို ပြောပြန်လေ၏။

“ကောင်ကလေး သတိရပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်ပင်

“ကျွန်ုပ်တို့ အသံကိုရောက်နေတာလဲ”

ဟု မြန်မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကုလားကြီးက

“မင်းဟာ ကလကတ္တားမြို့၊ ဟောင်ဝါဆိပ်ကမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးကမ်းဝေ ဓာတုဗေဒတစ်ခုကို ရောက်နေတာ။ ဓာတုဗေဒမှာ ဟိုဘက်မှာ ပိုတယ်။ ငါက ဒီမှာ သီးခြားခွဲပြီးနေတာ မင်းအတွက် ဘာမှ အန္တရာယ်မရှိဘူး။ ငါ့နာမည်က ‘အားခေပ်’ လို့ခေါ်တာ။ မင်းကို အန္တရာယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီမှာ မင်းအိတ်ထဲမှာ

တွေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ”

ဟု ဆိုကာ ငွေကျွတ်တစ်ထပ်ကို ထုတ်၍ပေးလေ၏။

“ပြီးတော့ ဟောဒီမှာသေနတ်”

ဟုဆိုကာ အခြေကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အားယူလာသော သေနတ်ကို ကျွန်ုပ်လက်ထဲ ထပ်ပေး၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းက

“မင်းဟာ ရာဇဝတ်မှုမကင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရာဇဝတ်မှုမကင်းတဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကင်းတဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငြင်းလို့ မရဘူး။ ပြီးတော့ မင်းက ဝုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါကကယ်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်သူသည် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်၌ရှိသော မက်ရာဝက်ချက်များကို ဆေးထည့်ပေးလေ၏။ နံနက် ဖိုးလင်းသော အခါ၌ ‘အားခေပ်’ ခေါ်သော ကုလားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား နွားနို့ ပြုလုပ်ခွက် တိုက်လေ၏။ သူသည် နို့တေးနွားမများ ပွေးထား၏။ နံနက် ဖိုးလင်းသောအခါ ကုလားမလေးတစ်ဦး နွားနို့လာ၍ညှစ်ကာ ယူလွှားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တိပ်ရာထဲတွင် မထိုင်ပဲ ရှိသေး၏။ အပေါ်အပါးသွားရန်အတွက်မူ ‘အားခေပ်’ ကြီးက ကူညီလေ၏။ ဤလိုနှင့်ပင် တစ်လခန့် တိပ်ရာထဲလဲနေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စလက်တစ်စ ကျွန်းဟာ၍ လာလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ‘အားခေပ်’ ကြီးလည်း လွန်စွာရင်းနှီးလာလေတော့၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော

ကုလားရွာကလေးမှ ရွာသူရွာသားများသည် ရုံ့ပုန်များ၊ သင်္ကြာများ၊ ထောပတ်များကို အားဝေခံကြီးအား လာရောက်၍ လှူဒါန်းကြ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား တရေတစောင်း အကဲခပ်ကာ အားဝေခံကြီးအား မေးမြန်းစပ်စုကြလေ၏။ ထိုအခါ ကုလားများနှင့် ရွာသူရွာသားများအား အားဝေခံကြီးက

“ဘာမှစပ်စုကြရဲ့၊ သူ့ကို ဘုရားသခင်က ငါ့ဆီကိုလွှတ်လိုက်တယ်၊ ငါကသူ့ကို ဘုရားသခင်ဆီ ပြန်ပြီးလွှတ်ဖို့ လုပ်ပေးလိုက်မယ်ခါပဲ။ အဲဒါကို ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ပြီး ပြောမနေနဲ့၊ ပုလိပ်ဆိုတာက မသင်္ကာရင်ရောက်လာမှာ၊ ပုလိပ် ရောက်လာပြီးရင် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ရောက်လာတတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေကြ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စကားစွယ်သော ကုလားမတစ်ယောက်က

“သူဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဆိုရင် ပုလိပ်က ဆရာကြီးကိုပါ မင်းလားဆီးလား လုပ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောရာ အဖိုးကြီးက

“အဲဒီလူဆိုးကို ငါကသွားပြီး ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေမှနေမှာပြီး ငါ့ဆီကို ရောက်လာတာ၊ အဲဒီတော့ ပုလိပ်က မင်းရဲ့ငါ့ကို တစ်ယောက်ထဲ မမ်းလို့မရဘူး၊ သူ့ကို သယ်လာတဲ့ ပင်လယ်ကိုပါ မမ်းနိုင်ရမယ်၊ ပင်လယ်ကြီးကိုပဲ မမ်းလို့မရဘူးလေတိုက်လို့ ရောက်လာတာဆိုတော့ လေကိုလည်း မမ်းရမယ်”

အဲဒါက နင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အလုပ်က အိမ်ကိုပြန်ပြန် ပြန်ပြီး နင့်ကလေးတွေကို အင်္ဂုတိတ်အောင်ချောလိုက်၊ သူများကိစ္စအတွက် မပူပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုကုလားမက

“တခြားကြောင့် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာကြီးအတွက် ဝိုးရိပ်လို့ ပြောတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကုလားကြီးက ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက်

“တကယ်ဝိုးရိပ်ရင် နင်ကဘာမှ မပြောနဲ့တော့၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ်ပြန်တော့”

ဟု ပြောကာ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုကုလားမ ထွက်သွားပြီးနောက် ကုလားကြီးက ကျွန်ုပ်အား အပ်လိပ်ဘာသာဖြင့်

“စပ်စုတဲ့သူကို ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ဘုရင်မ ခန့်မယ်ဆိုရင် ဒီကောင်မလေးဟာ ဘုရင်မဖြစ်တာကြာပြီ၊ ဝါပေမယ့် သူ့ရဲ့စပ်စုခြင်းဟာ မင်းကိုခုကွပေးနိုင်တယ်၊ သူလုပ်တာနဲ့ပဲ ဒီကို မင်းရောက်နေတယ်ဆိုတာ ပုလိပ်က သိသွားနိုင်တယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ မင်းဇီးတဲ့ လှေဖို့နဲ့ တယ်သူမှခရီးမသွားဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ တစ်ကျွန်းကွအကျဉ်းသား ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်၊ အဲဒီကနေပြီး ကပ္ပလီတွေနဲ့ပေါင်းပြီး လွတ်ပြေးလာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြော၍ သွား၏။

“တဲ့ဒီလိုဆိုရင်ရောဗျာ”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ အားခေပ်ကြီးက

“တဲ့ဒီလိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ မင်းကို ကယ်တင်မှာပါ။ ငါဟာ ဒီနေရာကို စွန့်ခွာပြီး ဟီးမလီးယား (ဟိမဝန္တာ)ကို သွားမယ်၊ မင်းကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားမယ်တဲ့ဒီကိုတော့ ဘယ်ပုလိပ်မှ မလာတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆဲမှတ်ဆိတ်ရှည်လျားလှသော အားခေပ်ဆိုသည့် ကုလားကြီးနှင့်အတူ တစ်လခန့် ဆက်လက်၍ နေထိုင်ရလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ကုလားကြီးသည် အပြင်ဆိုသွားပြီး ပြန်လာရာ၌ ကျွန်ုပ်အတွက် အောင်းဘီများ၊ ရုပ်အင်္ကျီများ၊ ကုတ်အင်္ကျီများ၊ ရွှေဖိနပ်များ ဝယ်ယူလာခဲ့လေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားဝတ်ခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကုလားကြီးသည် ရင်းနှီးသည်ထက်ရင်းနှီး၍ ခင်မင်သည်ထက် ခင်မင်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုလားကြီးအား အားခေပ်ဟု ခေါ်ရသည်မှာ လျာမတွေ့သောကြောင့် ‘အာဝါဒေ’ ဟု ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ ကုလားကြီးက ခေါ်နိုင်ကြောင်း သဘောတူလေ၏။ ထို့နောက်တွင်အား ကျွန်ုပ်နှင့် ကုလားကြီးသည် ခရီးထွက်ကြလေတော့၏။ မီးရထားအတန်တန် မီးပြီးနောက် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ၌ ‘ဟိုက်ဒရာ’ ဆိုသော မြို့ကလေး တစ်မြို့ကို ရောက်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် မိကျွားများစုဆောင်းကာ

တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ တောင်ပေါ်သို့ သုံးရက်ခန့် တက်ပြီးသောအခါ၌ တောင်လက်မောင်းတစ်ခု၏ တောင်ထွတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုတောင်ထွတ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ သဘာဝလိုက်ဂူတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ၌ အာဝါဒေကြီးက

“ကဲ... လူကလေး ရွှေမြသာ၊ ဟောဒီဂူကြီးဟာ တစ်ခါတုန်းက ငါ့ရဲ့ဆရာ ‘ရပ်’ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး နေသွားတဲ့ နေရာကြီးပါ။ ဒီအထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ နေရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားသခင်ဆီ သွားတဲ့လမ်းကို မင်းနဲ့ငါ အတူတကွ ဖောက်ကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဒီမှာ မာစတာအာဝါဒေ၊ ပုလိပ်တွေက ဒီနေရာကို မလာခိုင်းတော့ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ အာဝါဒေက ရယ်လေ၏။

“ဒီလောက်စုကွဲခဲပြီး ဒီလို ဘယ်သူမှ မလိုက်ဘူး၊ နောက်တစ်ခုလည်း ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်းပြန်ကျဖို့ မရှိတော့ဘူး၊ နောက်တစ်ခု ပြောဦးမယ်၊ မင်းဟာ ငါလျှောက်တဲ့လမ်းကို အတူလျှောက်ပေမယ့် ခရီးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ တစ်ခြားနည်းနဲ့ လျှောက်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ မင်းဟာမင်းနဲ့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်သွားလိမ့်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ စုကွဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်စဉ်းမယ်၊ ပြီးတော့မင်းဟာ တစ်ခြားလမ်းတစ်ခုနဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအားတွေရှိတဲ့လမ်းကို လျှောက်သွား

လိမ့်ဦးမယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ မင်းဟာ တန်ခိုးစွမ်းစားသိရှိတွေ့
ကို ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ရသွားလိမ့်မယ်၊ ဝါဟာ ငါသိတဲ့ မင်း
အကြောင်းပဲ”

ဟု အာဝါဒေးက ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

“နေစမ်းပါဦး မာစတာရယ်... မာစတာက အဲဒီပင်လယ်
ကမ်းခြေရွာကလေးကို မပြန်တော့ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လျှင် မာစတာအာဝါဒေးက

“ဒီလိုမို့တယ်ကွ၊ အရင်တုန်းက ငါဟာ ဟောဒီအထဲမှာနေတာ
ငါ့ရဲ့ဆရာက ငါ့ကို အဲဒီကမ်းစပ်မှာ သွားပြီးနေဖို့ စေခိုင်းလိုက်
လို့ ငါသွားရတာ၊ တယ်လိုပေခိုင်းလိုက်သလဲဆိုတော့ အဲဒီမှာ
မင်းနှစ်နှစ်သွားပြီး နေရမယ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ညပန်းမှာ ခေထံ
ပျောလာလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒီလူကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တဲ့၊ ပြီးတော့
သင်ပေးစရာမရှိတာတွေ သင်ပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့၊ အဲဒီကို
ငါသွားရတဲ့နေ့ကို ငါကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်၊ အဲဒီနေ့ဟာ
အင်္ဂလိပ်လို (၁၃) ရက်၊ နေ့ကတော့ သောကြာနေ့ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩသွားရ
လေတော့၏။

“နေစမ်းပါဦး မာစတာရယ်၊ ခင်ဗျားဆရာက အခုတယ်မှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ မာစတာအာဝါဒေးက

“ငါဆရာ သေသွားပြီ၊ ငါ့ကို အဲဒီလို စေခိုင်းတဲ့နေ့မှာပဲ သူလည်း
သေသွားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဒီမှာ မာစတာရယ်၊ ခင်ဗျားအကြောင်းလဲ ကျွန်ုပ်ကိုပြောပါဦး”

ဟု ပြောရာ မာစတာအာဝါဒေးက

“ငါဟာ တစ်ခါတုန်းက ဗြူးပေါ်မှာနေပြီး အစိုးရအလုပ်လုပ်ခဲ့
သေးတယ်၊ အဲဒီအစိုးရရဲ့ ဇာရင်းမိုးမှာ ငါဟာ ဇာရင်းကိုင်
တစ်ယောက် မြင်တယ်၊ ပြီးတော့ အလုပ်ကထွက်ပြီး ငါ့ဆရာ
ရပ်နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့တာ၊ ငါ့ကို သူက
အများကြီး သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးသွားတယ်၊ ငါဟာ
လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ရောက်သွားပြီ၊ သူပေးသွားတဲ့ တာဝန်က
မင်းအသက်ကိုကယ်ပြီး မင်းကို လမ်းကြောင်းပေါ်ကို တင်ပေး
ဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

စတင်သင်ကြားပြီ

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဇာဝါဒေးနှင့်အတူ ထိုရူကြီး
 အတွင်း၌ နေခဲ့လေ၏။ ဇာဝါဒေး၏ အမည်ရင်းမှာ အာဝင်ပိပတ္တရာ
 မြစ်၏။ သူသည် သင်္ချာနှင့်ပတ်သက်သောဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်ဆို၏။
 နောင်တွင် ဇာရင်းရုံး၌ အမှုထမ်းခဲ့၏။ သူတွင် ဇနီးရှိခဲ့သည်ဆို၏။
 ထိုဇနီးသည် ဟောရောင်သောရောဂါဖြစ်၍ ဘိဝံထောင်သက် သုံးနှစ်
 မှသောအခါ၌ ကွယ်လွန်အန်စွ ရောက်သွားသည်ဆို၏။

ထို့ကြောင့်သူသည် အသက်ငယ်ပိုင်းတွင် မုဆိုးပိုဖြစ်ခဲ့ပြီး စိတ်
 လေနေခဲ့၏။ ထို့နောက်မှ သူ၏ဆရာ 'မာဇောရပ်' နှင့် တွေ့ကာ
 မာဇောရပ်၏ သွန်သင်ချက်များစောက်တွင် အဝကိုမြှုပ်နှံခဲ့သည်
 ဆို၏။ မာဇောရပ်ထံပါးတွင် နှစ်ပေါင်း (၃၀)နီးပါးတပည့်ခံ၍
 ဤကျောက်ရူကြီးထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်းကို သိခွင့်ရခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် ထိုဂူကြီးထဲတွင်တောင်မှ
နေထိုင်ခဲ့၏။ ချမ်းစေးသောရာသီများတွင် ထင်းတုံးကြီးများမှ
ကရော်သဖြင့် မီးဖိုထားရ၏။ မီးဖိုနားတွင်ကပ်ကာ နေခဲ့ကြရ၏။
အာဝါဒေးသည် လက်ဖက်ခြောက်မပါသော ရေခွေးကို သောက်လေ
့၏။

တစ်နေ့တွင် အာဝါဒေးက ကျွန်ုပ်တို့အား

"ဒီလိုဒို့တယ်လူကလေး... မင်းဆရာနဲ့ ပထမဆုံး နားလည်
ထားရမှာက ကြောင့်ရဲ့ အချိန်အစော်စွမ်းရည်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ
အဲဒါဟာ ဘယ်သူလုပ်တာလဲလို့ မမေးနဲ့။ သဘာဝတရားကြီး
ပဲကွ။ ဝါတ်တစ်ခုလို့ မင်းသဘောထားချင်ရင်လဲ သဘာဝဝါတ်
အရကြီးပဲကွ။ အရာအားလုံးကို မူလလို့လဲ ယူဆချင်ယူဆချင်
ကွာ။ အဲဒီလိုမယူဆချင်ရင်လဲ နက်နှိုင်းမှုနဲ့ပဟိုလို့ ပြောချင်
လဲပြော၊ အာဇာနည်ညွှန်ကြီးလို့ ပြောချင်လဲပြော၊ အာဝါ
သိမှုလို့ခေါ်ချင်လဲခေါ်၊ အာဝါလှုပ်ရှားမှု၊ အာဝါစွမ်းအင် ကြီးထွား
သလိုခေါ်နိုင်တယ်။ ကြိုက်သလို နားလည်နိုင်တယ်။ ဥပမာ
အားဖြင့် မင်းကိုပြောရရင် ရေကိုကုလားလူမျိုး တစ်မျိုးက
ကုလားလို့ ခေါ်တယ်။ အခြားကုလားလူမျိုးတစ်မျိုးက ပါနီလို့
ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်က ဝါးတားလို့ခေါ်တယ်။ တရုတ်က စွေလို့
ခေါ်တယ်။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်နေ
ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ရေကတော့ ရေပဲ။ တစ်ခြား ဘာမှ မဖြစ်

နိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ကြောင့်ရဲ့ အချိန်အစော်ခါတ်ကြီးဟာ
တကယ်ဒို့တယ်။ လူကလေးကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်တယ်။ ဒါပေ
မယ့် ငါ့ဆရာ မာတောရစ်က အဲဒါကို 'ပရာန' လို့ခေါ်တယ်။
ငါလဲ အဲဒီတိုင်း ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ပရာနဟာ နေရောင်ခြည်မှာ
လည်းဒို့တယ်။ လရောင်ခြည်မှာလည်း ဒို့တယ်။ ရေမှာလည်း
ဒို့တယ်။ တိရစ္ဆာန်မှာလည်း ဒို့တယ်။ သစ်ပင်၊ ကျောက်တုံး စတဲ့
အရာတွေမှာလည်း ဒို့နေတယ်။ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာလည်း ဒို့တယ်။
မင်းကိုယ်ထဲမှာလည်း ဒို့တယ်။ အဲဒီ ပရာနဟာ တစ်နေ့မှာ စွမ်း
အင် ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒါကတော့ ပရာနလို့ မပြောတော့ဘူး။
နဂါးတစ်ကောင်နဲ့တင်စားပြီး နာဝသတ္တိ (SERPANT
POWER) ရယ်လို့ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ... "

၇ ဝှည်လွှားစွာ ဝှင်မြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အာဝါဒေးကြီး၏ ဝှင်မြ
ဖျက်ကို လုံးဝနားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့်

"နေပါဦး မာတောအာဝါဒေးရဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပရာနဆိုတာ
ဘယ်သူ ပိုင်တာလဲ"

၈ ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ အာဝါဒေးက

"အရာအားလုံးနဲ့တော့ ပတ်သက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ
မပိုင်ဘူး။ ဥပမာကွာ ငါတို့အသက်ရှူနေတဲ့လေဟာ လူတိုင်းနဲ့
ပတ်သက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူပိုင်လို့လဲ အဲဒီသဘော
တိုင်းပါပဲ... "

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း နေတေးတေး သဘောပေါက် သကဲ့သို့ရှိ၏။

“နေပါဦး ဟေတာ အာဝါဒေးရယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဲဒါကြို ကို ကျွန်က အယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်း”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ၎င်းက

“အဲဒီ အရာဟာ မင်းကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ နီးကြားခြင်း မရှိဘူး၊ အပျင်းကြီးပြီး အိပ်စက်နေတဲ့ ခြွေတစ် ကောင်လိုပဲ၊ နီးကို မနီးဘူး၊ ငြိမ်ပြီး အိပ်နေတယ်၊ သူ့ကိုမင်းက နီးရမှာ၊ သူနီးတာကို နာဂသတ္တိနီးတယ်၊ တန်ဖိုးစွမ်းတင် နီး တယ်... လို့ ပြောတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဒီမှာ ဟေတာအာဝါဒေး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ကျွန်တို့ နားလည်သလိုလိုနဲ့ ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ အကောင် ဆုံး ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်ကို သဘောတရားတွေ သိပ်ပြီး မသင်ပါနဲ့ဗျား၊ အယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တည့်တည့်ပြောမိ ကျွန်လုပ်ပါမယ်”

ဟု ညည်းညှော်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဟေတာ အာဝါဒေးက

“အဲဒီ နာဂသတ္တိဆိုတဲ့အရာဟာ တကယ်ရှိတယ်၊ သူဟာ အလွန် တဖိုးတန်တယ်...၊ လူလောကမှာ သူ့ကိုအသုံးချပြီး ဘယ် အရာမဆိုရတောင် ယူနိုင်တယ်၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ဩဇာတိက္ကမ ကြီးခြင်း၊ နာမည်ဂုဏ်သတင်း တော်ကြားခြင်းကအစ အာမဆို လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ပြောရရင် ခွစ်ဖျိုးသောသိဒ္ဓိကို ရနိုင်တယ်”

ပြောလေ၏။

“ခွစ်ဖျိုးသော သိဒ္ဓိဆိုတာကို ကျွန်မသိဘူး ဟေတာအာဝါဒေး ခဲ့”

ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ၎င်းက

“မိမိဓမ္မာကိုယ်ကို သေးသေးတလေး ဖြစ်စေောင် ချွံ့နိုင်တဲ့ ... စင်္ကာမာသိဒ္ဓိ”

ပြီးတော့ မိမိကိုယ်ကို အဆမတန်ကြီး ကြီးစေောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ... မတိမာသိဒ္ဓိ”

နောက်တစ်ခုက မိမိကိုယ်ကိုတာကာ သထံအထိ ဖုံးစေောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ... လယ်မာသိဒ္ဓိ”

ပြီးတော့ မိမိကိုယ်ကို တောင်ကြီးလို
လေးနေအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ... ဝန်မာသိဒ္ဓိ

တဲဒီနောက် အလိုရှိတိုင်း ကြားနိုင်
သိနိုင်တဲ့ ... ဝရပတိသိဒ္ဓိ

ပြီးတော့ တိုယ်အလိုရှိသလို
မန်တီးနိုင်တဲ့ ... ဝရာတာမယသိဒ္ဓိ

နောက်တစ်ခုက တိုယ်အလိုရှိသလို
ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ... ဝသီတံသိဒ္ဓိ

အလိုရှိသလို လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ ... ဣသတံသိဒ္ဓိ

တဲဒါကို သိဒ္ဓိ (၈) ပါးလို့ ခေါ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ကျွန်ုပ်ကြားဖူးတာက သိဒ္ဓိ (၁၀) ပါးလို့ ကြားဖူးတယ်၊ မာတော
အာဝါဒေးက (၈) ပါးထဲပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက

“မင်းပြောမယ့် (၁၀) ပါးဟာ ဒီ (၈) ပါးထဲမှာ အကျုံးဝင်ပါတယ်”
ဟုပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“တဲဒါတွေဟာ အတော်ခက်မယ်ထင်တယ်”

ဟု မပ်ညည်းညည်းကလေးပြောလိုက်ရာ မာတောအာဝါဒေးက

“ဒီလို လူကလေးရဲ့ နာဂသတ္တိဆိုတဲ့အရာကနေ ခုနစ်စွမ်းရည်
(၈) မျိုး သိဒ္ဓိ (၈) မျိုးလိုဖြစ်စေတာကွယ်၊ တဲဒီနာဂသတ္တိဆိုတဲ့
ရတနာဆိုက်ကိုဖွင့်ဖို့က သော့ (၈) ချောင်း ဖို့တယ်၊ တဲဒီသော့
(၈) ချောင်းကိုတော့ မနက်စာစားပြီးမှ ပြောကြတာပေါ့၊ မင်း
လုပ်ထားတဲ့ ချာပါတီခပ်ညံ့ညံ့နဲ့ အာလူးဟင်းကို မနက်စာ
စားဖြစ် စားကြသေးတာပေါ့”

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏ကြေးလင်ပန်းအတွင်းသို့ ချာပါတီ
အသေးတစ်ခုနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ကြေးလင်ပန်းအတွင်းသို့ ချာပါတီ
အကြီးတစ်ခုထည့်ပြီး အာလူးဟင်းအနည်းငယ်စီကို ပုံလိုက်လေ
၏။ ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ခြန်ယှက်စွာ စားသောက်ကြ
လေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကရေအေးတစ်ခွက် သောက်၏။ အာဝါဒေး
က ရေခွေးတစ်ခွက်သောက်၏။ ထိုသို့သောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က
အနံ့ပွေးခွက်ဖြင့် ဖြုလုပ်ထားသော ဘီဒီခေါ် ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်
အလေးကို ဖွာ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ မာတောတာဝါဒေးက
 “ဒီလိုကွ၊ ပထမ သောတစ်ချောင်းရဲ့နာမည်က ‘ယမ’ လို့ ခေါ်
 တယ်။ အဲဒါက ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မုသားမပြောခြင်း
 တဲ့ အချက်ရယ်။ အလိုဆန္ဒကို ချုပ်တည်းမှုရယ်။ နိုးဝက်ခြစ်
 မပြုဖို့ရယ်။ လာဘ်မစားဖို့ရယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်ကွ။ ဒါမ
 မယ့် ဝါတွေက အတိအကျကြီး အချက်အလက်တွေနဲ့ ပြော
 ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ဆရာရဲ့ အဆိုအရဆိုရင် ယမဆို
 သော့ကိုသွဏ ဘယ်လိုပွင့်ဆိုသလဲဆိုတော့ အပြောအဆို
 ပတ်သက်လို့ သူကမချုပ်ခြယ်ပါဘူး။ အမှန်ကို ပြောဖို့ပဲ တို့
 တွန်းတယ်။ နားထောင်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ သီးခြားဆုံးမချက်
 မရှိပါဘူး။ အမှန်ကို နားထောင်ရမယ်တဲ့။ သတ္တိနဲ့ပတ်သက်
 လဲ အခက်အခဲတွေ့တဲ့အခါမှသာ ထုတ်ရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့
 ခုတီယ သော့ရဲ့နာမည်က ‘နိယာမ’ တဲ့။ နိယာမဟာ ခန္ဓာကို
 အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ဧရာဝတီရဲ့
 ရမယ်လို့လဲ ဆိုထားတယ်။ ဘုရားကို ကြည်ညိုရမယ်လို့လဲ
 ထားတယ်။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့ဆရာ မာတောရပ်က အ
 ရမ္မက်တွေ အားလုံး အာသာဆန္ဒတွေ အားလုံး နှိပ်ကွပ်ရမ
 လို့ပဲ ငါ့ကိုသင်ကြားတယ်။ တတိယသော့ကတော့ ‘အာသန’
 လို့ခေါ်တယ်။ အာသနကတော့ ထိုင်ပုံထိုင်နည်းတွေကို ပြောတ
 ပါ။ အဲဒီအာသနဟာ ဘာအတွက် သတ်မှတ်ထားရမလဲဆိုတော့

ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အကြောင်းပဲယမ်းယိုင်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း
 မဖြစ်စေဖို့အတွက် ထိုင်ပုံထိုင်နည်း အာသနကို သင်ကြားရတာ
 ပဲ။ အဲဒီတော့ သော့သုံးချောင်းဟာ ယမ၊ နိယာမ၊ အာသနဆို
 လား။ အဲဒါတွေရဲ့အနှစ်သာရတာ ချုပ်တီးမှုချည်းပါပဲ။ တော့
 သော့ကတော့ ‘ပရတျာဟာရ’ လို့ခေါ်တယ်။ ပြုစုတူးဖွဲ့လွှင့်
 နေတဲ့စိတ်ကို ချုပ်တီးတဲ့သဘောကို ပြောတာ။ ငါ့ရဲ့ ဆရာက
 တော့ အမြင်ကိုအာရုံမစိုက်ဘဲ ခန္ဓာတွေကို အာရုံစိုက်ဖို့ အဲဒါကို
 ညွှန်ပြတယ်။ ပဉ္စမသော့ကတော့ ‘ပရာဏာရာမ’ လို့ခေါ်တယ်။
 အဲဒါကတော့ အသက်ရှူတဲ့ကျင့်စဉ်ကို ပြောတာပါပဲ။ နောက်
 သော့တစ်ချောင်းက ‘ခါရဏာ’ လို့ခေါ်တယ်။ ခါရဏာ ဆိုတာ
 ကတော့ ကိုယ်စူးစိုက်ထားရမယ့် အာရုံကလွဲပြီး တစ်ခြားဟာ
 တွေကို စိတ်မယ့်လွှင့်ဖို့ ပြောတာပါပဲ။ သတ္တမ သော့ကတော့
 ‘ခါဏ’ လို့ခေါ်တယ်။ ခါဏဆိုတာက ကိုယ်စူးစိုက်ထားတဲ့
 အာရုံမဟုတ်တဲ့ အခြားအာရုံတွေကို ဖွန့်လွှတ် လောင်မြှိုက်
 ပစ်ဖို့ပါပဲ။ နောက်ဆုံး အဋ္ဌမသော့ကတော့ ‘သမာဓိ’ လို့ခေါ်
 တယ်။ အဲဒါကတော့ စိတ်ရဲ့တည်ငြိမ်မှုကို ပြောတာပါ။ အနက်
 အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ကြိုက်သလို ဖွင့်နိုင်ပါတယ်။ အနှစ်ချုပ်က
 တော့ စိတ်ရဲ့မလှုပ်ရှားပဲ တည်ငြိမ်နေတဲ့သဘောကို ပြောတာပါ။
 အဲဒီသော့ရှစ်ချောင်းကို လူကလေးသိရမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ သော့
 ရှစ်ချောင်းကို ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင်ရအောင် ကြိုးစားရမယ်။ အဲဒီ

သော့ရှစ်ချောင်းနဲ့ နာဂသတ္တိဆိုတဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ပွင့်ရမယ်
လူကလေး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည်

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ လွန်စွာတိုသွားပြီဖြစ်သော ဘီဒီဆေးလိပ်ကို မီးဖိုတွင်
သို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေတော့သတည်း။

အာဂါဒေးထံမှ ထွက်လာခြင်း

ကျွန်ုပ်၏ မာစတာအာဂါဒေးသည် ကျွန်ုပ်အား စောင်သင်ကြား
ပြောပြ၏။ ပထမဦးဆုံး ၎င်း၏သင်ကြားချက်မှာ

“ဒီမှာလူလလေး ရွှေမြသာ... အရေးကြီးဆုံးကတော့ ရောဂါ
မပြစ်ဖို့ပဲ။ ပြီးတော့ ရောဂါဆိုတာ ဘယ်ကလာသလဲဆိုရင်
အများစုဟာ အစာအိမ်ကလာတာ။ ဒါကြောင့် ပထမဦးဆုံး
လိုက်နာရမယ့်အချက်ဟာ ဘယ်အခါပဲဖြစ်ဖြစ် အစာကို ဝေဖာင်
မစားရဘူး။ အစာစားပြီး နာရီဝက်အတွင်း လဲလျောင်းခြင်း
မပြုရဘူး။ တစ်ပတ်မှာတစ်ခါ အဖတ်မစားပဲ အရည်ချည်း
ကောက်နေတဲ့အကျင့်ကို လုပ်ရမယ်။ ဝါဒိုင်းတဲ့ ကျင့်စဉ်ကို
လုပ်နေတဲ့ အတွင်းမှာ ကြက်သွန်ဖြူ လုံးဝမစားရဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်ကျွန်ုပ်တို့အား အသက်ရှလေ့ကျင့်ခန်းများကို မေးဆေးကြောခြင်းဟုခေါ်သည့် နှာခေါင်းတစ်ဖက်ကို ပိတ်၍ သူတစ်ဖက်မှလေကို ရွသွင်းပြီး တခြားနှာခေါင်းပေါက်မှ ဆုတ်ပြန်ထုတ်ရသော လေ့ကျင့်ခန်းကို (၇၅) ရက် လေ့ကျင့်ခိုင်းလေ့ကျွန်ုပ်သည် နားနှစ်ဖက်ကိုလက်ညှိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထိုးပိတ်ကာနှာခေါင်းပေါက်နှစ်ခုကို လက်မနှစ်ခုဖြင့် ပိတ်ထားရ၏။ ပြီးလျှင် ဘက်နှာခေါင်းပေါက်ဖြင့် အသက်ကိုရွသွင်းပြီး အထုတ်ထုတ်လေရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုနှာခေါင်းပေါက်ကို လက်မပိတ်ကာ ညာဘက်နှာခေါင်းပေါက်မှ ပုတ်ထုတ်ရလေ၏။ ဤသို့လေကို ရွလိုက်ပုတ်ထုတ်လိုက်နှင့် (၈)ကြိမ်တိတိ ပြုလုပ်ရသော မြဲလုပ်ရသော အချိန်များမှာ နံနက် (၆) နာရီထိုးလျှင် (၂) မိနစ်လုပ်ရ၏။ နေ့လည်ဖွန်းတည့်လျှင် (၂) ကြိမ် လုပ်ရ၏။ ညနေအချိန် (၆) နာရီတွင် (၂) ကြိမ်လုပ်ရ၏။ ညသန်းခေါင်တွင် (၂) မိနစ်လုပ်ရ၏။ နှစ်လခွဲခန့် ဤနည်းတိုင်း လုပ်သွားရ၏။ တစ်လျှင်တစ်ကြိမ်ကျလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား အစာမကျွေးပဲထားလေ။ ထိုနေ့များတွင် ကျွန်ုပ်သည်ရေခန်းကိုသာ သောက်နေရ၏။ မြဲလုပ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဖာတောတာဝါဒေးက ခေါ်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အား နှာခေါင်းမှအသက်ရှခိုင်းပြီး အထုတ်ထုတ်လေကို အောင်းခိုင်းလေ၏။ ပြီးလျှင်မြန်၍ ပုတ်ထုတ်ခိုင်း၏။ ဤသို့လုပ်ရွလိုက် အောင်လိုက် လေ့ကျင့်ခန်းကိုလည်း သုံးလခန့်လုပ်ခိုင်း၏။ ထိုသို့လုပ်ခိုင်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား လေ့ကျင့်ခန်းအသစ်များ ထပ်၍ပေးလေတော့၏။

ထိုလေ့ကျင့်ခန်းအသစ်များထဲတွင် ချာကရာခေါ် စက်များကို ပြုသည့် လေ့ကျင့်ခန်းလည်း ပါ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဖာတောတာဝါဒေးက

“ဝိပုလုကလေး၊ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကြာပွင့် (၆) ဝှင့်ရှိတယ်။ အဲဒီကြာပွင့်ကို ချာကရာလို့ခေါ်တယ်”

ဟု အစဦးလေ၏။ ဖာတောတာဝါဒေးပြောသည့် ချာကရာခေါ်သည့် စကားကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပါသည်။ ထိုစကားသည် ပါဠိစကားဖြင့် ‘စတ္တရ’ ဟုခေါ်ပြီး မြန်မာလို ‘စက်’ ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က ရွတ်ဆိုခဲ့သော ‘ကြောင်း၊ တစ်ရာရွှစ်ကွက် ဝုဒ္ဓစက်’ ဟူသော ဘုရားရှိခိုးကလေးကို သွား၍ သတိရမိလေတော့၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်က

“ပြောပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖာတောတာဝါဒေးက

“တစ်ချို့ဆရာတွေက ချာကရာ (၇)ခုရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။

ငါကတော့ ငါ့ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း မင်းကို (၆)ခုပဲပြောမယ်
 စတိုနဲ့ဆီးဝပ်ကြားမှာ ချာကရာတစ်ခုရှိတယ်၊ ဝမ်းရိုက်ချက်
 တဲ့တဲ့နေရာမှာ ချာကရာတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းမှတ်ထား
 ရမှာက ကုလားကောင်းတွေ သတ္တတကောင်းတွေ၊ ပါဠိကောင်းတွေ
 နဲ့ မမှတ်ထားပါနဲ့၊ နိုးနိုးနားနားလည်တောင် မှတ်ထားပါ၊ ဝမ်း
 ချာကရာကို... မူလချာကရာလို့ မှတ်ပေါ့ကွာ၊ ချက်နဲ့
 တဲ့တဲ့မှာရှိတဲ့ ချာကရာကို ချက်ချာကရာလို့ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့
 ကွာ၊ အဲဒါပြီးတော့ ရပ်ညွှန်နဲ့တဲ့တဲ့မှာရှိတဲ့ ချာကရာကို
 ရပ်ညွှန်ချာကရာလို့ ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့လည်ပင်းမှာရှိတဲ့ ချာကရာ
 ကို လည်ပင်းချာကရာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ မျက်နှာဖွေးနှစ်ဖက်ကြား
 နဖူးဖောက် တဲ့တဲ့မှာရှိတဲ့ ချာကရာကို တတိယမျက်လုံး
 ချာကရာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ငယ်ထိပ်မှာရှိတဲ့ချာကရာကို ပြီး
 ပြောက်မှ ချာကရာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီချာကရာတွေကို တစ်ခုစီအာရုံဖြုတ်ပြီး နှိုးရတယ်ကွ၊ ဘယ်
 လို နှိုးရသလဲဆိုတော့ ချာကရာတစ်ခုစီတစ်ခုစီကို ပယောဂ
 တိုင်မီးကလေး လင်းနေတယ်လို့ အာရုံဖြုတ်ပြီး စိတ်နဲ့မြင်အောင်
 ကြည့်ရမယ်၊ ကြည့်နေတဲ့ အတောအတွင်းမှာလည်း မင်းရဲ့
 ဝင်သက်၊ ထွက်သက်ကို သတိနဲ့စောင့်ပြီး ကြည့်ရမယ်၊ မင်းရဲ့
 စိတ်က ချာကရာမှာ မင်းကိုယ်တိုင်စိတ်နဲ့ ထွန်းညှိထားတဲ့

မီးတောက်လေးကို အာရုံစိုက်ထားရမယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းရဲ့
 အလုပ်ဟာ အသက်ရှုတာကိုလဲ မှတ်ထားရမယ်၊ ချာကရာမှာ
 စိတ်နဲ့ထွန်းညှိထားတဲ့ မီးတောက်လေးကိုလည်း အာရုံစိုက်
 မလွင့်စေရဘူး၊ အဲဒီတော့ဘာကိုလုပ်ရမလဲဆိုတော့ နှာခေါင်း
 ကို လေဝင်သွားတဲ့အခါ ဝင်တယ်လို့မှတ်ရမယ်၊ ထွက်သွားတဲ့
 အခါမှာလည်း ထွက်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်၊ မီးတောက်ကလေး
 လင်းနေတာကိုလည်း လင်းတယ်လို့မှတ်ရမယ်၊ အဲဒီတော့
 မင်းရဲ့စိတ်ဟာ ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်၊ လင်းတယ်လို့ တရစပ်
 မှတ်နေရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမြင်သွားမှာလည်း”

ဟု မေးလိုက်ရာ မာတောအာဝါဒေးက

“ချာကရာတွေ နိုးသွားမှာပေါ့၊ ငုံနေတဲ့ ချာကရာကြောပွင့်တွေ
 ပွင့်သွားမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါမှာ ငါပြောခဲ့တဲ့ သိဒ္ဓိရွတ်ပါးကို မင်းရဲ့
 ရှိမှာပေါ့၊ မင်းကိုဂုဏ်ပေးမှာက တခြားအရာမဟုတ်ဘူး၊ ဖွင်းရိ
 ခြင်းနဲ့၊ ဝိုက်မျှင်းခြင်းဆိုတဲ့ အရာပဲ၊ ဖွင်းရိခြင်းနဲ့ ဝိုက်မျှင်းခြင်း
 မလာဘူးဆိုရင်တော့ မင်းဟာကောင်းစွာရရှိပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် မာတောအာဝါဒေးထံ၌ အထက်ပါ ချာကရာ
 မီးထွန်းလေ့ကျင့်ခန်းကို သင်ယူ၍ လေ့ကျင့်လေတော့၏။ သို့ရာတွင်

မှင်းပြောသည့်ကတိုင်းပင် မှင်းမိခြင်းနှင့် ဂိုက်ပျဉ်းခြင်းသည် ကျွန်ုပ်
ထံသို့ ဒိတ်စာပပပါပဲ ရောက်လာကြလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
၏ ကျင့်စဉ်သည် ဓမ္မသို့မတက်နိုင်ပဲ မှီလေ၏။ တစ်ခါများဆိုလျှင်
ကိပ်ငိုက်ရုံနှင့်အားမရပဲ ကိပ်ပျော်၍ပင် သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်
ကိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ၌ မာတောအာဝါဒေးက

“လူကလေး မင်းကိုငါသင်ပေးတဲ့ လှေကျင့်ခန်းဟာ ကိပ်တဲ့လှေ
ကျင့်ခန်းတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျင့်စဉ်များနေပြီ ထင်တယ်”

ဟု၍ မခံချင်အောင်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကသိကအောင်
ဖြစ်သွားလေ၏။ ဤသို့ နေထိုင်လာခဲ့ရာ တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး
ခန့်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်က မာတောအာဝါဒေးအား

“ဒီမှာမာတော ကျွန်တော်လည်းကြိုးစားပြီး လုပ်တာပဲ၊ သား
လည်း ဖြစ်မလာဘူး၊ တဲ့ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာက
ထွက်ခွာသွားဖို့ ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာတောအာဝါဒေးက ကျွန်ုပ်အား ကောက်ခိုးမှု
ဖြင့် မုံးတုပ်ထားသော သားရေသေတ္တာလေးတစ်လုံးကို ထုတ်
ပေးလေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုသေတ္တာကိုဖွင့်သောသော့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်
လက်တွင်းသို့ ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာကိုဖွင့်ကြည့်
လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဝယ်ယူထားသော ဓာတ်စားများနှင့်
ကျွန်ုပ်ကျွန်းမင်းကြီးထံမှ နိုးယူလာသောငွေစက္ကူများအပြင် ငွေခဲ

ကအိကိုပင် တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် စက္ကူပေါ်တွင် ရေဆွဲထား
သော မြေပုံကြမ်းတစ်စောင်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

“မင်းရဲ့တိုင်းပြည်ကိုတော့ မြန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဆီနီယပြည်ထဲမှာပဲ
လှည့်လည်ပြီး နေရမှာပဲ၊ အာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တစ်ခုသောဆောင်း
ရာသီမှာတော့ မင်းဟာငါ့ဆီ မြန်ရောက်လာမှာပါ။ က...
သွားတော့ လူကလေး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာသခင် အာဝါဒေးကြီးထံမှ ထွက်
လာခဲ့လေတော့သတည်း။

!

ကျွန်ုပ်ကံထရိုက်လုပ်ခြင်း

ကျွန်ုပ် ကံထရိုက်လုပ်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် မာတောအာဝါဒေးထံမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ရထား
ဖုတ်တန်း၊ ကားဖုတ်တန်း စီးပြီးနောက် ကာလကတ္တားမြို့သို့
ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ဆရာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ယောဂီကျင့်စဉ်များ လေ့ကျင့်
ပေးခဲ့ပုံမျှမက ၎င်းထံမှကုလားစကားပင် ကျွန်ုပ်က သင်ယူတတ်
မြောက်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သွားထေး လာထေး နေထိုင်ထေး၌ စာတော်ကို
အဆင်ပြေလေ၏။

ကာလကတ္တားသို့ရောက်လျှင် လူပျိုလူလွတ်များ ငှားရမ်းနေထိုင်
သော တည်းခိုဆောင်၌ ငှားရမ်းနေထိုင်ပါက ပုလိပ်များ မျက်စိကျ
မည် ဦးသောကြောင့် မြို့စာစွန်စို့ ခြံနှင့်ဝင်းပါသော တိမ်တစ်လုံး

အား သုံးနှစ်စာလခပေး၍ ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ဇာတ်အတော် အတန်မြင့်မားသောကုလားတစ်ဦးအား ထမင်းချက်အဖြစ် ငှားရမ်း ခဲ့လေ၏။ ထို့အပြင် 'ကမလာ'ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုလည်း တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ အဝတ်လျှော်ခြင်းများပြုရန်အတွက် ငှားရမ်း ခဲ့လေ၏။

ထိုအလုပ်သမားနှစ်ဦးသည် နေ့ခင်းဘက်၌သာ ကျွန်ုပ်၏ အိမ် ၌လုပ်ပြီး ညအခါများတွင် အိမ်သို့ပြန်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိမ်၌နေထိုင်ပြီး ဖီးပွားနေလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သေး ၏။ အပေထမတွင် မည်သည့်လုပ်ငန်း လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ပင် မရနိုင်အောင် နှိလေ၏။ နောင်သောအခါ၌ စစ်တပ်သို့ ရာရှင်သွင်း ရသော ကန်ထရိုက်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အမည်ကိုလည်း 'ဆင်မြူရယ်မောရစ်သောမတ်' ဟု ခြောင်းခဲ့၏။ ဆင်မြူရယ်မှာ 'S' ဟုရ၏။ မောရစ်မှာ 'M' ဟုရ၏။ သောမတ်မှာ 'T' ဟုရ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်၏ အမည်အတိုကောက် မှာ (S.M.T) ဟုလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ဖြစ်သော ဓမ္မမြသာဟူ၍လည်း ယူဆနိုင်၏။

(တစ်ခါက ကျွန်ုပ်၏သုငယ်ချင်း သာမြေ့နှင့်အတူ မကိုလမ် ဘာဘူတိုက်ကို ဖောက်တွင်းခဲ့တူး၏။ ထိုစဉ်က သာမြေ့သည် ဘာ ဘူတိုက်ရှိ ပီးခံသေတ္တာတွင်းမှ ပစ္စည်းများကိုအကုန်ယူ ပြီးနောက် သူ၏ သာမြေ့ဟူသောနာမည်၏ အတိုကောက်စာလုံးကို အကြောက်

၍ သောမတ်မောရစ်ဆင်မြူရယ်ဟု ဓာရွက်အလွတ် တစ်ရွက် ပေါ်တွင်နေကာ ပီးခံသေတ္တာတွင်းသို့ ထည့်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိ ကြပေလိမ့်ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သုငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ လူမိုးနည်းမြ ဆရာအရင်းလည်းဖြစ်သော သာမြေ့သည် သော မတ်မောရစ်ဆင်မြူရယ်လုပ်ခဲ့သကဲ့သို့ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း 'ဆင်မြူရယ် မောရစ်သောမတ်စ်' ဟု လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။)

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အိန္ဒိယစစ်တပ် တစ် တပ်အား ရာရှင်သွင်းသော ရာရှင်ကန်ထရိုက် လုပ်ခဲ့၏။ ထိုကန် ထရိုက်ရရန်အတွက်လည်း များစွာလာဘ်ထိုးခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် ကန် ထရိုက်ရသည်ဆိုသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ဆိတ်သားရောင်းသော မာမ္မုတ်၊ အမဲသားရောင်းသော ရှုရစ်နှင့် ကုန်စိမ်းရိုင် မစ္စတာ ဆော်လမွန်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်လာရောက် မိတ်ဖွဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် ပြိုက်တတ်မည်ဟုထင်သော ပစ္စည်းများကိုလည်း လက်ဆောင် ကြမ်းယူလာကြ၏။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံ၌ ဆပ်ကန်ထရိုက်များ လုပ်လိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် အမဲသားနှင့် ဆိတ်သားအတွက် ရှုရစ်နှင့် မာမ္မုတ်အား ကျွန်ုပ်က တာဝန်ပေးခဲ့၏။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များအတွက် ဆော်လ မွန်ကို ကျွန်ုပ်က အသုံးပြုခဲ့၏။ ဆော်လမွန်သည် အသက် (၅၀) နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ အဖိုးကြီးတစ်ဦးဟု ဆိုနိုင်၏။ သူသည် စကားပြော သောအခါ၌ လွန်စွာကပ်၏။ အလုပ်လုပ်သောအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်

ပဲ၊ ဝိုင်မှအစ သူ့ဘက်မှအပွန်းမခံဘဲ တောင်းလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကိုမူ သူသည်လွန်စွာခင်၏။ အခြားသောဘဲဥ၊ ကြက်ဥ သေသည်တို့ကို နာလားဆိုသော ကုလားမကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ထံ သွင်း၏။

တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ဆိုသလို မာပွတ်နှင့်စုရစ်သည် ကျွန်ုပ်အား ထမင်းပိတ်၍ ကျွေး၏။ ဆော်လပွန်ကလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်လိုက်၍ စား၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ၎င်းတို့သုံးဦးအား တစ်လတစ်ခါ ထမင်းပိတ်၍ ကျွေး၏။ ဆော်လပွန်ကမူ မည်သည့်အခါမျှ ၎င်းက ကျွေးသည်မမို့ ၎င်းကချည်း လိုက်၍ စား၏။ ထို့ကြောင့် မာပွတ်နှင့်စုရစ်တို့က ဆော်လပွန်အား ဆော်လပွန်ဟုမခေါ်ပဲ မစ္စတာဘီတာဟု ခေါ်၏။

ကျွန်းမင်းကြီးနှင့်ပုလိပ်များသည် ကျွန်ုပ်အား ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်း၌ သေဆုံးသွားပြီဟု ယူဆလိုက်ကြဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးကာစတွင် 'ငါ့ကိုမြန်များ တွေသွားမလား' ဟု ဝိုင်းရိုင်းစိတ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးသေးသော်လည်း နောင်တွင်ထိုဝိုင်းရိုင်းစိတ်များသည် လွင့်ပျောက်၍ သွားလေ၏။

ဤသို့နှင့် နေထိုင်လာခဲ့ရာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးကြာသော အခါ၌ ညကြီးသန်းခေါင်တွင် မစ္စတာဆော်လပွန်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုညကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ ထိုညက မိုးသည်းထန်စွာ ရွာ၏။ နေ့စဉ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ

မှတ်မိပါသေးသည်။ မှာ ဇွန်လဖြစ်၏။ ရက်မှာ (၂၅) ရက်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာဆော်လပွန်အား တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့၏။ ဆော်လပွန်သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ၏။ သူ၏ လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာ၏။ မစ္စတာဆော်လပွန်သည် မိုးရေများ ဝိုင်းရစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က

"ဘယ်လိုလဲ မစ္စတာဆော်လပွန်၊ ဝိလောက် မိုးရွာနေတဲ့အချိန်မှာ ညကြီးသန်းခေါင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ထမင်းစား လာလည်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

မိုးရေလိုက်ရာ မစ္စတာဆော်လပွန်က တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ မပြောဘဲပဲ အိမ်ထဲတွင်အခြားသူတစ်စုံတစ်ယောက်ရှိ မရှိကို စုံစမ်းစစ်မေးကာနေနှင့် ဦးခေါင်းကိုခုံစောင်း၍ ကြည့်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

"ဝိတိမ်မှာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ထဲ နေတာ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး"

ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မာစတာဆော်လပွန်က ခရီးပန်းသည် တစ်ဖေတိမ် နှစ်ယောက်တို့က စည်ခန်း၌ပင် အိပ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအိပ်နေသည်ကို စောင့်စားရင်း အိပ်ငိုက်လာသဖြင့် ထိုင်ခုံ၌ပင် ပက်ပက်လှုပ်လှုပ်ကာ အိပ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၏။ ထိုသို့ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ၌လည်း အိပ်မက်

မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်မှာ အရပ်တပိးတွင် မြစ်ဖျက်သည်။ အိပ်မက် မက်သည်မဟုတ်။ မာတောဆော်လပွန်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဧည့်ခန်း၌ပင် စကားပြောနေပုံကိုမက်၏။ အိပ်မက်မှာ လွန်စွာ လှား၏။ ကျွန်ုပ်မက်သော အိပ်မက်ကို စိကာဇဉ်ကာ ပေါ်ပြီဟု အောက်ပါအတိုင်း မြင်ပေတော့၏။ အိပ်မက်ထဲတွင်

“အရေးကြီးနေပြီ၊ မစွတာသောမတ်စ်၊ ခင်ဗျားဟာ သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ခက် ကျခံနေရာကနေ ထွက်ပြေး ဖြောက်လာခဲ့တာမဟုတ်လား”

ဟု မစွတာဆော်လပွန်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် “ဟု”

ဟု ယောင်ယမ်း ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ မစွတာ ဆော်

“တစ်နေ့မှာခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်းမှာအတူနေခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားကိုတွေ့သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းပေါ်ပြီး ခင်ဗျားကို ပုလိပ်မက်က သိသွားလိမ့်။ အဲဒီတော့ မြန်မမ်းပြီး ကျွန်းကိုပြန်ပို့ကြလိမ့်မယ်။ ဒါက ကျွန်းကိုရောက်သွားရင်တော့ ခင်ဗျားအဖို့ မလွတ်တော့မှာ ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“အဲဒါကိုခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ မစွတာဆော်လပွန်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆော်လပွန်သည် သူ၏လက်အတွင်းမှ အထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးလျှင် အနီရောင် သေတ္တာတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ထိုသေတ္တာကလေးကို ပွင့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ နှစ်တောင်ပတ်လည်ရှိ အနက်ရောင် ကတ္တီပါအဝကလေး ထွက်လာလေ၏။ ထိုကတ္တီပါ အနက်အဝကလေး၏ အနားပတ်ပတ် လည်တွင် ရောင်စုံဖန်ပုတီးများ လှပစွာသီထားသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။ ထိုကတ္တီပါ၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်လည်း မြန်မာအင်း ဆရာများ ပြောဆိုလေ့ရှိသော ဓမ္မနဝဆိုသော အင်းကွက်ပုံစံများ ကို အင်္ဂလိပ်ဝကန်းများဖြစ်အောင် ပုတီးရေများဖြင့် သွယ်တန်း ပုံဖော်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် မစွတာဆော်လပွန်သည် သေတ္တာနီကလေးအတွင်း သို့ လက်ကိုနှိုက်လိုက်ရာ ကျပ်ပြားဝိုင်းခန့်ရှိ ဖန်ဝိုင်းကလေးတစ်ခု ထွက်လာလေ၏။ သူသည် ထိုဖန်ဝိုင်းကလေးအား လေးခေါင့်ကွက် သတ္တန် အင်းပုံစံ၏အလယ်ရှိ နံပါတ် (၅) ဝကန်း ပေါ်တွင် တင် လိုက်၏။

ထို့နောက် သေတ္တာနီအတွင်းသို့ လက်ကိုနှိုက်သွင်း၍ ထုတ်လိုက် ရာ အကြီးစား ဥသွင်သီးအရွယ်ခန့်ရှိ ဖန်သလင်းတုံး၊ လုံးချော များတစ်လုံး ထွက်လာလေ၏။ မစွတာဆော်လပွန်သည် ထိုဖန် သလင်းတုံးအား စောစောက နံပါတ် (၅) နေရာတွင် တင်ထားသော

မန်ဂိုင်းကလေးပေါ်တွင် တင်လိုက်လေတော့၏။

“ဟောခါက ခရစ္စတယ်ဘော (CRYSTAL BALL) လို့ခေါ်
တယ်။ ဟဲ့ပီ ခရစ္စတယ်ဘောကို ညတိုင်း ကျွန်ကကြည့်တာ
အဲဒီမှာ မပျော်လင့်ပဲ ခင်ဗျားအကြောင်းကို စိတ်ထဲမှာ ပေါ်
လာတာ၊ ခင်ဗျား ဘာငြင်းမလဲ၊ ခင်ဗျား ဂုဏ်ရောက်ဖော်
မယ်၊ ဝါကြောင့် ကျွန်ကပြေးလာတာ”

ဟု မစ္စတာဆော်လမွန်က ပြောလေ၏။ (ခရစ္စတယ်ဘောဆိုသည်မှာ
အထူးစီရင်ထားသော ဝါတ်မန်လုံးဖြစ်၏။ လေ့ကျင့်ပေါက်ပြော
ထားသူများသည် မိမိ၏အနာဂတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားလူ
၏ အနာဂတ်ကိုလည်းကောင်း ဤမန်လုံးမှတစ်ဆင့် သိနိုင်သည်
ဆို၏။)

“ခင်ဗျားပြောတာကိုတော့ ကျွန်မငြင်းပါဘူး။ မစ္စတာဆော်
လမွန်... ဝါပေမယ့် ကျွန်အကြောင်းကို ခင်ဗျားပီလေး
သိသွားတယ်ဆိုတာတော့ ဟုံဩရောပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆော်လမွန်က

“ကျွန်ဟာ အများကြီး လေ့ကျင့်ထားတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်က

“ဘယ်လို လေ့ကျင့်ခဲ့တာလဲ၊ လေ့ကျင့်ပုံ လေ့ကျင့်နည်းက
ကို ပြောပေးပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာဆော်လမွန်က

“သူ့ကို လေ့ကျင့်ဖို့ဆိုတာက ကိရိယာတစ်ခု လိုသေးတယ်။
“အဲဒါက ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟု ဆိုကာအိတ်အတွင်းသို့ လက်ကိုနှိုက်လိုက်ပြီးလျှင် ဆွဲထုတ်
လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ၎င်း၏လက်ထဲတွင် မဲထုပ်တစ်ထုပ် ပါလာ
၏။ ထိုမဲထုပ်ကိုကျွန်ုပ်က ကြည့်လိုက်ရာ မဲထုပ်မှာကျွန်ုပ်တို့တွေ့မြင်
မကျေမဟုတ်ပဲ ထူးဆန်းသောပုံများပါရှိသည့် မဲထုပ် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ဘူးကိုယူ၍ ဓရေနှူးကိုဦးပြီးလျှင် ဆော်လမွန်
နှင့် ကျွန်ုပ်သောက်ရန်အတွက် ကော်ဖီခါးခါးနှစ်ခွက် ဖျော်လေ၏။
ပေါက်ပုန်နှစ်ခုကို ထောပတ်သုတ်လေ၏။ ပြီးလျှင် မစ္စတာဆော်လ
မွန်အား တိုက်ကျွေး၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သောက်သုံးလေ၏။
မစ္စတာဆော်လမွန်သည် ကော်ဖီနှင့်ပုန်ကို စားသောက်ပြီးနောက်

“အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ မစ္စတာသောမတ်စ် ခင်ဗျားကို ဟောဒီ
ကပ်ပြားကလေးတွေ အသုံးပြုပုံပြုနည်းကို ညတွင်းချင်း အလော
တကြီး သင်ပေးရမှာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်နဲ့က
တွေ့ဖို့ မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးရ
တော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ထိုမဲထုပ်အသုံးပြုပုံပြုနည်းကို သင်ပေးလေ
၏။ ထိုမဲထုပ်အား ၎င်းကတစ်ရောင်ဟု ခေါ်လေ၏။ သူသည် ထိုမဲထုပ်
ကို နှစ်ပုံ ပုံလိုက်၏။ တစ်ပုံမှာ (၂) ချပ်ပါ၏။ တစ်ပုံမှာ (၅၆)

ချုပ်ပါ၏။ (၂၂) ချုပ်ပါသောပုံအား ၎င်းက 'မဟာ'ဟု အမည်ပေး၏။
 (၅၆) ချုပ်ပါသော အပုံအား 'ဗုဒ္ဓ'ဟု အမည်ပေး၏။ သူသည်
 မဟာကတ်ခေါ် မေဂျာအာကင်နာ (MAJOR ACANA)
 ကတ်ပြား (၂၂) ချုပ်ကို ကျွန်ုပ်အားရှင်းမြဲ သင်ကြားလေ၏။ နီး
 လင်းခါနီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုကတ်ပြား (၂၂) ချုပ်ကို
 အလွတ် ရသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှည်လျားသော တိပ်မက်ကြီးကို မြင်မက်နေရာမှ
 လန့်နိုးသွား၏။ နီးလျှင်နီးချင်း မစွတာ ဆော်လပွန်၏ ကောင်းသံကို
 ကြားလိုက်ရလေ၏။

"ရွှေမြသာ နီးလာပြီးကိုး၊ ဒီရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တစ်ပြားကို
 သွားလို့ မမြင်ဘူး၊ ကျွန်ခင်ဗျားကို တူညီရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား
 ကို စောင့်ရှောက်ပြီး နေရလိမ့်မယ်"

ဟု ၎င်းကပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထမင်းချက်နှင့်
 ကမလာအား ဤရက်အတွင်း အနားယူရန် ခွင့်ပေးလိုက်လေတော့
 ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးလည်း ကျွန်ုပ်တိပ်သို့မလာတော့ပေ။ ဆော်လပွန်
 သည် ကျွန်ုပ်လုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ်များကို ၎င်းက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တော်
 သွားရောက် လုပ်ကိုင်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကိုပူ အိမ်၌ကောင်းစွာနေစေ
 ရင်း တဲရောကပ်ပြားများကို လေ့ကျင့်ရန် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ညွှန်
 ကြားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မစွတာဆော်လပွန်ခိုင်းသည်အတိုင်း
 တိပ်တွင်း၌ နေခဲ့လေ၏။ မာပွတ်နှင့် ရှုရင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တိပ်သို့

ကျွန်ုပ်လာပြီး ၎င်းတို့အတွက် ငွေထုတ်ရောနှိသည်များကို ထုတ်ကြ
 ၏။ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆိတ်သား ကန်ထရိုက်
 မှတ်က

"တယ်လိုလဲ မစွတာသောမတ်စ် ခင်ဗျားက မစွတာဆော်လပွန်
 ကြီးကို မနီနေရာ ခန့်လိုက်ပြီလား၊ ခင်ဗျား အလုပ်တွေကို သူက
 ချည်းပဲ လျှောက်လုပ်နေပါလား၊ ချောက်တွန်းတာတော့ မဟုတ်
 ဘူးနော်၊ မစွတာဆော်လပွန်ကြီးက သိပ်ပြီးကပ်စေးနေတာ၊ သူ
 ပိုက်ဆံဆိုရင် သိပ်နေပြောတာ၊ တစ်ပြားက နှစ်ပြားခွာပြီး နေတာ၊
 လူများပိုက်ဆံဆိုရင် အားကြီးလိုချင်တာ၊ နောက်ဆုံးမှာ ခင်ဗျား
 ပိုက်ဆံတွေကို အလွဲသုံးစား လုပ်သွားဦးမယ်"

ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"မာပွတ်ရယ် နို့ပူရသေး၊ ကုန်မှတေးပေါ့ကွ"

ပြောလိုက်ရာ မာပွတ်က

"ကုန်မှတေးဆိုရင် ခင်ဗျားဆီက ပိုက်ဆံတွေ ကျွန်ကိုပေးလိုက်
 ပါလား"

ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ဝါသီတဲ့ ကုလားဖို့ (၆၀) ထဲမှာ မင်းဟာ အလှုတ်ဆုံးပဲ၊ နောက်
 အကျရင် မင်းဟာဆိတ်မြစ်မယ်၊ တဲဒီအခါကျရင် ဆော်
 လပွန်က ဆိတ်ကန်ထရိုက် လုပ်လိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မာမ္မတ်က

"ကျွန်သိတဲ့ ကပြားတွေထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ ခွဲအကျဆုံးပဲ"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ လကုန်သောအခါ၌ ထမင်းချက်နှင့် ကမလာသည် ကျွန်ုပ်ထံ၌လခလာ၍ ထုတ်ပြန်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"မင်းတို့ကိုခွင့် ထပ်ပြီးပေးတယ်"

ဟု ဆိုကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

ထမင်းချက်နှင့် ကမလာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား အလုပ်မမီသော အခါ၌ ပန်းခြံများ၊ မြစ်ဆိပ်များသို့ တပုဒ်တပုဒ် လည်ပတ်ကြလေ၏။ ထိုသို့လည်ပတ်ကြရင်း ငြိသွားကြလေ၏။ ထိုသို့ ငြိသွားသော အခါ ကမလာ၏ဇိုက်သည် နဂိုအနေထက် (၆) လကွခန့် ရွှေ့ ငေါ်၍ ထွက်လာလေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် လခလာထုတ်သော အခါ၌ ကျွန်ုပ်က

"ကမလာ နင်တာတွေ အစားပေးပြီလဲ၊ နင်ဇိုက်ကြီး ချောင်း သလိုပါ တွေ့ကရာတွေ မစားရဘူးဟဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကမလာသည် ကြူးကြူးပါအောင် ငိုလေတော့၏။ ထိုသို့ငိုပြီးလျှင် သူနှင့်ထမင်းချက် နာတာရမ်းတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။ ယခုအခါသူသည် အိမ်သို့လည်း မပြန်ခဲ့သောကြောင့် နာတာရမ်းနှင့်အတူ ပန်းခြံအတွင်း၌ ခုံတန်းများပေါ်တွင် အိမ်ထိုင် ရသောကြောင့် ပုလိပ်များလာ၍ နှင်လျှင် ထွက်ပြေးရသဖြင့် မှာရ ခုကွရောက်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ကမလာရယ် အဲဒါခုကွပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိုးမိုးခုကွမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ အချစ်ကြောင့်ရတဲ့ခုကွဆိုတော့ ချစ်ခုကွလို့ ခေါ်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကမလာက

"အဲဒါကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါ"

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပူဆာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား နေထိုင်ရင်းနီးစားသောကရန်အတွက် ငွေတစ်ထောင် ထုတ်ပေး လိုက်လေ၏။ ကမလာနှင့် နာတာရမ်းတို့လည်း ရင်ပတ်တွင် လက် အုပ်ကလေးချီကာ ဤကုန်းစူးကို ဤတစ်သက်တွင် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြော၍ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ထွက်သွား ကြလေတော့၏။

ပစ္စတာဆော်လမွန်သည် ကျွန်ုပ်အား ဝကန်းများအကြောင်းကို သင်ပြလေ၏။ ပြီးလျှင် ခရစ္စတယ်ဘောခေါ် ဓာတ်ဘူးဖန်လုံး ကြည့် နည်းအကြောင်းကို အသေးစိတ် သင်ပြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း၌ အန္တရာယ်ရှိသည်တူဆိုသဖြင့် အိမ်ပြင်သို့မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲတွင်တုပ်ကာ ဆော်လမွန်ထံမှ ပညာ ရပ်များကို မနေမနား သင်ယူခဲ့ရလေတော့သတည်း။

ဝစ်ဦးတည်း ဘီလူးကြီးစာဠာဝကစံရာ

ဝစ်ဦးတည်း ဘီလူးကြီး စာဠာဝက စံရာ

သုံးလခန့်ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ရိက္ခာသွင်းနေသော ခစ်တပ်
ကျွန်ုပ်အား သုံးလတစ်ကြိမ်လုပ်သော ဆပ်ပလိုင်း အစည်းအဝေး
သို့ ဆင့်ခေါ်လေတော့၏။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်ရစေရာရှိသော ငွေများ
ကိုလည်း သုံးလအထိ မထုတ်ဘဲ နေခွင့်ရှိသော်လည်း သုံးလကျော်
ကျော် ပြန်ပနေသွား၍ ထုတ်ရ၏။ ထိုတိစ္ဆာအတွက် လူစားလွှတ်၍
မပြန်၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်လည်း တိမ်တွင်စောင်း၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ
ထွက်ရလေတော့၏။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် နောက်သုံးလအတွက်
ရိက္ခာသွင်းရန် တင်ဝါဆွဲရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ပင် ထိုတင်ဝါကို ရရှိခဲ့
လေ၏။ ထို့နောက် ရစေရာရှိသော ငွေများကိုလည်း ထုတ်ယူခဲ့၏။

အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် မုတ်ဆိတ်ဆိတ်သောခါး ကုန်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏နင်းလာသောရထားလုံးကို ရပ်ခိုင်းပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်ဆိတ်ခါး ဆင်း၍ဝယ်လေ၏။ ထိုသို့ဝယ်ပြီး ဆိုင်မှတစ်ဖက်တွင် လူနှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာဆင်းဆုံမိလေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်ကျွန်းတွင်နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်၏လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သော ဓမ္မထူနှင့် ဓမ္မပြောင်ဟူသော ကျွန်းကျ တက္ကဋ်သားနှစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရထားလုံးပေါ်သို့ ကပွားကယာ တက်လိုက်၏။ ရထားလုံးပေါင်းသမားအား အလျင်အမြန် မောင်းခိုင်း၏။ ရထားလုံးပေါင်းသမားလည်း ကျွန်ုပ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း မြင်းကို ကဆုန်ခိုင်း၍ မောင်းလေတော့၏။

မြို့ပြင်သို့ရောက်၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ ရထားလုံးတစ်စီး လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရထားလုံးကို လမ်းဖျိုးတစ်ခုသို့ မောင်းခိုင်း၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရထားလုံးပေါ်မှဆင်း၍ ခြေကွပ်ပြေးရ၏။ နောက်မှ ရထားလုံးလည်း ပိတ်၍လာ၏။ ထိုရထားလုံးပေါ်မှ ဓမ္မထူနှင့် ဓမ္မပြောင်တို့သည် ဆင်း၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား သဲကြီးမဲကြီးစွာ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကြီးစား၍ ခြေရာဖောက်ခဲ့ရလေတော့၏။

(နောင်တွင်သိရသည်မှာ ၎င်းဓမ္မထူနှင့် ဓမ္မပြောင်သည် နာတာလျှော့တွင် ကျွန်းမင်းကြီး၏ မဲပေါက်သဖြင့် ကျွန်းမှတစ်ဆင့် လွတ်မြောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။)

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ထိုအဖြစ်အပျက်အား မပူတာအော်လပွန်အား ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မပူတာအော်လပွန်က

“သေချာပါတယ်... ခင်ဗျား ပြေးရတော့မှာပါ။ မပြေးရင် ခင်ဗျားအိမ်ကို ပုလိပ်တွေရောက်လာပြီးတော့ ခင်ဗျားကို မင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်းကိုပြန်ပို့လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာအော်လပွန်ရယ်... ကျွန်ပြေးရတော့မှာပါ။ ဘယ်နေ့ ပြေးရမယ်ဆိုတာသာ ခင်ဗျားပြောပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မပူတာအော်လပွန်က

“ဒီမှာ မပူတာသောမတ်စ်၊ ခင်ဗျားဟာ အလုပ်လုပ်စားဖို့မှ မလိုဘဲ... ဝိုက်ဆဲတွေ မှီနေတာဘဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်ခင်ဗျားကိုသင်ပေးထားတဲ့ တဲရော့စ် (၂၂) ချပ်ဟာ ခင်ဗျားဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ထွက်ရပ်လမ်းဘဲ။ အဲဒါကို ပေါက်ပေါက် ပြောက်ပြောက်ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတော့၊ ပထမ အဆင့်အနေနဲ့ ကတ်ပြားတစ်ချပ်ကို နာ သည်သဘောပေါက်လာသည်အထိ သေသေချာချာကြည့်ပြီး (၄၉) ရက် လေ့ကျင့်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ (၄၉) ရက် လုပ်ရမလဲ ဆိုတော့ ‘ခုနစ်’ ဆိုတာ ကံကောင်းတဲ့ ဝဏန်း၊ မဟုတ်လား။ အဲဒီ ကံကောင်းတဲ့ဝဏန်းကို ခုနစ်လီ

ပွားလိုက်တော့ (၄၉) လေဘွား၊ အဲဒီတော့ ပြေးရင်း လွှားရင် ကျင့်စဉ်တွေ ကျင့်သွားပေါ့... အဲဒီကိစ္စဟာ အချိန်ဆွဲနေတာ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီညကို ခင်ဗျားထွက်သင့်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“မစ္စတာဆော်လပွန်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့မာတော့ဘဲ၊ မာတော့ ပြောတာကို ကျွန်ုပ်နားထောင်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်ဘယ်တွေကို ပြေးရမယ်၊ ပြေးရင်းလား... ကာတွေကိုကျင့်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ မစ္စတာဆော်လပွန်က ပြောသင့်ပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ဆော်လပွန်က ပြန်ရယ်လျှက်

“စိတ်ချပါ... အဲဒါတွေအတွက် ကျွန်ုပ်စဉ်းစားထားပါတယ်၊ အခုခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်သင်ပေးတာတွေဟာ ဘာသာရေးနဲ့ ဆက်စပ်မှု မဆိုဘဲဘူး၊ စိတ်တန်ဖိုး ကျင့်စဉ်တွေဖြစ်တယ်၊ ဘာသာရေး အနေနဲ့ကတော့ ခင်ဗျားကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာကိုပဲ ဆက်ပြီး ကိုးကွယ်သွားပေါ့၊ အဲဒီတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိစေတာ ကျွန်ုပ်ဟာ အကြံပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဘုရားပွင့်တော်မူတာပဲ၊ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဓိကရနေရာတွေလဲ ရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီနေရာတွေကိုသွားပြီး ဘုရားလည်းဖူးရင်း၊ ကျွန်ုပ်သင်ပေးထားတဲ့ စိတ်တန်ဖိုး လေ့ကျင့်ခန်းလည်းလုပ်ရင်းဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးနှစ်ဖက်

ရှိလိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်လည်း ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် မြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရား ဝါဆိုတော် မူခဲ့တဲ့နေရာတွေမှာ စေတီတွေ၊ ပုထိုးတွေရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာတွေကို ခင်ဗျားသွားရောက်ပြီး ဝါဆိုတော်စဉ်အတိုင်း ဘုရားတစ်ဆူစီမှာ (၄၉) ရက်ကျ ကျင့်စဉ်ကို ပြုလုပ်သွားမယ်ဆိုရင် မကောင်းပေဘူးလား ရွှေမြိသာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည်လန့်၍ပင် တော်လိုက်မိလေတော့၏။

“မာတော့ဆော်လပွန်၊ ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်နာမည်ရင်းကိုတောင် သိတယ်နော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ မာတော့ဆော်လပွန်က

“သိပါတယ်... ကျွန်ုပ်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် ဒီမှာလာပြီး စောင့်နေရတာ၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့ကားကို အခုနေတော့ ခင်ဗျားနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စိတ်တန်ဖိုးကျင့်စဉ်မှာ လမ်းနှစ်သွယ်ရှိတယ်၊ အဲဒီလမ်းနှစ်သွယ်မှာ တစ်သွယ်သောလမ်းက အလောလို့ ခေါ်တယ်၊ တစ်သွယ်က အာမစ်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဟာမစ်တစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ ဟာမစ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို ပြီးပြောက်သွားတဲ့အခါမှာ အခြားဟာမစ်တစ်ဦးကို စောင့်ရှောက်ပြီး လက်တွဲခေါ်ရတယ်၊ ခင်ဗျား တစ်သက်တစ်ကျွန်းကို အပို့ခံရတဲ့ (၁၃) ရက် သောကြာနေ့မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ

ဒီမြို့ကို ကြိုတင်ပြီး ရောက်နှင့်နေရတယ်။ အဲဒီကတည်းက ခင်ဗျားကိုစောင့်နေရတာ က... က... ခင်ဗျား အနားယူ လိုက်ဦး”

ဟုဆိုကာ မာတောဆော်လပွန်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့ ၏။ ၎င်းထွက်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရန် ကြံတော့၏။ ပစ္စည်းများမှာ ပရုဗ္ဗမြစ်နေသဖြင့် မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ သိမ်းဆည်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ အိပ်ခက်လိုက် လေ၏။ ည (၈) နာရီထိုးသောအခါမှပင် အိပ်ရာမှ နိုးလေ၏။ ထိုအခါကမှပင် မာတောဆော်လပွန်လည်း အိပ်သို့ပြန်လည် ရောက် နှိလှာလေ၏။ မာတောဆော်လပွန်သည် ကျွန်ုပ်အား ငွေတို့ ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ဘာလဲ”

ဟု မေးရာ ၎င်းက

“ခင်ဗျား အိပ်ကိုရော အတွင်းကပစ္စည်းတွေကိုပါ ကျွန်ုပ်ရောင်းပို့ ပြီး မနက်ဖြန်မနက်အစောကြီးမှာ ဒီအိပ်ရာ နေတဲ့လူတွေ ရောက် လာကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က

“ဘယ်လိုလုပ်ရောင်းလို့ မြစ်မှာတုန်း... မာတောဆော်လပွန်ရဲ့

ဒီအိပ်ဟာ ကျွန်ုပ်အိပ်အပိုင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သုံးနှစ်စာငှားပြီး နေတာ၊ ကမ္ဘာတစ်ခု ထပ်ပြီးတိုးနေပါဦးမယ်ဗျာ... ”

ဟု ပြောရာ ၎င်းက

“ဒီအိပ်က ခင်ဗျားငှားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်ုပ်က ဝယ်ထားတာဗျ။ ကျွန်ုပ်မှန်းမသိအောင် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ဦးနားမည်နဲ့ ဝယ်ထားတာ။ ခင်ဗျားကို ဒီလိုငှားဖြစ်အောင် လည်း ကျွန်ုပ်ကအားသွင်းပြီး ထည့်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံ၊ ဟောဒီမှာလည်း ဒို့သေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ခင် ဗျားနဲ့အတူ ရာရှင်ကန်ထရိုက်လုပ်တဲ့ အမြတ်တွေ၊ ကျွန်ုပ်ဆိုမှာ တစ်ပြားမှ ထွန်မထားဘူး။ ခင်ဗျားကို အကုန်ပေးလိုက်ရမှာ ဟောဒီမှာ စာရင်း”

ဟုဆိုကာ စာရင်းစာရွက်နှင့်တကွ ပေးလိုက်လေ၏။

“ပြီးတော့ တစ်ခုပြောရဦးမယ် ရွှေမြသာရေ... ဒီလောက် များတဲ့ငွေတွေကို ခင်ဗျား သယ်ဆောင်ဖို့ ခက်ခဲလိမ့်မယ်။ အဲဒါတွေကို ရွှေအဖြစ်ပုံပြောင်းပြီး ယူသွားရမယ်။ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ရွှေရောင်းတဲ့ကောင် ရောက်လာပြီ”

ဟု ဆိုကာ မာတောဆော်လပွန်လည်း တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေ ၏။ ထိုအခါ ရွှေဘာဘူတစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။ မာတော ဆော်လပွန်လည်း ရွှေဘာဘူထံမှ ရွှေခဲငါးများကို တန်ဘိုးသင့်၍

ဝယ်ယူပြီး ကျွန်ုပ်အား ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မာတောဆော်လ
မွန်က ရွှေဘာဘူအား

“ကျွန်ုပ်မှာထားတဲ့ မဟူရာလက်စွပ်ကော ပါခဲ့ရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ရွှေဘာဘူလည်း ကတ္တီပါဘူးအနီကလေးကိုဖွင့်
လက်စွပ်ကလေးကိုထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်လေ၏။
လေးထောင့်မဟူရာတုံးဘေး၌ စိန်ပွင့်ကလေးများ ပတ်ပတ်
ထားသော လက်စွပ်ဖြစ်၏။ ဆော်လမွန်သည် ထိုလက်စွပ်ကို ကို
၌ ကြည့်ပြီးနောက် ၎င်း၏ဘိတ်အတွင်းမှ ရေပွေးပုလင်းကိုထုတ်
ကာ လက်စွပ်၌စွပ်ဖျန်းလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်ကျွန်ုပ်၏ ညာမတ်
လက်သူကြွယ်၌ ဝတ်ပေးရင်း

“ဒီလိုမို့တယ် ရွှေမြသာဓေ့... မန်လုံးကိုကြည့်လို့ အောင်မြင်
ရင် ဟောဒီမဟူရာမှာကြည့်ရင်လည်း ဒီတိုင်းပဲတွေ့မြင်ရတယ်။
မန်လုံးက သဘောကြီးနဲ့တူတယ်။ ဒီမဟူရာက လှေကလေး
တူတယ်။ နှစ်ခုစလုံး ရေပေါ်မှာ သွားတာချည်းပဲ။ သဘော
ကြီးဝင်လို့မရတဲ့ မှောင်ကြိုချောင်ကြားကျတော့ လှေကလေး
နဲ့သွားရတာပေါ့။ နောက်တော့ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘာတူကုလား ပြန်သွားသောအခါ၌ ရွှေဘူကြီး
များကို ဘိတ်တစ်ခုအတွင်း၌ ဘိတ်ဝက်အတွင်း၌ ထည့်ပေးလေ၏။

“ကျွန်ုပ်အတွက်ဟုဆိုကာ ချုပ်လာသောဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ
အပြုတစ်ထည်နှင့် အညိုတစ်ထည်ကို ပေးလေ၏။ ဖျင်ကြမ်း
အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် နှစ်ထည်လည်းပါ၏။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကြမ်း တစ်ခုပါ၏။
မဟူရာတစ်လုံးပါ၏။ သူသည် ထိုဘိတ်အတွင်းသို့ ဓာတ်မန်လုံးနှင့်
မဟူရာတစ်လုံးကို ထည့်ပေး၏။

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားဇီးဖို့ မိနပ်”

ဟုဆိုကာ ကြိုးသိုင်းမိနပ်တစ်ခု ပေး၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား

“ခင်ဗျားနဲ့မျက်နှာပေါ်က ငုတ်တိုငုတ်တိုထွက်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်း
ပွေးတွေ၊ ပုတ်ဆိတ်ပွေးတွေကို ဖိတ်ပစ်လိုက်။ ဒါပေမယ့် ဒီ
တစ်ခါဖိတ်ခြင်းဟာ နောက်ဆုံးပဲ။ နောက်ကိုတယ်တော့မှ မဖိတ်
တော့နဲ့ နောက်ပြီးဟောဒီမှာ ဓာတုပစ်တစ်ခုပဲ ခဲတံတစ်ချောင်း
လည်း ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားသွားမယ့် ခရီးစဉ်တွေကို
ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား မြေပုံဆွဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးသောအခါ၌

“ဝါ... ရွှေမြသာဓေ့... ကျွန်ုပ်မက်က ခင်ဗျားကို ဘာများ
လုပ်ပေးစရာရှိသေးတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ။ မှီရင်ပြောပါ။
ကျွန်ုပ် လုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု မဟူရာဆော်လမွန်က ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

"မပို့ပါဘူး မာစတာ... မာစတာဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်
လို့တော့ တာဝန်ကျေပါတယ်။ ကျွန်တော်လျှောက်ရမယ့် လမ်း
ကိုလည်း မာစတာ ပြေးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ပြီးတော့ လိုတဲ့အရာဆိုတာ
ဘာမှ မပို့ပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ မာစတာဆော်လမွန်က ပြော
လေ၏။ ထိုသို့ပြောပြီးလျှင်

"ခင်ဗျားဆီက အဲဒီစကားမရပေချင်း ကျွန်ုပ်ကတော့ ဝင်လို့မရဘူး
ဗျာ ခင်ဗျားဆီက အဲဒီစကားဟာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဝင်ခွင့်ပါမယ်ပဲ"

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က

"မာစတာက ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘယ်ကိုဝင်ခွင့်ပါမယ် ပြရမှာလဲ"

ဟု မေးလိုက်လျှင် မာစတာဆော်လမွန်က

"ရှန်ဘဲလား"

ဟု တစ်လုံးတည်း ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစကားကို မထင်
ပါ။ သို့ရာတွင် မေးလည်းမမေးတော့ပါ။ ထို့နောက် မာစတာ
ဆော်လမွန်က

"ခင်ဗျား သွားပေတော့၊ ညနာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးမှာ ရထား
တယ်။ အဲဒီရထားနဲ့ လိုက်ပေတော့"

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာရပ်ကွက်မှ "ဘရပ်လီ"

ဘူတာသို့ ခြေလျှင်သုတ်သုတ် သွားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်ပြီး
မကြာမီပင် ရထားတစ်စီး ဆိုက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တက်ပြီး
မကြာမီပင် ရထားထွက်ခွာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရထားပေါ်တွင်
ထိုင်လိုက်ပါရင်း ကျွန်ုပ်၏ဘဝရွှေနေ့ကို စဉ်းစားလာမိလေ၏။

ဤသို့ပင် စဉ်းစားရင်းလိုက်ပါခဲ့ရာ မိုင် (၅၀)ခန့် ခရီးတွင်သော
ရပ်သို့ 'မီလီပူရ်' ဘူတာ (MIRZAPUR STATION) သို့ ရောက်
လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘူတာတွင် ဆင်းလိုက်၏။

ထိုနောက် ထိုဘူတာမှနေ၍ မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှါရမ်းပြီးလျှင်
(၆) မိုင်ခန့်ဝေးသော ခရီးတစ်ခုသို့ သွားခဲ့လေ၏။ ထိုခေတ်က
ထိုခရီးသို့ နှစ်ခွပ်သာ ပေးရ၏။ ထိုနေရာမှာ ခေတ်ခွန်တစ်ခုဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသောအချိန်၌ အာခွဲတက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုခေတ်
ခွန်ကို (TODDA FALL) တော်ခါးမောင် ခေတ်ခွန်ဟု ခေါ်၏။
ခေတ်ခွန်မှာ လွန်စွာလှပ၏။ ရေများတသွင်သွင် တပေါ် ပေါ်
စီးကျနေ၏။ ထိုခေတ်ခွန်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကာဖီဆိုင်၊ ထမင်း ဆိုင်
အမျိုးစုံ၊ ထမင်းဆိုင်များမှာ ညှစ်တပ်တည်းခို၍ ရသော အင်း (INN)
များဖြစ်၏။ ခေတ်ခွန်ဘောက်ခြေတွင် ရေချိုးဆိပ်များလည်း များ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာတစ်ကိုး ဝယ်ယူပြီးလျှင် ရေချိုး
ဆိပ်၌ ရေကိုစိပ်၍ ချိုးပစ်လိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆပ်ပြာတိုက်၏။
ခေါင်းလည်းလျှော်၏။ ကျွန်ုပ်ဝတ်လာခဲ့သော အဝတ်အစားများကို

အပြီးအပိုင် ဝန်ပင်လိုက်၏။ ရှားမိနပ်နှင့် ခြေဖိတ်ကိုလည်း ဝန်ပင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆရာဆော်လမွန် ကျွန်ုပ်တို့တွက် ပေးလိုက်သော အဖြေရောင် ဖျင်ကြမ်းဘောင်းဘီပွဲကြီးနှင့် အစားဝတ်ဆင်လိုက်၏။ ကြီးသိုင်းမိနပ်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ခရီးအတွက် စိတ်ဓာတ်အားအပြည့် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာအတွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်သို့ နဂိုထက် နှစ်လက်မခန့် ကော့သွားသည်ဟု ထင်မိ၏။

ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကာမီဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ တောင်းသောက်၏။ ထို့နောက် အနောက်တောင် ယွန်းယွန်းဆီသို့ ခရီးပိုင်ခန့် ခြေလှောင်လျှောက်ခဲ့ရာ 'ဟတ္ထပူဂျ' ခေါ်သော တောင်ပြင်ရောက်လေ၏။ ထိုတောင်ခြေ၌ကား လွန်စွာကြီးမားသော ကော့တုံးကျောက်ခဲကြီးများ ရှိ၏။ ကျောက်ဂူကြီးများလည်း ရှိ၏။ ထိုတောင်မှာ လွန်စွာနာမည်ကြီးသော 'ဘီလူးကြီးတာဠာဝက်' ခေါ် ထိုင်ခဲ့သည့်တောင် ဖြစ်၏။ ဘီလူးကြီးသည် အာဠာပင်းသားအား အစာအလို့ငှါ မင်းလာသော်လည်း ဘုရားရွှင်နှင့် တွေ့သောအခါ၌ ဘုရားရွှင်၏လက်တော်သို့ ထိုအစာကို ပူဇော်လိုက်သည်ဖြစ်၏။

'ဟတ္ထ' ဆိုသောစကားမှာ လက်ဟုအနက်ရ၍ 'ပူဂျ' ဆိုသည်မှာ ပူဇော်ခြင်းဟု အနက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတောင်ကို 'ဟတ္ထပူဂျတောင်' ဟု ယခုတိုင်ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုတောင်ခြေ၌ ကော့

တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်၍ အဟောပြော လိုက်၏။ ထို့နောက် မြင့်မားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဆီသို့တက်ကာ ကျွန်ုပ်၏လက်တွင်းမှ တောင်ငှေကို ကောင်းကင်ဆီသို့ မြှောက်တင်၍ 'ဟတောဆော်လမွန် ညွှန်ပြခဲ့သော စိတ်တန်ခိုးကျင့်စဉ်ကို ပေါက်မြောက်သည်အထိ ကျင့်ကြံမည် ဖြစ်ကြောင်း' လောကဓာတ်ကြီးအားတိုင်တည်၍ သစ္စာဆိုလိုက်လေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကလေး (၁၄) ယောက်

ထိုနောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှောက်ခဲ့ရာ တစ်ပိုင်ကျော်ခန့် လျှောက်ခဲ့ပြီးနောက် လုံးပတ်အားဖြင့် ပေ (၅၀) ခန့်ရှိသော လွန်စွာကြီးမားသည့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုညောင်ပင်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားဝါဆိုတော်မူရာ၌ ပေါက်နေသော ညောင်ပင်ကြီးဖြစ်၏။ ထိုနေရာတွင် တစ်ခါက မဟာဂုန်တောအမည်ရှိ ကျောင်းတော်ကြီးရှိခဲ့လေ၏။ ထိုညောင်ပင်နှင့် နှစ်ပိုင်ခန့်ကကွာတွင် အာဠာဠိတော်မူ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုညောင်ပင်ကြီး၌ ခေတ္တနားနေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအာဠာဠိတော်သို့ မသွားတော့ပဲ ပဲဇာပုရ် ဘူတာသို့ ပြန်၍ လာပြီးလျှင် ရထားကို ပြန်၍စီး၏။ (၄၆) ပိုင်ခန့် ရထားကိုစီးခဲ့ရာ

(BENARES) ဟုခေါ်သည့် 'ဇာရာဏသီ' သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဇာရာဏသီသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကန်တိုပင်ဘူတာ၌ ခရီးဆုံးလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘူတာ၌ ဆင်းပြီးလျှင် (SARNATH) ဆာနက်ဟုခေါ်သည့် 'မိဂဒါဂန်' တောသို့ ဖော်တော်ကားဌား၌ သွားရလေ၏။ ထိုဆာနက်တွင် စေတီတော် တစ်ဆူရှိ၏။ ထိုစေတီတော်ကို (CHAI-KHANDI) 'ကျောက်ခန့်' စေတီတော်ဟု ခေါ်ကြ၏။ ထိုနေရာမှာ ဘုရားရှင်သည် ပဉ္စမဝဂ္ဂီ ငါးဦးအား တွေ့သောနေရာဖြစ်၏။ ထိုစေတီ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပထမ (၄၉) ရက်ကျင့်စဉ်ကို တောင်၍ ကျင့်လေတော့၏။ ထိုနေရာသည် ကျွန်ုပ်ကျင့်စဉ်တက်ရန် နေရာဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လာလမ်းခရီးစဉ်ကို မြေပုံဆွဲလေ၏။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဝရပ်တစ်ခုသို့ ဆွဲကပ်ကာ ဝရပ်စောင့်အား ငွေအနည်းငယ်ပေး၍ (၄၉) ရက်တိတိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ၎င်းကိုပင် ကျွန်ုပ်စားရန်အတွက် အရက်စာနှင့် နံနက်စာကို ဆက်မြတ်ခိုင်းလေ၏။ ၎င်းဝရပ်စောင့်မှာလည်း ဝရပ်တည်းခိုခ ငွေကို ရသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်ပေးသော ဈေးဘိုးတွင်လည်း အနည်းငယ် "ကပ်"၍ ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား များစွာကြည်မြူလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ ဓာတ်ဖန်လုံးကို တောင်၍ကြည့်၏။ တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် ကျွန်ုပ်၏ ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ရသည်ဖြစ်ရာ လွန်စွာမှညောင်းညာလေ၏။ ထိုအခါ ဝရပ်စောင့်သည် ကျွန်ုပ်အား နင်းနှိပ်၍

ပေးလေတော့၏။ ထိုဝရပ်စောင့်သည် လွန်စွာအနင်းအနှိပ် ကောင်းလှပြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား မှန်ညှင်းသိမြင့်လှ၍ နင်းနှိပ်ပေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အစဉ်သဖြင့် ပျော့ပျောင်း၍ နေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် (၄၉) ရက်လုံးလုံး ထိုနေရာ၌ ကျင့်ခဲ့၏။ (၄၉) ရက်မြည့်သောအခါ၌ ထိုစေတီတွင် ဆွမ်းတော် ပန်းတော်ကပ်ခါ ထိုစေတီမှ ဇွန်ခွာရလေတော့၏။ ထိုသို့ ဇွန်ခွာပြီးလျှင် ခရီးဆက်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုခရီးကို ဇာရာဏသီမှပင် မီးရထားဖြင့် သွားရ၏။ ရထားလမ်းမှာ ဝင်္ဂီမြစ်အနီးမှ ကပ်၍ သွားရ၏။ ခရီးလမ်းအဆုံးမှာ 'ရာဇဂြိုဟ်' ဖြစ်၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်မှာ 'တခါက' ဝိသုဒ္ဓိသာရမင်း၊ အဇာတသတ်နှင့် ဆေးဆရာကြီး ဇီဝက၊ သူဌေးကြီး စောတိကတို့၏ ဇာတိဘက်ကြော့ပွေးရပ်မြေဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုရာဇဂြိုဟ်တွင် ဒုတိယကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ခဲ့ပြန်၏။ ထိုနောက် ရာဇဂြိုဟ်မှမြောက်ပူပူ၌ ရွှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာကြီးဖွားမြင်ရာနေရာတွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် "နာလန္ဒ" တက္ကသိုလ်နေရာသို့ သွားရောက်ခါ တတိယ (၄၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ကို သွားရောက် မြဲလုပ်ပြန်၏။ ထိုနောက် စတုတ္ထ (၄၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ကို ကျင့်ရန်အတွက် (ROHINDAY) ခွပ်ဝေးဟုခေါ်သည့် လှမ္မိနီတောသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်လေ၏။

ထိုတောတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ဓမ္မဟောင်းဝရပ် တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ဝရပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် တဲကြီးတစ်လုံးကို

လည်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကလေးသို့ သွား၍ ဇရပ်၏ အကြောင်းကို ခံစားရာ တံတောင်မှ ကလေးများ ပြေးထွက်လာကြလေ၏။ ကလေးများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကလေးများကို ရေတွက်ကြည့်ရာ အားလုံး (၁၄) ယောက်ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုနောက် ကလေးအပေ ထွက်လာ၏။ ကလေးအပေက သူသည်ဇရပ်၏ အစောင့်ဖြစ်ကြောင်းပြော၏။ ကျွန်ုပ်က ဤဇရပ်တွင် (၄၉) ရက် နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ ထိုဇရပ်စောင့် မိန်းမသည် သူ၏ကလေးများကိုခေါ်ကာ ဇရပ်သော့ကို သွား၍ ဖွင့်ပေး၏။ ပြီးလျှင်၎င်းတို့သည် ဇရပ်အတွင်း၌ ခံယူရာ အမှိုက်သမိုက်များကို ဖွင်းလင်းကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဇရပ်စောင့် အမျိုးသမီးအား (၄၉) ရက်လုံးလုံး ကျွန်ုပ်ကို ထမင်းချက် ကျွေးရမည်၊ ထိုကြောင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးရန် ဘိုးခွက်ပန်းတန်တပြည့်အစုံ ခွဲသလောဟုပေးရာ ထိုဇရပ်စောင့် အမျိုးသမီးက

"ကရင်ကတော့ အပြည့်အစုံ ခို့တာပေါ့၊ နောက်တော့လည်း သူမရှိတော့ အဲဒါတွေ ရောင်းပြီးစားရတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိတော့ဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။ အမျိုးသမီး၏ အမည်မှာ 'နာဒါ' ဟု၍ ဖြစ်၏။

"သူမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ နာဒါ"

ဟုပေးရာ နာဒါက

"ကျွန်ုပ်ယောက်ျားကို ပြောတာ သူနဲ့ ကျွန်ုပ်မ ကလေး (၁၄) ယောက်ရတာ နောက်ဆုံးကလေး ကိုယ်ဝန်ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်မကိုပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခြားမှာ မိန်းမ အသစ်တစ်ယောက် ထပ်ပြီးယူထားတယ်၊ ကျွန်ုပ်မဆိုလည်း မလာတော့ဘူး၊ ဝိုက်ဆဲလည်း မပေးတော့ဘူး၊ ကျွန်ုပ်မတာ ကလေး (၁၄) ယောက်နဲ့ အားကြီးခုကွ ရောက်တယ်၊ အခုစဉ်က ဒီမှာလာပြီး (၄၉) ရက် လုံးလုံး ဘုရားဝတ်ပြုမှာလား... အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ (၄၉) ရက်လုံးလုံး ကျွန်ုပ်မရာ ကျွန်ုပ်မကလေး တွေပါ ထမင်းကြေမှာပေါ့"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် နာဒါအား ဘိုးခွက်ပန်းတန်ဆန်ဆီအားမှအစ ခိုကွာပစ္စည်းဝယ်ယူရန် ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ နာဒါသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ရွေးသို့သွားလေ၏။ အပြန်ခရီးတွင် မြင်းလှည်းနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများ ဝယ်ယူကာ ပြန်လာလေ၏။ ကလေးများအတွက်လည်း တိုရှည်ခေါ် ဆန်ပုန် (၁၄) ခု ဝယ်လာပြီးလျှင် တစ်ယောက်တစ်ခုစီ ကျွေးလေ၏။ ကလေးများသည် မုန့်စားရသဖြင့် ပျော်နေကြလေ၏။

နာဒါသည် ကျွန်ုပ်အားထိုနေ့ နံနက်စာအဖြစ် မဆလာနိုင်နိုင်မှီ ချက်ထားသော အာလူးဟင်းနှင့် ထမင်းကို ကျွေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရေခိုးရန်အတွက်လည်း ရေခပ်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရေခိုးသော အခါ၌လည်း ကလေး (၁၄) ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဝိုင်း၍

ပြေးလာကြပြီးလျှင် ဆေးတွန်း၍ ပေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကလေး (၁၄) ယောက်အား လွန်စွာသနား၍ သွား၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုစရပ်ကလေး၌ ကျွန်ုပ်၏ ဝတုတ္ထကျင့်စဉ်ကို ကျွန်ုပ် လာခဲ့ရာ (၁၄) ရက်မြောက်သောနေ့၌ အောက်ပါအတိုင်း တွေးမိလေ၏။

“ငါဟာ... ဒီနေရာမှာ နောက်ထက် (၃၅) ရက် နေရဦးမယ် (၃၅) ရက်ပြီးရင် ရွှေရမယ်၊ ငါရွှေသွားရင်တော့ ဒီနားခါဆိုတဲ့ ကုလားမနဲ့ သူ့ကလေး (၁၄) ယောက်တော့ ထမင်းဝတ်ပြီး ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ”

ဟု တွေးမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ စဉ်းစားနေမိ၏။ စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ချစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စရပ်အတွင်းသို့ဝင်ကာ ခေတ္တလဲလျောင်းနေမိ၏။ မကြာမှီ၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်ပျော်နေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် နားခါ၏ ကလေး (၁၄) ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်တွင်းမှ ‘ခေ’ ခွပ် (၁၄) ခွက်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကလေးတစ်ဦးစီ၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်တစ်ပွေးစီကို နှုတ်ပြီး ခေခွပ် တစ်ခွက်စီထည့်၍ အကျအနာ ခေါက်လိုက်၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်က ကလေးများအား ၎င်းတို့၏ ဆံပင်ပါသော ကျွန်ုပ်တို့ခေါက်ကလေးများကိုပေးရင်း ကုလားဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ခုသော စကားကို ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာမှမပူကြနဲ့တော့ကွ၊ မင်းတို့ကို နေ့တိုင်းထမင်းစားဖို့ရယ် အဝတ်အစားဝတ်ဖို့ရယ် ပြည့်စုံအောင်ပေးမယ့်သူတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကလေးများလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြုံးသွားကြလေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကလေးများ၏ ထွက်ပြေးသွားသံမှာ ဆူညံလွန်းသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာလေ၏။

ထိုနောက် စရပ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ် စရပ်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကလေး (၁၄)ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာ၏။ ထိုနောက်၎င်းတို့၏ မိခင်နားခါပါ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ၏။

နားခါသည် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလိုက်လေ၏။ သူ၏အပြစ်သည် အားယူ၍ ပြောရသော အပြစ်မျိုး မြင်လေ၏။ ထိုနောက် နားခါက

“ရှင်ဒီကိုရောက်ပြီးမှ ဘုရားဝတ်ပြုတာ (၁၄) ရက်ရှိပြီ၊ အဲဒီ (၁၄) ရက်လုံး ကျွန်ုပ်ကလေးတွေရော၊ ကျွန်ုပ်မရော၊ ထမင်းဝတ်ကြပါတယ်၊ နောက်ထပ် (၃၅) ရက်ကြာရင် ရှင်ဒီက ထွက်သွားမှာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကျရင် ကျွန်ုပ်ကလေးတွေ ဝတ်ကြဦးမှာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“ဘာမှမပူဖွဲ့ နာခါး၊ ခင်ဗျားကလေးတွေရော ခင်ဗျားပါ ထပ်မံ ပင်ပန်းစရာက ကျွန်ုပ်လုပ်ပေးခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ကလေးတဦးစီ၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်တပင်စီကို နုတ်ယူပြီး လျှင် ဓူပီစက္ကူတစ်ခွက်စီ၌ထည့်ကာ ခေါက်၍ပေးလိုက်လေ၏။ ကလေးများလည်း ကျွန်ုပ်ပေးသော ငွေစက္ကူခေါက်ကလေးများကို ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က

“မင်းတို့ ဘာမှမပူဖွဲ့တော့ မင်းတို့ကို နေ့တိုင်းထပ်မံပေးတော့ မယ့်လူ၊ အဝတ်မစား ပေးမယ့်လူ၊ ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကလေးများသည် မျှော်စွမ်းမြဲတူးရွာဖြင့် ကျွန်ုပ်တန်းမှ ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။ နေ့လည် ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ နာခါးသည် ချာပါတီတစ်ချပ်၊ ဘာတီးခေါ် ဟင်းမွတ်ကြော်တစ်ပွဲနှင့် သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ကျွန်ုပ်ခွဲသို့ လာ၍ ချပေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်ယုတ်ရွာ စားသောက်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ဇီကရက်ကိုဖွာရင်း ဟိုတွေး ဒီတွေးတွေ့နေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကုန်စည်မှာ အစာစားပြီးမိနစ်ကိုးဆယ် မပြည့်မီ မကျန်ရက်သော စည်းကမ်းချက် တစ်ခုပါ၏။ ထိုကြောင့် မိနစ်ကိုးဆယ် ပြည့်စောက် ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးနေမိခြင်းဖြစ်၏။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ၌ မြင်းလှည်းသံများ၊ လူသံများကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အပြင်သို့ လှမ်း၍ကြည့်ရာ ဝါတ်ပုံပိုက်သော ကိရိယာများကို ကိုယ်စီလွယ်ထားသည့် မျက်နှာဖြူနံ့တွဲကို တွေ့ရလေ၏။

နာခါးသည် ထိုနံ့တွဲအား ချစ်ကိုညွှန်ပြ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ချစ်မလမ်း၊ များမကြာမီ၌ မျက်နှာဖြူနံ့တွဲသည် ကျွန်ုပ်ခွဲရာခရပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ပေးမြန်း၍ ပေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အကြောင်းကို သာမန်ဖွဲ့သာ ပြောပြလေ၏။ နာခါးနှင့် ကလေး(၁၄)ဦး၏ အကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။ ထိုမျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီး၏အမည်မှာ မငွေပေါ်ပင် ဟုခေါ်ရ၏။ သူ၏အပေါ်မှာ သူ၏ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ သူ၏ဆရာ ဟုခေါ်ရ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ထိုနောက် မငွေပေါ်ပင်က ဤကလေး (၁၄) ဦး၏ စားဝတ်နေရေးသာမက ပညာရေးကိုပါ စိတ်ဝင်စားပည့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအကြောင်းကို နာခါးအား ခွင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ နာခါးက

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင် . . . ကျွန်ုပ်မရင်ထဲမှာ ညှိုးနေတဲ့ ကြာပန်းကလေး လန်းဆန်းသွားပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်အား ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ နှစ်ဦးပြောက်ပွင့်အကြောင်း ခွင်းပြခဲ့သည့် ဖာတောအာဝါဒေးအား ချစ်မလေတော့၏။ မငွေပေါ်ပင်တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အား ကော်ဖီမှုန့်ထုပ်များ၊ သကြားများ၊ လက်ဆောင်ပေး၍

ပြန်သွားကြလေ၏။ ၎င်းတို့ပြန်သွားပြီး လေးရက်ခန့် ကြာသောအခါ
ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ဆော်ဝါဆောင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းနှင့် လက်
ထောက်များသည် ကလေး (၁၄) ဦးအား သူ၏ကျောင်းသို့ ခေါ်
သွားကြလေတော့၏။ နာဂါးအားလည်း ငွေဆယ်နှစ်ကျပ်ပေး၍
သွားကြလေ၏။

နာဂါးသည် ထိုခေ့က ကလေးများကို လွမ်းသောကြောင့် ဝမ်း
ထိုအပြင် ကလေးများအတွက် စိတ်အေးချမ်း ပြစ်သောကြောင့်
သိမှင်းဆို၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်က

"နာဂါး... ခင်ဗျားရင်ထဲက ကြာပွင့်ကလည်း လန်းလို့
ညှို့လိုက်ပါလား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ နာဂါးက

"မညှို့ဘူး... မညှို့ဘူး... လန်းနေတယ်၊ လေတိုက်
လှုပ်နေတာ"

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

ဆေးလိပ်ပြတ်နည်း တစ်နည်း

ကျွန်ုပ်သည် လူမွန်နီ (၄၉) ရက်ကျော်စဉ်ကို ကျွန်ုပ်တို့နောက်
ကျောက်ခဲပြန်၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပိရထားမြစ်ပင် 'ဗီဟာ
ရှပ်' (BIHAR SHIP) ဖြူသို့ သွားခဲ့၏။ ထိုဖြူသို့ ရောက်သော
အခါ၌ ထိုဖြူမှ (၁၄)ရက်ခန့်အေးသော 'ရာဂျင်ဂျန်း' (RAJAN
GAN) ခေါ် အရပ်ခေသသို့ သွားရ၏။ ထိုခေသ မှာ တစ်ချိန်က
ပုဂံပြည်ဟု လူသိများခဲ့၏။ ထိုခေသတွင် ပဲခူးမြို့အပိုင် သက္ကလ
အရာရှိမှ မြေပိုင်ရှင်သူငွေမကြီး ခေါ်ကြီးကြီးဆောက်လုပ်လှူ
ဒါနုလည် ခရစ်ကြီးတစ်လုံးရှိ၏။ ထိုခရစ်အား ဘုန်းတော်ကြီး
တို့ကားရှည်က စောင့်ရှောက်ထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘုန်းတော်ကြီးစား သွားရောက်ပူးပေါင်းပြီးလျှင် ခရစ်သော့ကို တောင်းခံ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ခရစ်သော့ကို အပ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ ပဉ္စမကျင့်ရာ (၄၉)ရက်ကို ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျင့်စဉ်ကို မပြုလုပ်မီ၌ ကျွန်ုပ်အား ထမင်းချက် ကျွေးမည် ထမင်းချက်ကို ငှာပစ္စည်းရမ်းရလေတော့၏။ သုံးရက်ခန့် အပြင်းအထန် ငှာသောအခါ၌ 'ရပ်ရံ'ဟု ခေါ်သည့် ထမင်းချက် တစ်ယောက်ကို ရရှိလေ၏။ ရပ်ရံသည် စီးကရက်ကို လွန်စွာကြိုက် သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ခဏလေးစကားပြောသည့်ခိုက်၌ပင် စီးက ရက်သုံးလိပ် ကုန်သွားပြီဖြစ်၏။ ၎င်းသောက်သော စီးကရက် တံဆိပ်မှာ 'တက္ကမဟား'ခေါ် ချစ်စိမာန်တံဆိပ် ဖြစ်၏။ ရပ်ရံသည် လွန်စွာ ထမင်းဟင်း အချက်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား အစုံ မျိုး အစုံကုန်သော ထမင်းနှင့်ဟင်းလျာများ ချက်ကျွေး၏။ ကျွန်ုပ် အနားယူသောအခါများ၌ ကျွန်ုပ်အား ရယ်စရာကောင်းသော ပုံပြန် များကိုလည်း ပြောပြတတ်လေ၏။

ရပ်ရံ၏ အခြားကောင်းသောအချက်မှာ အကြောက်စိတ်မရှိ ဖြစ်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါတုင် အဆင်မသင့်သောကြောင့် ခါးပျက်ကာ စောင်းသွား၏။ ရပ်ရံသည် ကျွန်ုပ်အား

"ဘာမှမပူနဲ့၊ ညကုရင် ပျောက်သွားမယ်"

ဟု၍ ပြောလေ၏။ ညသို့ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်က ရပ်ရံအား

"ညကုရင် ပျောက်သွားမယ်ဆို ရပ်ရံ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ" ဟုမေးရာ ရပ်ရံသည် ကျွန်ုပ်အား လေးတက်ထောက်ခိုင်း၏။ ထို့ နောက် ကျွန်ုပ်၏ နောက်တက်မှထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ပါအောက်မှ အကြောတစ်ကြောကိုစမ်း၍ တအားအောင့်ဆွဲလိုက်လေ၏။ ငါ့စနှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ပူကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် စောင်းနေသော ကျွန်ုပ်၏ခါးသည် ပြန်၍ တည့်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ (၄၉) ရက် ပြည့်သည်အထိ ကျင့်စဉ်ကို လုပ်ရလေ၏။ (၈) ရက် မြောက်သောနေ့၌ ရပ်ရံသည် ဈေးမှပြန်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ပိုသောပိုက်ဆံများ လာ၍အပ်၏။ သူ၏ ဈေးခြင်းတောင်းထဲတွင် ကျန်မဟားတံဆိပ်ပါသည့် စီးကရက် ကာတွန်းတောင့်တစ်တောင့် ပါလာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

"ဟေ့ ရပ်ရံ မင်းက (၄) ရက်ကို စီးကရက် တစ်ကာတွန်း သောက်နေပါလား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရပ်ရံက

"ကျွန်တော်လည်း စီးကရက်မြတ်နေတာ ကြာပါပြီဗျာ၊ နည်းကို နဲ့နေတာပဲ၊ မြတ်ကို မမြတ်နိုင်ဘူး၊ စီးကရက် မြတ်နိုင်မယ့် နည်းကောင်းလမ်းကောင်းလေးများရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုပဲ ၎င်းပြောသည်ကိုသာ ငြိမ်၍ နားထောင်နေ၏။

နေ့လယ်စာ စားပြီး၍ မိနစ်(၉၀)ပြည့်ရန် စောင့်နေသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိကိုမှိတ်၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လှဲနေမိလေတော့၏။ ထိုအခါ၌မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ဇိုက်မြည်းလာပြီးလျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ ထမင်းချက် ရုပ်(၆)သည် တာရှ်မဟာ တံဆိပ်ဇီးကရက်တောင့်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ ကောင်းကင်ဆီသို့ မြောက်ထားလေ၏။ ထို့နောက်၎င်း၏ ပါးစပ်မှလည်း အောက်ပါအတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရွတ်ဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"WITHDRAW FROM ME WITH EVERY DAY THAT PASSES"

အင်္ဂလိပ်မှာ

"နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဆေးလိပ်သောက်ခြင်းမှကင်းရပါလိမ့်"

ဟု၍သာ အနက်ရ၏။

မကြာမီ၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်ကို အသေးစိတ် ပုတ်မိနေ၏။ ခဏအကြာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရုပ်ရံကို ခေါ်ပြီးလျှင်

"မင်းရဲ့ ဇီးကရက်တောင့်ကြီးကို သွားယူချေ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရုပ်ရံလည်း သွားယူလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ဇီးကရက်တောင့်ကို လက်နှစ်ဖက်၌ကိုင်စေ၍ အပေါ်သို့ မြောက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ အာရုံတွင်ပေါ်သည့်အတိုင်း ရွတ်ဆိုနိုင်၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က

"ဝီမှာ ရုပ်ရံ နေ့တိုင်း အဲသလိုရွတ်ရမယ်၊ ဇီးကရက် တစ်လိပ် သောက်တိုင်းလဲ အဲသလို ရွတ်ရမယ်"

ဟု ပြောရာ ရုပ်ရံက ဤသို့ပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလေ၏။ ရုပ်ရံသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ တစ်နေ့တွင် လာရောက်၍

"ဘုရားဆပ် ဆေးလိပ်က တစ်ဝက်ကျန်သေးတယ်၊ ကျွန်တော်ကဖြင့် သောက်ချင်စိတ်ကို မရှိတော့ဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

"ဝီဇီးကရက် ကုန်မှပဲရပ်ပါကွာ"

ယုပင် တိုက်တွန်းရသေးတော့၏။ နောင်တွင် ရပ်ကွဲသည် စာ
 တကယ်ပင် ဆေးလိပ်ပြတ်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရပ်ကွဲ
 စာတု ထိုနေရာ၌ (၄၉)ရက်ပြည့်သည့်တိုင်အောင် ကျင့်စဉ်ကို
 ကြံခဲ့၏။ (၄၉)ရက်ပြည့်သောအခါ၌ ရပ်ကွဲသည် ဆေးလိပ်ပြတ်
 ဆေးလိပ်ဖိုး စုဆောင်းထားသောငွေဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တား ငွေ(၇၀)
 ကျပ် ပုခော်လိုက်လေတော့သတည်း။

ဝင်ရောက်ကမ်းစေသော အထောက်အကူလေးတစ်ခု

ကျွန်ုပ်သည် ပါတနာဗြူသို့ ရထားဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထို
 ပါတနာဗြူသည် တစ်ခါက ပါတလီပုတ်ဟု စာမည်တွင်ခဲ့သည်ဟု
 မှေးလှကြီးတို့က ပြောကြ၏။ ဤစကားသည် အမှန်ဟုတ်၊ မဟုတ်
 ကျွန်ုပ်တို့က မပြောနိုင်ပါ။ ထိုပါတနာဗြူတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်သည်
 ဝင်ပြင်ဆင်ကမ်းဖြစ်သော (DIGHA-GHAT) 'ဒီဂါဂတ်'ဘူတာသို့
 သွားရပြန်လေ၏။ ထိုပုတစ်ဖန် ဝိုင် (၅၀) ခန့်ကို ဆက်ချပြန်၏။
 ဝိုင် (၅၀) အကွာအဝေးကို ခန့်ဆက်သောအခါ၌ (၇) မိုင်ကျယ်
 သော ဝင်ပြင်ကိုသင်္ဘောဖြင့် မြတ်ရပြန်လေ၏။ ထိုသင်္ဘောမှာ
 ပီးရထားဇက်မှ ငှါးရမ်းထားသော သင်္ဘောဖြစ်၏။ ရထားစီး

ခရီးသည်များသည် သင်္ဘောကို အခမဲ့စီးခွင့်ရ၏။ ထိုသင်္ဘော၏ အမည်မှာ (COBURNORAN) ကော်ပိုရ် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုကော်ပိုရ် သင်္ဘောဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးရာ (PALAZA-GHAT) 'ပလေဇာဂတ်' ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်၏။ ထိုဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သော အခါ၌ ရထားပြောင်း၍ စီးရလေ၏။ ရထားပြောင်း၍ စီးရသော ဘူတာမှာ (NOONPLU) 'ဆုန်နပူရ်' ဘူတာဟု ခေါ်၏။ ထိုနေရာမှ ခရီး (၁၂) မိုင်အထိ ရထားဖြင့် လိုက်ပါလာပြီးနောက် (VENAL) 'ဝေဆာလ်' ဟုခေါ်သောမြို့သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုဝေဆာလ်မှာ ဝေဆာ (သို့မဟုတ်) ဝေသာလီမြည်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ထိုဝေ သာလီမြည်တွင် မွေက နန်းတော်၊ ဘုတ်ဖိုးဟောင်းကြီးများကိုပင် တွေ့ရလေ၏။ ထိုမြို့၏ တစ်ဖက်၌ 'ကုရဂါရ်' အမည်ရှိသော ဝေတီ တော်တစ်ဆူ ရှိ၏။ ထိုဝေတီတော်အနီးတွင် အသောကမင်းကြီး၏ ဂုတိယသင်္ဂါယနာတင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဖိုက်ထားသော ကျောက် တိုင်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုကျောက်တိုင်ကြီးနှင့် များစွာ မဝေးသောနေရာတွင် ဘုတ်ခရပ်တစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုဘုတ်ခရပ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ခရပ်ကို ထိန်းသိမ်းထားသော လူကြီး များထံ ခွင့်တောင်း၍ တည်းခိုကာ ခြောက်ကြိမ်မြောက် (၄၉) ရက် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်ုပ်ပြန်လေ၏။ ခရပ်တော်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ခွယ်တူဖြစ်၏။ သူသည် အသောက်အစား အနည်းငယ်ရှိ၏။ လောင်းကစား လွန် စွာပါသနာပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် လုပ်ပေးရန်ရှိသော

ကျွေးပေးမှုကိုပူ ကျွေးမြွန်စွာ လုပ်ပေးလေ၏။ ထမင်းချက် လွန်စွာ ကောင်း၏။ သီချင်းဆိုလည်း လွန်စွာကောင်း၏။ ညအချိန်တွင် ဟာပရာ(ခေါ်) ခုံကလေးကိုတီး၍ သီချင်းသီဆိုလေ့ရှိ၏။ သူ၏ အမည်မှာ 'ရာဇာ' ဟူ၍ဖြစ်၏။ သူ၏သီချင်းများသည် ကြမ်းတမ်း သော စကားလုံးများ ပပါချေး ပန်းပွင့်များအကြောင်း၊ နှင်းပွန် နှင်းပွင့်များအကြောင်း၊ ကေ့စုဂက်သာရကာများအကြောင်းကိုသာ ပြန်တားသော သီချင်းများ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘုတ်ခရပ်၌ ကျွန်ုပ်၏ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့၏ များစွာသည် အစဉ်သဖြင့် ငွေမေးကြေးမေး အကြစ်အတည်းတွေ့ မလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ပြီး ရက် (၂၀)ပြည့်သောနေ့၌ ရာဇာသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ၏။

"ဒီမှာ ယောဂီ၊ ခင်ဗျားအားမယ်အချိန်ကို ကျွပ်စောင့်နေတာ ရက်(၂၀)ပြည့်ပြီ၊ ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်ဆိုမှာ ငါ့ပွားမေ ကောင်းတဲ့ အဆောင်ဖြစ်စေ၊ မရွာန်ဖြစ်စေ ရှိမှာပါ။ အဲဒီတော့ ကျွပ်ကို ချိန်ဖြင့်ခွဲပါ။ ကျွပ်မှာက မိန်းမနဲ့ကလေးနဲ့ ဒီကြားထဲ ကျွပ်က လောင်းကစားလေး၊ ဘာလေးလည်း လုပ်တယ်၊ အသောက်အစားလည်းရှိတော့ ကျွပ်တည်းတယ်ဗျာ၊ ပြေလည် မယ့် နည်းကလေးများ မရှိဘူးလား၊ အရပ်ကတော့ ကျွပ်ဟာ နူးတစ်နူးမှာ စာမေးလုပ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ကျွပ်တည်း တာပါပဲ၊ ကျွပ်ဟာ ဒီဂရီမရပေမယ့် ယူနီတစ်တီမှာတော့

ကျောင်းနှစ်နှစ် တက်ပူးပါတယ်။ နောက်တော့လည်း အိမ်
ထောင်ကဲ့လို့ ကျောင်းဖျက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဒီကနေ
မပြန်ခင်မှာ အဆောင်ကောင်းလေး၊ အဲဒီအဆောင် ကလည်း
အခြားအဆောင် မဟုတ်ဘူး။ စီးပွား လာတ်လာာ ခွဲစိတ်
အဆောင်ပေါ့။ အဲဒါလေး ချီးမြှင့်သွားပေးပါ။”

ဟု သနားဖွယ်ရာ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချာဇ္ဈားအား လွန်စွာ
သနားသွား၏။ သူသည် ရရှိသောလခနှင့် အသုံးစရိတ်ပစ္စည်းတို့ ပြန်
နေ၏။ အစဉ်သဖြင့် ကြွေးတစ်နေ၏။ သူ၏ ပိန်းမကလည်း နား
ပူနားဆာ လုပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ၌ ချာဇ္ဈားသည် စိတ်ဖျက်လာပြီး
လျှင် အရက်ကိုပူးဖောင် သောက်ပစ်တတ်၏။ အရက်သောက်
သောညများ၌ ချာဇ္ဈားသည် ကျွန်ုပ်အား

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့်အရက်သောက်သလဲ၊ ခင်ဗျား သိသ
လား”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းက

“စိတ်ညစ်လို့ သောက်တာ၊ ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်သလဲသိလား”

ဟု မေးပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း

“မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လျှင် ၎င်းက

“ငွေကောင်းကောင်းမဝင်လို့ စိတ်ညစ်ရတာ၊ ဘာကြောင့် ငွေ
ကောင်းကောင်း မဝင်ဘူးလဲ သိလား”

ဟု မေးပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“မသိဘူး”

ဟု ပြောလျှင် ၎င်းက

“အရက်သောက်လို့ အရက်သောက်တော့ ဘယ်သူကမှ ကျွန်ကို
အသုံးမပြုချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဝင်ငွေမကောင်းဘူးပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ချာဇ္ဈား၏အဝသည် ကရွက်ကင်းလျှောက်သကဲ့သို့
လှီးလည်မှာလည် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ကိုယ့်လူဟာကလဲ၊ ဝင်ငွေမကောင်းလို့ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ညစ်လို့
အရက်သောက်၊ အရက်သောက်တော့ အလုပ်မရ၊ အလုပ်မရ
တော့ ဝင်ငွေမရှိ၊ ဝင်ငွေမရှိတော့ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ညစ်တော့
အရက်သောက်နဲ့ လည်နေပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ချာဇ္ဈားက

“မှန်တာပေါ့ဗျား။ အဲဒီလို လည်နေလို့ ဝင်ငွေလေးလုံလုံလေတက်
လောက်ရအောင် အဆောင်ကောင်းလေးပေးပါလို့ ခင်ဗျားဆီမှာ
တောင်းနေတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့လို နယ်လှည့်ပြီး ကျွန်တို့တွေလုပ်

နေတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ အဆောင်ကောင်းတွေ နှိုက်တတ်ပါတယ်။
ခင်ဗျား ကျွန်ကို ပေးပေးပါဌာ”

ဟု ပူဆာလေ၏။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားပြီးနောက် ပီနစ် (၉၀) မြင့်
ရန် စောင့်နေစဉ်အတွင်း အိပ်ငိုက်လာလေ၏။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်ုပ်
သည် ခရပ်တွင်း၌ပင် လှဲချလိုက်လေ၏။ တအောင့်မှုကြောင့်
ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ အိပ်ပျော်သွား
သည်နှင့် အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် မှ
သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ဆရာ
မာတောဆော်လမွန်ထံမှ သင်ယူခဲ့သော တံဖောခေါ် ဂန္ဓာသီမဲထုတ်
ကလေးမှ နံပတ် (၂) ဝဲချပ်ကလေး ဖြစ်၏။ အိပ်မက် သီလရွှင်တစ်ခု
၏ပုံဖြစ်၏။ ထိုမဲချပ်လေးကား စီးပွားဓနအကြပ်အတည်း တွေ့နေသူ
တို့ကို အဆောင်အမြင်ပေးလိုက်က ထိုအကြပ်အတည်းမှ လွတ်
မြောက်မည်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုး
လာ၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ရာဇဏ္ဍသည် ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် ရာဇဏ္ဍအား တံဖောနံပါတ် (၂) ကတ်ပြားကလေးကို ဓါတ်ပုံ
ရိုက်ရန် ဧည့်လွှတ်လိုက်၏။ ရာဇဏ္ဍကလည်း ထိုမဲချပ်လေးကား
ဓါတ်ပုံရိုက်ရန်အပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင်
ရာဇဏ္ဍသည် ဓါတ်ပုံကလေးကို ဧည့်လာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ထို

ဓါတ်ပုံကလေးကို ရာဇဏ္ဍအား အဆောင်အမြင် ပေးလိုက်ရင်း

“ရာဇဏ္ဍရေ ဒီပုံကလေးကို အိတ်ထဲမှာ အမြဲထည့်ထားရမယ်။
စီးပွားဓန မြေလည်ဖို့လည်း အဲဒီပုံကလေးဆိုမှာ အမြဲဆု
တောင်းရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဏ္ဍလည်း ထိုပုံကလေးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ယူသွားလေ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလည်း ဆုတောင်းသည်ဟု သိရ
လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုခရပ်၌ပင်ဆက်၍ ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ခဲ့ရာ
မှန် (၄၀) အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ရာဇဏ္ဍက

“ခင်ဗျားယေတဲ့ ဓါတ်ပုံကလေးဟာ သိပ်ပြီး ထူးခြားတာပဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ
ဘယ်တော့မဲကစား၊ ကစား ကျွန်ုပ် အမြဲရှုံးတာပဲ။ ဝါလေးလည်း
ရရော မှူးတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။ အနိုင်ချည်းပဲ။ ဝါကြောင့် ကြွေး
တွေလည်း ဆပ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်မိန်းမကိုလည်း အဝတ်အစား
အသစ်တွေ ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကေဏ
လူးရှင်ပါပဲ။ ညကျရင် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ ညရောက်သောအခါတွင် သူ၏တာမရာလေးကိုတီး၍
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောင်းစွာဆိုပြလေ၏။ ထိုညကလသည် သာနေ
၏။ ရာဇဏ္ဍ၏အသံသည် လွန်စွာကောင်း၏။ သီချင်းသည် သီချင်း
ဟောင်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုမြန်မာအတွက် နေ့လယ်ကမှ စပ်
ဆိုခဲ့သော သီချင်းဖြစ်၏။ သီချင်း၏ အစဉ် “ဂုဏ်ကြီး၊ ဂုဏ်ကြီး” ဟု

ပါ၏။ ထိုဂုဏ်ကြီးဆိုသည်မှာ ဆရာကြီးဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်အား ရည်ညွှန်း၍ သုံးနှုန်းထားသော အသုံးအနှုန်းဖြစ်၏။ သူ၏ သီချင်း စာသားများတွင် ကျွန်ုပ်၏ ပါရမီကိုပါ သူက မှီခိုကြောင်းပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သီချင်းသံကို လွန်စွာသဘောကျ၏။ (၄၉)ရက် ပြည့်သော နံနက်ပိုင်းတွင် ရာဇဏက

“ဂုဏ်ကြီးကို ဒီနေ့ အကောင်းဆုံး ဟင်းတစ်ခွက်ကျွေးရမယ် ထောပတ်ထမင်းလည်း ချက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဇေယျာတောင်၌ ဇေယျာထွက်သွားလေ၏။ ဇေယျာ စာပြန်တွင် ရင်း၏နောက်မှ လူနှစ်ယောက် နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“အဲဒီလို နောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကနက် တစ်ယောက်က မုတ်ဆိတ်ပွေး နှုတ်ခမ်းပွေးတွေနဲ့ မဟုတ်လား တစ်ယောက်ကတော့ သံပင်မြောင်နေတာလေ။ အဲဒီလူ နှစ်ယောက်မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဏက

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ပွေးထူနှင့်ပွေးမြောင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေ၏။

“ရာဇဏ အဲဒီနှစ်ယောက် ငါ့ဆီကို မောက်မလာစေဘဲ၊ အနားကို မောက်လာရင်တော့ တုတ်နဲ့ညှိသကည်းကို နာနာမှိုက်ပေတော့”

ပြောလိုက်ရာ ရာဇဏက

“ဖိုးနီးတုတ်နဲ့ဆိုရင် မကောင်းဘူး၊ သံတုတ်နဲ့မှ ကောင်းတာ”

ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေ့က ကျင့်စဉ်ပြီးပြောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုအရပ်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝေဆာခေါ် ဘာလီပြည်မှ မြေလျှင်ထွက်လာခဲ့၏။ တောစပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာအခါ၌ ပျောင်ပျော့နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုတောကိုဖြတ် နှုတ်ပင်တူကြပါ တောတွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ထိုသို့ ဝင်လိုက်သည် မြင်ရုံနှင့်ပင် လူနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဓမ္မပုဂံ၊ နောက်မှရင်း နှစ်ဦး ရပ်လိုက်ကြလေ၏။ တစ်ဦးလက်ထဲတွင် ဝါးမြောင်ပါ၍၊ နောက်တစ်ဦးလက်ထဲတွင် ဝါးရင်းတုတ်ပါလှ၏။ ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ဝါးသက်တစ်ကျွန်းတွင်နေခဲ့ကြသော ပွေးထူနှင့် ပွေးမြောင်တို့ပင် ဖြစ်၏။ ပွေးထူက ကျွန်ုပ်အား

“တယ်လိုလဲ ရွှေမြသာ ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့လက်ထဲက မလွတ်ပါဘူး၊ မင်းကို မမ်းပေးရင် ဆုငွေတစ်ထောင်တောင်ရမှာ”

ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါပြောမယ်၊ ဆုငွေတစ်ထောင် အတွက်တော့ ငါ့ကို ရန်လည်းမလုပ်ကြနဲ့၊ မမမ်းကြနဲ့၊ မင်းတို့နှစ်

ယောက်ကို ဆုငွေနှစ်ထောင်ပေးမယ်၊ တစ်ယောက် တစ်ထောင်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မွှေးမြောင်က

“မင်းပေးတဲ့ နှစ်ထောင်ကိုလည်း ယူမယ်ကွာ၊ ဆုငွေတစ်ထောင်လည်း ယူမယ်ဆိုတော့ ငါတို့ သုံးထောင်ရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ခုကွပေးကြပေလိမ့်မည်။ တောင်းပန်၍လည်း မရ ငွေပေး၍လည်း ရမည် မဟုတ်ပေ။

“မင်းတို့ ငါ့ကို မနောင့်ယုတ်ကြပါခဲ့ကွာ၊ ငါက ကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ကျင့်နေတာ၊ အဲဒါကို အယုတ်မခံနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မွှေးထူက

“အဲဒီကျင့်စဉ်ကို ကျွန်းကျမှကျင့်၊ ဟိုမှာက စားစားဆေးဆေး ကျင့်လို့ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားရပေတော့မည်။ အချိန်ပေး၍ မရပြီး အပြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ရှာပေမည်။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစား၍

“ဒီနှစ်ကောင်ကို သတ်မှရမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မွှေးမြောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ပြေး၍မှိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှောင်မည်ဆိုမှုံကလေးရွာဝင်ပြီး အနှိုက်ကိုခူးဖြင့် တိုက်လိုက်လေ၏။ မွှေးမြောင်သည် ချက်ကောင်းကို ထိသွားသောကြောင့် ကုန်းကုန်းကြီးပြန်နေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏လက်မှ ဝါးရင်းတုတ်ကို ယူပြီးလျှင် သူ၏နောက်စေတား ပင့်မှိုက်၊မှိုက်လိုက်၏။ မွှေးထူသည် မိမိမြောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြေး၍ထိုး၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိမြောင်တိုက်ထားသောလက်ကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် မှိုက်ပြီးလျှင် ရင်း၏ ချက်နှာအား ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့်ပင် လက်ပြန်ပတ်ထည့်လိုက်၏။ မွှေးထူသည် မိမိလွတ်ကျပြီးလျှင် ပက်လက်လန်လဲကျ ပေးမြောသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိမြောင်ကို သိမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ရင်းတို့နှစ်ဦးအားထိုးရန် ကြံရွယ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းသွားကာ မိမိမြောင်နှင့် ဝါးရင်းတုတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ အပြီးအပိုင် ထွက်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

ထိစိုက်ခြင်းမှ ကင်းဝေးသော အဆောင်ကလေး

ထိစိုက်မိခြင်းမှ ကင်းဝေးစေသော

အဆောင်ကလေးတစ်ခု

ကျွန်ုပ်သည် 'ပက္ကန' ဘူတာမှ (CAWN PORE) 'ကောင်ပို' ဘူတာသို့ မီးရထားဖြင့် လိုက်ခဲ့၏။ ထိုခရီးမှာ (၇)ပိုင်ဝေး၏။ ခရီးလမ်းဆုံးမှာ (BHAR WARY) 'ဟောဝါရီ' ဖြစ်၏။ ပက္ကနနှင့် ကောင်ပိုမှာနီးသော်လည်း ကောင်ပိုနှင့်ဟောဝါရီမှာ ပိုင်(၉၀)ခန့်ဝေး၏။ ထို့ကြောင့် ခရီးအစနှင့်အဆုံးမှာ (၉၇) ပိုင်ဝေး၏။ ထိုနေရာမှနေ၍ (KAWNAN-ENAN) 'ကောဝ်-အီ-နပ်' ခေါ်သောမြို့သို့ မော်တော်ကားဖြင့် သွားရ၏။ ၎င်း 'ကောဝ်-အီ-နပ်' မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားဖူးသော ကောသပိုမြို့ပင် ဖြစ်၏။ ကောသပိုမြို့ ဆိုသော်လည်း မြို့ဟောင်း မဟုတ်ပေ။ မြို့ဟောင်းသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် (၉)ပိုင်ခန့်

ဆက်၍ သွားရင်း၊ ထိုခရီးမှာ တောလမ်းခရီး မြစ်၏၊ မြောင်းမင်း
 မှား၊ ရွှေခင်းများကို မြတ်၍ သွားရင်း ကော့ငှက်သာရကာတို့ကိုလည်း
 မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုခရီးသည် လွန်စွာသာယာ၏။ ခရီးတစ်လျှောက်တွင်
 မြင်းလှည်းမောင်းသော ဂါရ်ဝါးလားသည် မြင်းလှည်း၏ ခြံသစ်
 နှာသံတို့နှင့် လိုက်မက်ညီသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးတိုးညှင်းညှင်း
 ကလေး ညည်းလာလေ၏။ ၎င်းသီချင်း၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ 'မြင်းလှည်း
 သမား သူဌေးမြစ်တော့မည်၊ ဇီးတုံလူ ဖွဲ့တော့မည်' ဟု၍ မြစ်၏၊
 ကျွန်ုပ်တား သီချင်းအဓိပ္ပါယ် နားမလည်ဟုထင်မှတ်၍ ၎င်းက သီ
 ဆိုလာခြင်း မြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ၏သီချင်း
 အလိုကိုယူကာ 'မြင်းလှည်းသမား မြင်းမြစ်တော့မည်၊ ဇီးတုံလူ
 မိန်းမချောချော ရတော့မည်' ဟု မြောင်း၍ ဆိုလိုက်သောကြောင့်
 မြင်းလှည်းသမားက

"ခပ်ဗား ကျွပ်တို့ကားကို ကောင်းကောင်း တတ်တာပဲ "

ဟု မြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

"မင်းတဖေထက်တောင် တတ်သေးတယ်"

ဟုမြောရာ မြင်းလှည်းသမားသည် သူ့၌ပါသော ထန်းလျက်နှင့်
 နယ်ထားသည့် ထမင်းဆုပ်နှစ်ဆုပ်အနက် တစ်ဆုပ်ကို ကျွန်ုပ်တား
 ကော့ငွေ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ငေ့ဗူးကိုဖွင့်၍ ငေ့တစ်ဝက်ကို
 တိုက်လိုက်၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မြင်းလှည်းသမားနှင့် ကျွန်ုပ်သည်

ခပ်မင်ရင်းနီး သွားကြလေ၏။ ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ
 တွင် ကောသပွိုဆိုသော ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်သွားလေ၏။
 ထိုရွာမှာ ကောသပွိုမြို့ဟောင်း၏ ရွာကလေးတစ်ရွာ မြစ်၏။ ထို
 ရွာ၏အဖွဲ့နှင့် (RAMBROS) 'ရပ်ဝရိုင်' ဟုခေါ်သည့် ပညာရှိ
 တူငွေ့ကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားသည့် ဧရပ်တစ်ဆောင်ရှိ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ထိုဧရပ်၌ တည်းခိုလေ၏။ ဧရပ်စောင့်၏ အမည်မှာ
 'ရပ်ဆား' ဟု၍ မြစ်၏။ အသက်အရွယ်မှာ လေးဆယ်ခန့်ရှိ၏။
 ကျွန်ုပ်က ရပ်ဆားအား တည်းခိုလိုကြောင်းမြောရာ ရပ်ဆားသည်
 ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် ကျွန်ုပ်တား သော့ဖွင့်ပေး၏။ ဧရပ်တွင်း၌
 အမှိုက်များကိုလည်း လှည်းပေး၏။ ထမင်းဟင်းကိုလည်း ချက်ပေး
 မည်ဟု မြော၏။ ကျွန်ုပ်သည်၎င်းတား လိုအပ်သောပစ္စည်းများ
 ဝယ်ရန် ငွေထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ရပ်ဆားသည် ကျွန်ုပ် ခိုးရန်ငေ့
 ကိုပင် ခပ်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ (၄၉) ရက်လုံးလုံး
 နေထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်၏ နံပါတ် (၅)ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ရမည်မြစ်၏။
 ရပ်ဆားချက်သော ဟင်းများမှာ မဆလာကို အသုံးပြုသည်ကနည်း
 ၏။ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်များ ဖြူးထားသည်က မှား၏။ ထို့ကြောင့်
 ကျွန်ုပ်က

"ရပ်ဆားရယ် မင်းချက်တဲ့ ဟင်းတွေကလည်း ငရုတ်ကောင်း
 နဲ့တွေ နံနေတာချည်းပဲ မဆလာနဲ့ဆိုရင် ငါ့မှာခေါင်းက ဝံနိုင်
 တယ်ကွ ငရုတ်ကောင်းနဲ့ကိုတော့ ငါကမကြိုက်ဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရပ်ဆားက

“ကောင်းပါပြီ မိတ်ဆွေ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ငရုတ်ကောင်းနဲ့ ဝေရပါဘူး၊ မဆလားပဲ ထည့်ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ မဆလားကို ကိုယ်တိုင်ကြိုက်၍ ချက်ပြုတ်ကျွေးပေး တော့၏။ ရပ်ဆားချက်သော ဟင်းများမှာ လွန်စွာကောင်း၏။ ထမင်းမှာလည်း နိုးနိုးထမင်း ချက်သည်ဟူ၍ပမို့ ဝဲသီးများ လားပဲများ၊ ထောပတ်များ စာစဉ်သဖြင့်ထည့်၍ ချက်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် လွန်စွာစား၍ ကောင်းလေတော့၏။ ထို့အပြင် ရပ်ဆားသည် သရက်သီးစားစိမ်း သနပ်များလုပ်၍ ထမင်းစားတိုင်း ထည့်ပေး၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ရပ်ဆား၏မိန်းမ ‘ကာမင်’သည် ရပ်ဆားနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ရာသို့ လိုက်လာတတ်လေ့ရှိ၏။ အာမင်ခါသည် ‘ကောစပ်-အိ-နပ်’ သို့ သွား၍ ငွေရောင်းရသူ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ရပ်ဆားက

“ဒီလိုမို့ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားတို့လို ယောက်ျားတွေမှာ အဆောင်ကောင်းတွေ မှီတတ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်မိန်းမဟာ မြို့မှာ သွားပြီး ရွေးရောင်းရတယ်။ ဘယ်တော့မဆို သူ့ဟာထိခိုက် မိနေတော့တာပဲ။ ချော်လဲပြီး ဖူးပြုလာတာမို့တယ်။ ဟံတောင်၊ စုတ်လာတာလာလည်း မှီတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ နဖူးကြီးတောင် ပြုလာတတ်တယ်။ အာမင်ခါ မထိခိုက်ပဲ ပြန်လာတဲ့ရက်ဆိုလို့

ကျွန်ုပ်ပြင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပတ်တီးတွေ၊ ခက်ရာခက်ချက်တွေနဲ့ ချည်းပဲ။ သူ့ကို ခြည်းပေးတဲ့ ပံတ်တီးဖိုးကို ငုထားရင်တောင် ကျွန်တော်တို့လင်မယား ချမ်းသာ လောက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်မိန်းမကို ထိခိုက်မှုမရှိအောင် အဆောင်ကလေးတစ်ခု နှီးမြှင့်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရပ်ဆားအား

“ပေးတော့ ပေးပါမယ် တစ်ရက်လောက် စောင့်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားပြီးနောက် ခေတ္တအိပ်စက်လေ၏။ အိပ်ပျော်သွားသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မက်ပြန်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် မှန်တံ မှန်ဝါးအလင်းရောင်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်သည်ထိုင်၍ တကုပ် ကုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သစ်ကိုင်းတစ်ခုကိုယူ၍ အတောင်မြန်နေသည့် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ပုံကို လက်သဲစောင်းနှင့် ထွင်းထုနေလေ၏။ ထို့နောက် ထိုငှက်ကလေးတို့ကိုင်၍ နှုတ်ခမ်းအနီးသို့ ကပ်ပြီးလျှင်

“အတောင်မြန်တဲ့ ငှက်ကလေးရယ်၊ ကာကွယ်ပေးပါကွယ်”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဘိပ်ရာမှ နှိုးလာ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ခရပ်ရွာတွင်ရှိသော မန်ကျည်းပင်မှ မန်ကျည်းကိုင်းကို ခုတ်ချပြီးလျှင် အတောင်မြန်ယုံနေသော ငှက်ကလေး တစ်ကောင်၏ ပုံကို မောင်းချောနှင့်ပင် ထွင်းထုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အထက်က ဆိုခဲ့သည်အတိုင်း

“အတောင်မြန်တဲ့ ငှက်ကလေးရယ်
ကာတွယ်ပေးပါကွယ်”

ဟု အကြိမ် (၉၀)တိတိ လေးလေးနက်နက် ရွက်ဆို၍ အာမင်ဂါ အား ပေးလိုက်လေ၏။ အာမင်ဂါလည်း ခိုသေစွာ ယူဆောင်၍ သွားလေ၏။ ထိုနေ့မှစပြီး အာမင်ဂါသည် ထိခိုက်မိခြင်း မရှိကြောင်းကို ရပ်ဘေးထဲမှ တစ်ဆင့်သိရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုခရပ်၌ (၄၉) ရက်လုံးလုံး စောင့်ချမ်းစွာနေခဲ့လေ၏။ (၄၉)ရက် ပြည့်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းများကို သိမ်းနေ၏။ ထိုအချိန်၌ ရပ်ဘေးသည် ထွေးမှ မြန်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ တူယားဖားယား ပြေးလာ၏။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ ကော့စပ်-ဘီ-နစ်က ပုလိပ်တွေရယ်၊ အရပ်သား နှစ်ယောက်ရယ် ဒီကိုလိုက်လာနေကြပြီ၊ သူတို့ပြောတဲ့ စကား အရတော့ ခင်ဗျားကိုဖမ်းကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ တစ်သက် တစ်ကျွန်းက ပြေးလာတဲ့ အကျဉ်းသားလို့ပြောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ပစ္စည်းများကို ယူကာ မြဦး တည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရလေတော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦး ဤအဆောင်ကို များစွာ အသုံးပြုဖူးပါသည်။ ထိုအဆောင်သည် အစွမ်းထက်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

(စာရေးသူ)

လင်ပူးရ်အတွက် အရက်ဖြတ်နည်း

ကျွန်ုပ်သည် ကောဝပ်-အိ-နပ် (KAWNAH-ENAH) ခေါ်
 ကောသဒ္ဓိမှ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ကုန်းကြောင်းခရီး နှင်ခဲ့ရလေ
 န်။ သို့၎င်းများကို ဆင်းခဲ့ရ၏။ ထိုအတူ တောင်ကုန်းများကိုလည်း
 ကျော်ခဲ့ရ၏။ ခရီး (၁၀) မိုင်ခန့် သွားမိသောအခါ၌ ပါလ်လဲလဲယျ
 (PALALAYA) ဟူသောရွာငယ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရွာငယ်မှာ
 တစ်ချိန်က လွန်စွာကျော်ကြားခဲ့သော ပါလ်လဲလဲယျတောပင်ဖြစ်၏။
 ထိုအရပ်ဒေသမှတစ်ဆင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ 'ပါရိုဇာ' (PAROZA)
 ဟူသောတောင်ကို ရောက်၏။ ထိုတောင်၌ ကြီးမားသော ကျောက်

ဂူကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုကျောက်ဂူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ဝဿပ
အကြိမ်မြောက် ဝါဆိုတော်ပူဇော်ရာ ကျောက်ဂူကြီးဖြစ်၏။

ထိုကျောက်ဂူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သစ်သားရောင်တစ်လုံး ရှိ၏။
ရောင်မှာ ရှေးဟောင်းရောင် ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာခိုင်ခန့်၏။ ရောင်
စောင့်မိသားစုသည် ရောင်ကိုကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်၏။ သန့်ရှင်း
စင်ကြယ်စေတော်လည်း ပြုလုပ်ထား၏။ ထုံးများ၊ ရေခဲများကို သူ
နေရာနှင့်သူ သုတ်လိမ်းထား၏။ အထူးသဖြင့် အိမ်သာကို သန့်ရှင်းစွာ
ထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ရေဆိုးရန်အတွက်လည်း တောင်ကျစေရ တွက်
ပေါက်တစ်ခုကို ဝါးဖြန့်ဖြင့် သွယ်တန်းထား၏။

ရောင်စောင့်မိန်းမ၏ အမည်မှာ 'အပီသာ' ဟု၍ ဖြစ်သည်။
ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား အပီသာဟု မခေါ်ပဲ 'အေးမိသန်း' ဟု၍
ပြန်မာအသံသို့ မလှယ်ကာခေါ်၏။ ရောင်စောင့် ယောက်ျား၏
အမည်မှာ 'လင်ပူးရဲ' ဟု၍ ဖြစ်၏။ လင်ပူးရဲသည် မါလဲလဲယုတေ့စွာ
တွင် အလုပ်လုပ်၏။ ဣုများ၊ မြောင်းများကို ပွဲစားလုပ်သော ဣ
မြောင်းပွဲစား ဖြစ်၏။ ခလေးသုံးယောက် ရှိ၏။ လင်ပူးရဲသည်
အရက်သေစာ သောက်စားတတ်သူ ဖြစ်၏။ အပီသာသည် လင်ပူးရဲ
အရက်သောက်သည့်အတွက်များစွာ စိတ်ဆင်းရဲလွက် ရှိ၏။

လင်ပူးရဲသည် ခင်မင်ရာကောင်းသော လူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။
ရယ်ရာလည်း အလွန်လှုပ်၏။ လေည်း အလွန်စေ၏။ တခြားသူကို
ရာမပို့လျှင် သူသည် အေးမိသန်း၏ မျက်နှာ ကို ဖိုးမဲသုတ်၍

လေ့ရှိ၏။ အေးမိသန်း စိတ်ဆိုး၍ လိုက်ခိုက်နေသည်ကို ရယ်
ဟောကာ ထွက်ပြေးတတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ မိသားစုနှင့် လွန်စွာ
ရင်းနှီးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် လင်ပူးရဲ အလုပ်သွားခိုက် အေးမိသန်း
သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်

"ကျွန်မ အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါ။ ရှင့်လို ကျင့်ကြံနေတဲ့
ယောဝီတစ်ယောက်ဟာ မလွဲမသွေ အကူအညီ ပေးနိုင်မှာပါပဲ။
ကျွန်မယောက်ျား လင်ပူးရဲဟာ အားလုံးကောင်းပါတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် အရက်စွဲနေတာကခက်တယ်။ အဲဒီအရက်ကို ပြတ်
အောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ
အပျော်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာပဲ "

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဤကိစ္စကို အလေးအနက်ထား၍ လုပ်
ပေးမည်ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် အချိန်အားရသည့် အခါတွင်
မျက်စိကိုမှိတ်၍ လင်ပူးရဲအရက်ပြတ်မည့်အကြောင်းကို ဧည့်စားရင်း
ငြိမ်၍ နေလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အပီသာအား ခွေး
သေးပန်းခွက်ကဲ့သို့သော အခွက်(၇)ခွက်ကို ခူးယူပြီးလျှင် မန်ခွက်
တစ်ခွက်ထဲသို့ ထည့်စေ၏။ ထို့နောက် လင်ပူးရဲသောက်မည့် အရက်
ပုလင်းမှ အရက်များကို ထိုမန်ခွက်တွင်းသို့ လောင်းထည့်လိုက်၏။
ပြီးလျှင် အေးမိသန်းသည် ထိုမန်ခွက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တိုင်၍
အောက်ပါအတိုင်း ခွက်ဆိုစေလေ၏။

“လူဖြူသောက်တဲ့ အဆိပ်တွေ
 သစ်ပင်ရင်းမှာ... စေတ
 မြကြီးပေါ်မှာ... စေတ
 လူဖြူဆီက အရက်များ
 သောက်လို့ မရစေသေး”

အေးမိသန်းအား အထက်ပါအတိုင်း ခုနစ်ကြိမ် ခွတ်ဆိုပြီး နောက် ထိုမန်ခွက်မှ အရက်အနည်းငယ်ကို သစ်ပင်ရင်းတွင် လောင်းစေ၏။ မြကြီးပေါ်တွင်လည်း အနည်းငယ်လောင်းစေ၏။ ထို့နောက် ထိုအရက်များကို ပုလင်းအတွင်းသို့ မြန်၍ထည့်ထားစေ၏။ နွေးသေးပန်းကဲ့သို့သော အရွက်များကိုမူ လွှင့်ပစ်လိုက်ခိုင်း၏။ ရက်အတန်ငယ်ကြာသောအခါ၌ ခရပ်စာနှင့် လင်ပူရိသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူးဘူး၊ ကျွန် ခုတလော အရက်သောက်ခွင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ သောက်လည်း မသောက်ဖြစ်တော့ဘူး။ မနေညနေကဆိုရင် ကျွန်မိန်းမ အမိသားကိုယ်တိုင် ကျွန်ကို အရက်သောက်ဖို့ ဝိုက်ဆံထုတ်ပေးတယ် ၊ ကျွန်လည်း မသောက်ဖြစ်ဘူး။ ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားရောက်လာမှ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ။

ခင်ဗျားက ကျွန်ကို စိတ်ဆိုးပြီးတော့များ အရက်မြတ်ပစ်လိုက်သလား မဆိုနိုင်ပါဘူးဘူး”

၇ ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လင်ပူရိရယ် အရက်မြတ်သွားတာ မကောင်းဘူးလား”

၇ မေးရာ လင်ပူရိက

“ကျွန်ဟာ မကောင်းတာဆိုလို့ တဲဒီ အရက်သောက်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အခု မသောက်တော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်ဟာ လူကောင်းကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

၇ ပြောလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ အမိသားခေါ် အေးမိသန်း ခွတ်ဆိုသော စကားထဲတွင် လူဖြူဟုသုံးထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ယောက်ျား လင်ပူရိသည် လွန်စွာ အသားဖြူ သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အသားညိုသူ ဖြစ်ပါမှ လူညိုသောက်တဲ့ အရက်တွေဟု ခွတ်ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အသားမည်းပါမှ လူမည်းဟု ခွတ်ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ ခွတ်ဆိုရာတွင် မည်သည့်ဘာသာစကားဖြင့်ဖြစ်စေ ခွတ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ တစ်

ခါကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်ကပြား
တစ်ဦးအား ဤအကြောင်းကို ပြောပြရာ သူသည်
အောက်ပါအတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ခွတ်ဖို
ခဲ့လေ၏။ ဤနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်၍ အဖက်
မြတ်သွားသူများကို တွေ့ဖူးပါသည်။ (ခွေးသေး
ပန်းခွက်နှင့် ပြုလုပ်လျှင်လည်း ရပါသည်။)

(စာမူသူ)

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပါဠိစာတောင်၌ (၄၉)ရက်လုံးလုံး ကျွန်ုပ်၏
ခွင်ကြိမ်မြောက်ကျင့်စဉ်ကို ကောင်းစွာကျင့်ကြံခဲ့လေတော့သတည်း။

မုဆိုးကြီးနှင့်အတူ

ကျွန်ုပ်၏ကျင့်စဉ်သည် တော်တော် ခမ်းပေါက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။
ဤအတူ ကျွန်ုပ်၏ရန်သူများလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် နီးကပ်သည်ထက်
နီးကပ်လာကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ရန်သူများမှာ ဖွေးထွေနှင့်ဖွေးမြောင်
ပုစိုင်းသာ မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်းမှ ကပ္ပလီရိုင်းများပင် ပါလာပြီ
ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်သက်တစ်ကျွန်းတွင် နေစဉ်က
ကျွန်ုပ်နှင့် လူရိုင်းမလေး တာနာဆေးတို့ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို
ကျွန်ုပ်၏ မှတ်တမ်းဓမ္မတွင် ပေါ်ပြထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထွက်ပြေးရန်
လျှောက် ပြုလုပ်သောအခါ၌လည်း တာနာဆေးအပါအဝင် ကပ္ပလီ
အရိုင်းမကလေးများသည် ကူညီ၍ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်
လျှောက် ထွက်ပြေးသောအခါတွင် တာနာဆေးသည် လှေပေါ်သို့

တတင်းပြေး၍ တက်၏။ အခြားမိန်းမများက ဝိုင်း၍ ဆွဲထားရ၏။
တာနာဆေးသည် လှေဖြင့် ထွက်ပြေးသွားသော ကျွန်ုပ်ကြံ့ညာ
ဝိုင်းကြွေးရင်း ပေပြောသွားသည်ကို လှေပေါ်မှ ကျွန်ုပ် မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။
နောင်တွင် ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ တာနာဆေးသည် ကျွန်ုပ်ကို လှေ
ဆွတ်သောစိတ်ဖြင့် အစားမစားပဲနေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ သေဆုံး
သွားသည်ဟု ဆို၏။

တာနာဆေး သေဆုံးသွားသည်ကိုစွန့်ပတ်သက်၍ ထိုလျှောက်
ထဲတွင်နေသော ကပ္ပလီလူမိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်အပေါ် အကြံ
ကကျယ် ခေါ်သထွက်ကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် တာနာဆေး၏
တစ်ပက်သတ် ပေတ္တာရှိနေသော 'လာလူး' ဆိုသော ကပ္ပလီနှင့် မဟု
ဆိုသော ကပ္ပလီတို့သည် ကျွန်ုပ်အားသတ်ရန်အတွက် ကမ္ဘာအ
ရှာမည်ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုသို့ထွက်လာခဲ့ရာ ဘိန့်
သို့ ရောက်သောအခါ မွေးပြောင်၊ မွေးထူတို့နှင့်သွား၍ တွေ့ကြုံ၏။
ထို့နောက် ၎င်းတို့လေးဦးပေါင်းကာ ကျွန်ုပ်၏ နောက်သို့ အနံ့
လိုက်ကြလေ၏။

လူမိုင်းမာများနှင့် လာလူးသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် မှတ်ပြောင်
နှင့်မှတ်၍ သတ်ရန် အစီအစဉ်ရှိ၏။ မွေးပြောင်နှင့် မွေးထူမှာ
ကျွန်ုပ်ကိုမိလျှင် အသေမမ်းမည်ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို
ပေးခမာဖြစ် ဘိန့်ယအစိုးရထံမှလည်း ဆုငွေထုတ်မည်ဖြစ်၏။
ဆုငွေမှာ နှစ်ဖိုးဖြစ်၏။ ဘိန့်ယအစိုးရထံမှလည်း ဆုငွေရမည်ဖြစ်

၏။ ကျွန်းပင်းကြီးထံမှလည်း ဆုငွေရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရန်သူ
မှလည်း နှစ်ဖိုးဖြစ်၏။ တစ်ဖိုးမှာ ငွေအတွက်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဖိုး
မှာ အချစ်အတွက် လက်စားချေရန် ဖြစ်၏။

ထိုမြင် ၎င်းတို့၏ သတင်းပေးချက်အရ ဘိန့်ယပုလိပ်အဖွဲ့
သည်လည်း ကျွန်ုပ်အား ခြေရာခံလျှက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏
ကျွန်စဉ်ကို စားဆေးစွာလုပ်ရသည်မဟုတ် ရန်သူ၏အခြေအနေကို
သတိထားကာ ပြေးရင်းလွှားရင်း လုပ်နေရ၏။ တစ်ချက်ကလေး
သတိလွတ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝိဝိန်သည် ကြော့ရပေတော့မည်။
ကျွန်ုပ်သည် ခရီးအတော်ဝေးသော 'မဟာဝါလ်' (MAHAWAL)
ဘူတာသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုဘူတာအနီးရှိ ထမင်းဆိုင်တွင်
ပိုးရက်ခန့် တည်းခိုပြီးနောက် ရန်သူ၏ အပိုင်အခြေကိုကြည့်ကာ
'ဘဂ္ဂဟ' ဘူတာ (BAGHA) သို့ မီးရထားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့လေ၏။
ထိုဘူတာသို့ ရောက်လျှင် မော်တော်ကားတစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ
(၁၅) မိုင်ဝေးသော နေရာသို့ သွားရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွယ်မြန်နက်ရှိုင်းသော တောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရ
၏။ ထိုတောမှာ 'ဘေသကလ'တော ဖြစ်၏။ ထိုတော၏ အလယ်
လောက်တွင် ဘုတ်ကျီးဘုတ်ပဲများကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ခါက
အဆောက်အဦကြီးတစ်ခု ရှိခဲ့ဘူးကြောင်း သိနိုင်လေ၏။ ထိုတော
တွင် ပန်းဖိုးနွယ်နှင့် အထူးသဖြင့် တောင်လှုပ်ပန်းများ တစ်တော
လုံး သင်းပျံ့နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောတွင်းသို့ ဆက်၍ ဆက်၍ ဝင်သွားရာ နောက်ဆုံး၌ မုဆိုးတစ်ဦးနေထိုင်သော တဲကြီးတစ်လုံးရှိသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုမုဆိုးကြီး၏ အမည်မှာ 'ရွှေတန်' ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ရွှေတန်က ကျွန်းကြီး၏ မုတ်ဆိတ်ပွေး၊ နှုတ်ခမ်းပွေးများ ထုလုပ်ပေးခဲ့လေ၏။
 ၎င်းရွှေတန်သည် ကုလားမီး ခြောက်ဆယ်အနက် မည်သည့်ကုလားမီးတွင် ပါဝင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မသိပါ။ သို့ရာတွင် ၎င်းက ကျွန်ုပ်သည် ဟိန္ဒူစတန်နိကာသာကောမြင့် ပြောဆိုကြလေ၏။ ၎င်း၌ လိုင်စင်ရထားသော အမဲပစ် ခိုင်မယ်သေနတ်တစ်လက် ပို၏။ ၎င်း၌ ခူးလေး၊ လင်းလေး နှစ်စောင်ရှိ၏။ ရွှေတန်သည် လွန်စွာ ချစ်ရသော မုဆိုးကြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျင့်စဉ်အလိုငှာ ဤသို့ သို့ လာကြောင်းပြောလျှင် ရွှေတန်က

"ဒီတောက သားကောင် အများကြီးပေါ့တယ်၊ အမဲပစ်ဖို့ ပိုတဲ ကောင်းတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမဲပစ်လိုကြောင်း ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဤတဲ၌ နေခွင့်မြဲရန်နှင့် အခကြေးငွေပေး၍ ဤတဲတွင်တည်းပျံ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထမင်းကိုလည်း အခကြေးငွေပေး၍ စားမည်ဖြစ် ကြောင်းပြောရာ ရွှေတန်က

"ပိုက်ဆံမပါရင် ခင်ဗျားလို လူသားမပြောနဲ့ ဘီလူးလာပြီး တည်း ခင်တောင် ကျွပ်က လက်ခံမှာ၊ ဒီနယ်တစ်ပိုက်မှာ ကျွပ်လောက် ပိုက်ဆံဝတ်တဲ့ လူဆိုလို့ နှစ်ယောက်မရှိနိုင်ဘူး၊ ကျွပ်က တောကို

ကို ပိုက်ဆံဝတ်တာ၊ ခင်ဗျား ဒီမှာတည်းတဲ့အတွက် တည်းခ တစ်နေ့ကို ငါးပူးပေးရမယ်၊ (၄၉)ရက် တည်းမယ်ဆိုတော့ နှစ်ဆယ့်လေးကျပ်ခွဲ ကျတယ်၊ ထမင်းစားမယ်ဆိုတော့ တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ကျတယ်၊ (၄၉)ရက်ဆိုတော့ (၄၉) ကျပ် ကျတယ်၊ ညဘက်မှာ ဓာတ်မီးသုံးမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့တစ်ပတ်ကျတယ်၊ ရေနံဆီက သိပ်ပြီး ရွားတယ်၊ (၄၉)ရက်ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်ကျပ် တစ်ပတ်ကျတယ်၊ ရေခဲခွဲမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ကို တစ်ပူးကျတယ်၊ (၄၉)ရက်ဆိုတော့ ခြောက်ကျပ်တစ်ပူးကျတယ်၊ ပြီးတော့ တစ် ခုက ဒီမှာချောင်းမဆို၊ ရတူး၊ ချောင်းတစ်ခါဆိုရင် တစ်ပဲ တောင်းတယ် "

၇ ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်က

"ကဲပါလေ... (၄၉)ရက်အတွက် ချောင်း(၄၉)ခါ ဆိုးမယ်၊ တဲဒီအတွက်လည်း ပိုက်ဆံရှင်းပါမယ်၊ ရေဖိုးလည်း ပိုက်ဆံရှင်း ပါမယ်၊ ရေဖိုးက တစ်ပူးဆိုတာ နည်းပါတယ်၊ တစ်ကျပ်ယူပါ၊ မီးဖိုးကလည်း တစ်မက်ဆိုတာ နည်းပါတယ်၊ နှစ်ကျပ် ယူပါ၊ ထမင်းဖိုးကလည်း တစ်ကျပ်ဆိုတာ အတော်ကို နည်းပါတယ်၊ ငါးကျပ်လောက် ယူပါ၊ ကဲပါလေ... မုဆိုးကြီး ရွှေတန်ရယ် ကျွပ် ဒီမှာတည်းမယ်၊ ထမင်းလည်းစားမယ်၊ ရေလဲခွဲမယ်၊ ဓါတ်မီးလဲ သုံးမယ်၊ ချောင်းလဲ ဆိုးမယ်၊ ခင်ဗျားဆောက်ထားတဲ့ တိမ်သာမှာလည်း တီတီးပါမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မုဆိုးကြီးက

"ဒီလိုရှိပါတယ် ခိတ်ဆွေ ကျွန်ခွဲစိပ်သာမှာ စိတ်ကတော့
အလကား ပါရပါတယ်၊ ဝါပေမယ့် ဣန္ဒြေတော့ မပေါက်ရဘူး
စိတ်ကဲနိုးနိုးပါလို့ကတော့ အလကားပဲ၊ ဣန္ဒြေပေါက်ရင်တော့
ပိုက်ဆံ ပေးရမယ်"

ဟု ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ကဲပါ ဣန္ဒြေရယ်၊ ကျွန်ုပ်ဒီမှာ (၄၉)ရက်နေမယ်၊ အဲဒီအတွက်
ငွေငါးရာ ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား မကျေနပ်ဘူးလား"

ဟု မေးလိုက်ရာ မုဆိုးကြီးဣန္ဒြေရယ်က ပြောဆိုသော မျက်နှာဖြင့်

"ခင်ဗျားဟာ လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ တောစောင့်နတ်များ လူယောင်
ဆောင်ပြီး ကျွန်ကို ပိုက်ဆံလာပေးတာလား၊ ကျွန် တစ်သက်
မှာ ငွေငါးရာကို တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း တစ်ခါမှမကိုင်ဘူးပါဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအား သနားသွားလေ၏။

"ကဲပါ... ငါးရာဆိုတာ နည်းပါတယ်၊ တစ်ထောင်ပေးမယ်
ဣန္ဒြေ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက

"တစ်ထောင်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီတဲကြီးကို ခင်ဗျားကို အပိုက်
ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တဖြူပေါ်တက်ပြီး ဒိန်းမထူမယ်လို့ စိတ်ကူး
ထားတာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

"ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်ကို ထမင်းချက်ကျွေးမယ့်လူ မရှိဘဲ
ဖြစ်နေမယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဣန္ဒြေက

"အလကားပြောတာပါ ခိတ်ဆွေ၊ ကျွန်က ခင်ဗျားကို ထမင်းချက်
ကျွေးမှာပါ၊ ငွေတစ်ထောင်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်
တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှမရူးဘူး၊ ကျွန်အဖေ တစ်သက်မှာ
တောင် မရူးဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်သည် စိတ်အတွင်းမှ ငွေတစ်ထောင်ကို
ထုတ်၍ ဣန္ဒြေအား ပေးလိုက်လျှင် ၎င်းက

"ငွေတစ်ထောင် ပေးတဲ့လူကိုတော့ တမင်းချက်ကျွေးရုံနဲ့ ဘယ်
လုံလောက်မလဲဗျာ နေ့တိုင်းကပြမယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

"အဲဒါတော့ သည်းခံပါ ဣန္ဒြေရယ်၊ ခင်ဗျားလို ကလန်ကလား
ကြီးနဲ့ ကလို့လဲ ကြည့်ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဣန္ဒြေသည် အနီးရှိ ငုံ့ကလေးကို ဆွဲကာ ဟုတ်တို
ကလေးဖြင့်ခေါက်ရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဆိုပြလေ၏။
သူ၏အသံသည် လွန်စွာကောင်း၏။ သီချင်းလည်း ဆိုတတ်၏။

ဝံတီးလည်း ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် လွန်စွာသာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းတော့၏။ သီချင်းမှာ ဝင်္ဂီမြစ်ကို ဖွဲ့သီဆိုထားသော သီချင်း မြစ်၏။ သူ၏ သီချင်း ဆုံးသွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ကလက်ဝှပ်တီး၏။ ပြီးလျှင်

“ရွှေတန်ခယ် လူသားစင်စစ်မှ ဟုတ်ခဲ့လား ကျွန်ုပ်မြင့် တော စောင့်နတ်က လူယောင်ဆောင်ပြီး လာဆိုပြနေသလား အောက်ပေ့ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွှေတန်က

“အဆိုတောင် ဒီလောက်ကောင်းရင် အကလေးလည်း ကြည့် စမ်းပါဦး”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ကပြလေ၏။ ရွှေတန်သည် ဝံတီးရင်း ကပြ၏။ သူသည် လူထွားကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကလန် ကလား နိုင်လှ၏။ သို့ရာတွင် အကလွန်ကောင်း၏။ မြန်ဆန်သော ဝံတီးချက်များတွင် သူ၏ခြေထောက်များသည် သွက်လက်စွာ လှုပ် ရွားနေ၏။ တုတ်ခိုင်သော သူ၏ခါးကြိုးမှာလည်း သွဲ့ပျောင်းနေ၏။ သူ၏ခေါင်းကြိုးမှာလည်း တဆတ်ဆတ် လှုပ်ရမ်းနေ၏။ သူ၏အက သည် လွန်စွာကြည့်၍ ထောင်း၏။ ကမ္ဘာမြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က လက်ဝှပ် တီးရ၏။ ပြီးလျှင်

“ရွှေတန်ခယ် လူသားစင်စစ်မှ ဟုတ်ခဲ့လား တောစောင့်နတ်

သမီးလေးများ ကျွန်ုပ်ကိုလူယောင်ဆောင်ပြီး ကပြနေသလား အောက်ပေ့ရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သူသည် ပုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူ၏ နှလုံးသား၌ အနုပညာခါတ်ခံများ ချိနေ၏။ နောင်တွင်သူ၏ အ ကြောင်းသိရသည်မှာ လွန်စွာရယ်ဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။

ရွှေတန်သည် တောခိုင်းတိရစ္ဆာန်များနှင့် သူနိပ်ငါးနိုင်ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်ဝံသော်လည်း ကြွက်နှင့်ဖားကိုမူ လွန်စွာကြောက်၏။ သူ အားဖားနှင့်တို့လျှင်၊ သူ့အနီးမှ ကြွက်မြတ်ပြေးလျှင် ဝန်၍မပြီး နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ဘာဖြစ်လို့ ကြွက်ကိုဒီလောက်တောင် ကြောက်ရတာလဲ လူ ကြီးကိုကြည့်တော့ တီလူးကြီးကုန်တာပဲ”

ဟု မေးရာ ရွှေတန်က

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ ကျွန်ုပ်ကြောက်တယ်ဆိုတယ် ဆင်ကိုမိုမလားဗျား ဆင်တောင် ကြွက်ကိုကြောက်တယ်ဗျား နှာမောင်းထဲကို ကြွက် ဝင်သွားရင် ဆင်တောင်တာမှ ပတတ်နိုင်တော့တု။ ဘဲဒီတော့ ကြွက်ကိုတွေ့ရင် ဆင်ဟာနှာမောင်းကြီးမပြီး အော်နေတော့ တာပဲ။ ဘဲဒီတော့ကျွန်ုပ်က ကြွက်ကိုကြောက်တာ မဆန်းပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဆင်က နှာမောင်းထဲကို ဝင်မှာကြောက်လို့ . . . ခင်သွားက
ဧရာ ဘာဖြစ်လို့ ကြွက်ကို ကြောက်ရတာတုံး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ညွှတ်တန်းက

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်းသွား ကျွန်ုပ်ပင်ခေါင်းထဲကို ဝင်သွား
ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မတုန်း၊ တဲဒါကို တွေးပြီးကြောက်တာဗျ”

ဟု ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ကြွက်ကတော့ထားပါတော့ ဖားကဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာ
တုန်း”

ဟု မေးရာ

“ဒီအကောင်က အကောင်သေးသေးနဲ့ အသံအားကြီး ကျယ်
တယ်ဗျ သူ့အကောင်နဲ့သူ အသံကိုချိန်ပြီး ကျွန်တို့ကြည့်
တယ်။ ဖားကမြဲသေ့လောက်ကြီးရင် သူ့အသံကြောင့် ခုကွအကြီး
အကျယ် ရောက်သွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မုဆိုးကြီး ညွှတ်တန်း၏ တံခွန်
ကျွန်ုပ်၏ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျင့်ရလေ၏။ (၃၅)ရက် ပြောက်သောနေ့၌
ကျွန်ုပ်သည် နံနက်ဇာအဖြစ် ဆန်မြတ်ကိုသောက်ပြီးနောက် သစ်ပင်
ရင်းတွင် သားရေရွယ်ကိုခင်းကာ ထိုင်ရန်ပြင်ဆင်နေ၏။ ညွှတ်တန်း
မှာလည်း နှာခေါင်းကို တစ်ဖက်ဖြင့်လုပ်ခါ အနံ့ခံနေ၏။ ပြီးလျှင်
သူ့သေနတ်၏လှုပ်၌ ကျည်ဆံများ ထိုးသွင်းနေလေ၏။ ပြီးလျှင်

သေနတ်ကို မြှတ်ချီ၊ ချီချီ လုပ်နေလေ၏။ ပြီးလျှင် ပမိုးတွင် တင်ချီ၊
ချီချီ လုပ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ဗျက်စေ့နောက်လိုက်တာ ညွှတ်တန်းရယ်၊ တော်တော် စိတ်အကု
သိုလ်များလိုက်တဲ့ လူနယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ညွှတ်တန်းက

“အနံ့ရတယ်၊ ညှိစိုစို သားကောင်တစ်ကောင်နဲ့ အနံ့ရတယ်၊
တဲဒါကြောင့် သေနတ်ပြင်နေတာ၊ တဲဒါကြောင့် သေနတ်ပြင်
နေတာ၊ မိတ်ဆွေလုပ်ချင်တာကို လုပ်ပါ၊ ကျွန်ုပ်လုပ်ရမယ့်
အလုပ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်လုပ်ရမှာပေါ့၊ မိတ်ဆွေရဲ့ အလုပ်က
ကောင်းတယ်၊ ကျွန်ုပ်အလုပ်က မကောင်းဘူးလို့ မပြောပါနဲ့၊
ဆီကလည်း ဆီလိုကောင်းတယ်၊ ဝေရာလည်း ဝေရာလိုကောင်းတာ
ပါဘဲ၊ ဟင်းချက်တဲ့အခါမှာ ဆီချည်းသုံးလို့ မရဘူး၊ ဝေရာလည်း
လိုတယ်၊ မိတ်ဆွေက ဆီဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကရေပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနှင့် ကောင်းအခြင်းအခံ မြှလိုခြင်း
မရှိသောကြောင့် သားရေရွယ်ပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေ၍ ထိုင်လိုက်
လေတော့၏။ တအောင့်မျှကြာလျှင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ငြိမ်၍
ကျသွား လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ‘ဒိုင်း . . . ဒိုင်း’ ဟူသော
ညွှတ်တန်း၏ သေနတ်ပစ်သံနှစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏
နား၌လည်း ‘ဒွံ’ ကနဲ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်

၏ နားထင်ဘေးမှကပ်၍ သွားသော စာသံဖြစ်၏။ လွန်စွာနီးကပ်
သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သံပင်ဖျားကလေးပင် ထိုစာသံနှင့် ပွတ်တိုက်
သွားသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မှက်စိမှိတ်၍ မနေ
နိုင်တော့ပဲ မှက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရ၏။ ခွဂတန်သည် သေနတ်ကို
ကိုက်၍ ခြေကိုဖွနင်းပြီးလျှင် ၎င်းပင်လိုက်သော သားကောင်အား
ကြည့်ရှုရန်အတွက် ထွက်သွားလေ၏။

ခွဂတန်သည် ရွှေပုခြေကိုပေါ်၍ နင်းသွား၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
၎င်း၏နောက်မှကပ်လျက် လိုက်ပါသွား၏။ ချုံပုတ်တခုအနီးသို့
ရောက်သောအခါ၌ လူနှစ်ယောက် သေနတ်ခက်ရာဖြင့် လဲနေသည်
ကိုတွေ့ရ၏။ ခွဂတန်သည် ထိုလူနှစ်ဦးအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထား၏။
ကျွန်ုပ်သည် အနီးသို့ကပ်၍ ကြည့်၏။ အပေထမတွင် ထိုလူနှစ်ဦး
အား မည်သူမည်ဝါဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အကဲမခပ်မိသေးသော်လည်း
သေသေချာချာ ကြည့်ရှုသောအခါ၌ လာလူးနှင့် မာမူးဆိုသည့်
တစ်သက်တစ်ကျွန်းမှ ကပ္ပလီနှစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ
မှတ်မိသွားလေတော့၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်းမှာနေစဉ်ကကဲ့သို့ လန်ကွတ်တီဖျားနှင့်
မဟုတ်တော့ပေ။ တောင်းအီး၊ အကျီဖျားကို ကောင်းစွာ ဝတ်
ဆင်ထား၏။ ၎င်းတို့အနီးတွင်လည်း ပြောင်းဖျားကို တွေ့ရ၏။
ခွဂတန်သည် ပြောင်းဖျားကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့
လှည့်၍

“ဝိမှာမိတ်ဆွေ... ကျွပ်ရတဲ့ သားကောင်နဲ့ဆိုတာ သူတို့ရဲ့
အနဲ့ဘဲ၊ သူတို့ကိုယ်က ထွက်တဲ့အနဲ့လေ၊ အတော်ကို နဲတယ်၊
ပြီးတော့ ဝိလူနှစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားကို မှတ်ပြောင်းနဲ့ မှတ်
ပြီး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တာဘဲ၊ ကျွပ်ကဦးအောင် ပစ်ချလိုက်
လို့ပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က

“ခွဂတန်... ခင်ဗျားကို ငွေတစ်ထောင်ပေးရတာ ဝါနဲ့တင်
တန်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွဂတန်က

“ခင်ဗျား တော်တော်သိတတ်တဲ့လူဘဲ... နောက်ထပ် တစ်
ထောင်လောက် ထပ်ပေးပါလား”

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က

“ပေးပါမယ်ဗျာ... ပေးပါမယ်... ခင်ဗျားက ကျွပ်ရဲ့
အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာဘဲ”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထိုင်ခဲ့သော သစ်ပင်ဆီသို့ ပြန်လာရာ မှတ်
ပြောင်းဖြင့် မှတ်လိုက်သော မြားနှစ်စင်းသည် တစ်လက်မမျှပင်
မကွာဘဲ ခိုက်ဝင်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုမြား
နှစ်စင်းကို နတ်ယူလိုက်ပြီး ခွဂတန်အား ပေးလိုက်၏။ ခွဂတန်သည်
ထိုမြားနှစ်စင်းကို ကြည့်ပြီးနောက်

“နိုးနိုးမြားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အဆိပ်တွေ ထည့်ထားတယ်”
 ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ နားသယ်ဘေးမှ မြားများဖြတ်၍
 သွားသည်ကို တွေးမိကာ ကျွန်ုပ်သည် ကော့စိန်မိလေတော့၏။
 ခွက်တန်သည် မြားနှင့်ပြောင်းကို သိမ်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် အလောင်း
 များကို တောနက်အတွင်းသို့ သယ်ပိုးသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က
 “တာလုပ်တာလဲ”

ဟုမေးရာ ခွက်တန်က

“ ဒီအသေကောင်တွေကို လာစားတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေကို ကျွန်ုပ်
ပစ်ချဦးမှာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနောက် ၎င်းကပင်

“ခင်ဗျားလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်စဉ်တွေကို ကျင့်နေပါ
လူမှာလည်း သတ်မယ်ဖြတ်မယ်လူတွေက ခွံနေပါလား၊ ကျွန်ုပ်က
ကျွန်ုပ်လိုပုဆိုးမှာပဲ အန္တရာယ်ရှိတယ်ထင်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တွင်ရှိသော ရန်သူလေးဦးအနက် နှစ်ဦး
 ရှင်းသွားပြီးဖြစ်ရကား လေးနေသော ကျွန်ုပ်၏မိတ်သည် တစ်ဝက်
 တိတိ ပေါ့၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခွက်တန်၏ ပုဆိုးတဲ၌ ကျွန်ုပ်၏
 ကိုးကြိမ်ပြောက် (၄၉) ရက် ကျင့်စဉ်ကို တောင်မြင်စွာ ကျင့်နိုင်ခဲ့
 လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခွက်တန်၏ ပုဆိုးတဲမှစွန့်ခွာခါနီးတွင် ခွက်တန်က
 ကျွန်ုပ်အား ပေါင်ကြီးသည်ဖြင့်တစ်ခုကိုပေး၍

“ဒီလိုရှိတယ် မိတ်ဆွေ၊ သိပ်ပြီးအဖျားတက်ရင် ဝါကိုနည်းနည်း
 ဖြိုဖျှဲ အဖျားပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဆီးမှာ ကျောက်တည်တယ်
 ထင်ရင် အဲဒါကိုရေခဲဖျော်ပြီး ဆီးခုံမှာလှေ့ ထိမိ ဒိုက်မိရင်
 လည်း ဝါခဲသုတ်လိမ်းလိုက်၊ ပြီးတော့ ပဟာဒီမှာခင်ဗျားရဲ့ သေ
 မင်းတမန် မြားကလေးနှစ်စင်းလည်း အမှတ်တရ ယူသွားဦး”
 ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အားပေးလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သွားလိုသော ဘူ
 တာရုံအထိ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကို ထမ်းပိုးကာ လိုက်၍ မှီလေ
 တော့သတည်း။

ဇာတ်ပန်လုံးကိုသုံးပြု

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဘိနိုယမြည်အတွင်း၌ လှည့်လည်၍ ကျင့်စဉ်ကိုကျင့်ခဲ့ရာ (၃)နှစ်ကျော်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကျင့်စဉ်သည် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကာလကတ္တားသို့ မြန်လာပြီးလျှင် ဆရာဆော်လမွန်ကားစွာ၏။ သို့ပါသော်လည်း ဆရာဆော်လမွန်၏ သံလွန်စကိုမရသောကြောင့် ကာလကတ္တားမှနေ၍ ဘုံဘေသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်၏။ ဘုံဘေတွင်လည်း ဆရာဆော်လမွန်ကား စွာပြန်၏။ မတွေ့သောအခါ၌ ပတ်တနား၏ ဝါတလီပုတ်မြို့သို့သွား၍ ထိုမြို့တွင်ပင် ခြံဝင်းကျယ်သော ဘိပ်တစ်လုံးကိုငှားရမ်း၍ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့နေထိုင်ပြီးနောက် ဆရာဆော်လမ္မန် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော ဓာတ်ဖန်လုံးကို ထုတ်၍ တောင်လှေကွန်လေတော့၏။ ကွန်ဝံသည် စားဖွဲ့နံနက်ပေါ်တွင် ဓာတ်ဖန်လုံးကို တည်လိုက်၏။ ထို့နောက် အလင်းရောင်များ၊ အမှောင်ရောင်များ မကျရန်အတွက် မယောင်းတိုင်၊ အလင်းရောင်များကို ချိန်ရလေ၏။ ထို့နောက်ဖန်လုံးကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေရ၏။

ထိုသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းပင် အချိန်လွန်စွာ ကြာလာသောအခါ၌ ကွန်ဝံ၏ မျက်တောင်များသည် မှေးစင်းကျလာပြီး ကွန်ဝံသည် အိပ်ငိုက်လာ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ကွန်ဝံသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ အိပ်ပျော်နေစဉ် ကွန်ဝံသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကွန်ဝံသည် ထိုစံ့စွမ်း ကွန်ဝံ၏အရှေ့တွင် ဓာတ်ဖန်လုံးသည် ရှိနေပြန်လေ၏။ ထို ဓာတ်ဖန်လုံးသည် အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ဓာတ်ဖန်လုံးထဲတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံပေါ်နေသည်ကို လှည့်ကြည့်ရ၏။ ထို့နောက် ဆရာဆော်လမ္မန်၏ ပုံလည်းပေါ်လာပြန်၏။ အဓမ္မထမတွင် သူသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီး၌ မတ်တပ်နံ့ခနဲ၏။ ထို့နောက် ရထားတစ်စင်းပေါ်တွင် နီးနင်းလိုက်ပါသွားကြည့်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးလျှင် ဘူတာနဲ့တစ်ခုတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကွန်ဝံသည် ဆရာဆော်လမ္မန်အား လှမ်းခေါ်ကြည့်၏။ ဆရာဆော်လမ္မန်သည် ကွန်ဝံမက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။

အသိပ္ပာယ်မှာ ကွန်ဝံခေါ်သောအသံကို ကြားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကွန်ဝံနှင့် ဆရာဆော်လမ္မန်တို့သည် စကားပြောကြ၏။

“ဆရာဆော်လမ္မန်၊ အခု ကျွန်ုပ် ပတ္တနားမြို့မှာ ရောက်နေတယ်။ မြို့အစွန်မှာရှိတဲ့ နံပါတ်ခုနစ်ခြံမှာ ကျွန်ုပ်တို့တယ်။ တွေ့ချင်လှပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ ဆရာဆော်လမ္မန်သည် ကွန်ဝံအား ပြောပြလိုက်လေ၏။

ကွန်ဝံသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသော်လည်း ကွန်ဝံသည် အိပ်မက်ကို အတိအကျ မှတ်မိနေ၏။ ထို့နောက် ကွန်ဝံသည် ကွန်ဝံ၏ ဆရာဆရာဆော်လမ္မန်အား သတိတရားရှိလှသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကွန်ဝံ၏ ထမင်းချက်အား ကြက်ဆင်သားချက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဆရာဆော်လမ္မန်သည် ကြက်ဆင်သား အလှန်ကြိုက်၏။ ထမင်းချက်လည်း ကွန်ဝံပြောသည့်အတိုင်း ချက်ပြုတ်ထားလေ၏။ ညနေ ဝိုင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ကွန်ဝံ၏ ခြံအတွင်းသို့ ဆရာဆော်လမ္မန်ဝင်လာသည်ကို ဝမ်းပြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရလေတော့၏။ ထို့နောက် ကွန်ဝံသည် ဆရာဆော်လမ္မန်ကိုတွေ့လျှင် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ပြေး၍ပင် မက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကွန်ဝံက

“ဘာကိုဆက်ပြီး လုပ်ရမှာလဲဆရာ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာဆော်လမ္မန်က

“ခင်ဗျားဟာ မန်လုံးကိုကြည့်နေတာ အတော်ဟုတ်နေပြီ၊ တဲ့ခါကို ဆက်ပြီးကြည့်ရမယ်၊ ဘယ်လိုဆက်ပြီး လုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ်ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ တဲ့ရောဆိုတဲ့ အချက်ကလေးတွေက ခင်ဗျားကိုဆက်ပြီး သင်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ သေသေချာချာ သဘောပေါက်သွားတဲ့အခါမှာ လူတစ်ယောက်ကို ချာရမယ်၊ သူ့နာမည်က ‘စိန်မြသာ’တဲ့၊ သူ့က အခုအချိန်မှာတော့ အသက် (၁၇) နှစ်အရွယ်ပဲ နှိုးပယ်၊ သူ့ကိုခင်ဗျား လေ့ကျင့်ပေးရမယ်၊ ခင်ဗျားတွဲပြီး ခေါ်ရမယ်၊ သူက ကျေနပ်ပါပြီဆိုမှ ခင်ဗျားတာဝန်ကုန်မယ်၊ တဲ့ဒီလို တာဝန်ကုန်မှခင်ဗျား သွားရမယ့်ဆီကို သွားခွင့်ရှိတယ်၊ အဲဒီတာဝန်ကို မထမ်းဆောင်ရင် ခင်ဗျားသေလိမ့်မယ်၊ သေရင်လည်း နှိုးပေးသေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကို မြန်ရောက်သွားပြီး သေမှာ၊ အဲဒီတော့ မစွတာသောမတ်ခေါ် ရွှေမြသာရေ ကျင့်စဉ်ကို ဆက်ပြီးကျင့်ပါ၊ ပြီးဆုံးသွားတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ စိန်မြသာကို ချာရမယ်၊ ချာပြီးရင် စိန်မြသာကို လမ်းကြောင်းပေါ် တင်ပေးခဲ့ရမယ်၊ စိန်မြသာက ကျေနပ်မှ ခင်ဗျားသွားလို့ ရာကို သွားရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏၊ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာဆော်လမွန်ပြောသည့်အတိုင်း မြဲလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်ရာ ဆရာဆော်လမွန်က သူ၏ကတိထံတွင်ပါလာသော ဘေးစွယ်ကြီးတစ်လက်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သူနှင့်အတူ ဘေးစွယ်ကြီး၏ တစ်ဖျားကိုကိုင်ခိုင်း၏၊ ထိုသို့ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား စိန်မြသာကို ချာဖွေ၍ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးမည်အကြောင်းကို ကျိန်စာတိုင်လေတော့၏၊ ကျွန်ုပ်လည်း ရင်းတိုင်ပေးသော ကျိန်စာကိုလိုက်၍ဆိုရ၏၊ ဆရာဆော်လမွန်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် (၈) ရက်တိတိ နေခဲ့၏၊ ပထမနေ့တွင် သူသည်ကျွန်ုပ်အား ရွှေဆက်ရမည့် ကျင့်စဉ်အကြောင်းကို ပြောပြလေတော့၏၊

“ဒီလိုနိတယ် ရွှေမြသာ၊ မင်းရွှေဆက်ရမယ့် ကျင့်စဉ်ဟာ အတော်လေး ခက်လာပြီ၊ ကျင့်စဉ်ခွဲ အဆင့်ဟာ (၂၁) ခု ရှိတယ်၊ မင်းဟာ အဲဒီ (၂၁) ခု လမ်းကြောင်းကို သွားဖို့ အခြေခံရသွားပြီ၊ အဲဒီ (၂၁) ခုအကြောင်းကိုတော့ ငါမင်းကို သင်ပေးသွားရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား သင်ပေးလေတော့၏၊

ပထမကျင့်စဉ်မှာ ... လောကခါတ်ကြီးအားတိုင်တည်၍ ထနွားဆိုခြင်း ပင်ဖြစ်၏၊

ခုခတ်ထကျင့်စဉ်မှာ ... (၃) ရက်အားသမီးစား ကျည်မစခြင်း၊ တယ်တင်ခြင်း ကျင့်စဉ်ပင်ဖြစ်၏၊

(၃) စုမြောက်ကျင့်စဉ်မှာ ... နွားကိုယ်မှ အကြောများကို
လျှော့ခြင်း၊ စိတ်လက်မချပါးစွာ နေထိုင်တတ်ခြင်းကို သင်ကြား
၏။

(၄) စုမြောက် ကျင့်စဉ်မှာ ဧည့်တမ်းများကို မိုသေစွာ
လိုက်နာခြင်းနှင့် ပတ်သက်သောကျင့်စဉ် ဖြစ်၏။

(၅) စုမြောက်သော ကျင့်စဉ်မှာ ... မိမိတစ်ကိုယ်တော် ကျေနပ်စွာ
လျှောက်လှမ်းသွားရန် ကျင့်စဉ်ဖြစ်၏။

နပါတ် (၆) ကျင့်စဉ်မှာ ... မေတ္တာဇာတ် ဖြန့်လွှင့်သော ကျင့်
စဉ် ဖြစ်၏။

နပါတ် (၇) ကျင့်စဉ်မှာ ... ကျင့်စဉ်နှင့် မိမိအားဖြည့်သောအခန်း
ဖြစ်၏။

နပါတ် (၈) ကျင့်စဉ်မှာ ... ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မိမိကျင့်စဉ် အားဖြည့်
သောအခန်းဖြစ်၏။

နပါတ် (၉) ကျင့်စဉ်မှာ ... ရှာဖွေခြင်းဖြစ်၏။

နပါတ် (၁၀) ကျင့်စဉ်မှာ ... လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှုများ အပေါ်၌
လေ့လာသော ကျင့်စဉ်ဖြစ်၏။

နပါတ် (၁၁) ကျင့်စဉ်မှာ ... ဤကျင့်စဉ်၏ ဆုပေးခတ်ပေး
ခနစ်ကို နားမရန်ပင်ဖြစ်၏။

နပါတ် (၁၂) ကျင့်စဉ်မှာ ... ကျင့်သောအခါ၌ နှိုးနှိုးလူ၏ သဘာ
ဝနှင့် ဝတ္တရကျင့်စဉ်တို့ ပေါက်မြောက်သွားသော သဘာဝ
နှစ်ခုပေါင်းစပ်ထားသော အခြေအနေတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

နပါတ် (၁၃) ကျင့်စဉ်မှာ ကျင့်စဉ်ပကျင့်မီက ပတ်သက်ခဲ့သော...
ဆွေမျိုးညီတစ်ကိုယ်တော် မောင်နှမသေညီတို့နှင့် အဆက်မြတ်ရန်
ဖြစ်၏။

နပါတ် (၁၄) ကျင့်စဉ်မှာ... ယခင်က ရုပ်စည်နှံခံပတူအောင်
ရုပ်ချက်နေထိုင်သော ကျင့်စဉ်ပင်ဖြစ်၏။

နပါတ် (၁၅) ကျင့်စဉ်မှာ... ပရလောကမှ မေတောင်းသော
ပရလောကသားတို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း ပင်ဖြစ်၏။
(မြန်မာ၌လည်း ထုထန်၌သွားရောက်၍ ကျင့်ရသော ကျင့်
စဉ်များ ရှိပါသည်။ ထိုကျင့်စဉ်များနှင့် စပ်ဆင်ဆင် တူပါသည်။)

နပတ် (၁၆)ကျင့်စဉ်မှာ... မိမိနှိမ့်နိမ့်သော ဝိင်ဆိုင်ပူများအား အပြီးအတိုင် ခွန်လွှတ်သော ကျင့်စဉ်ဖြစ်၏။

နပတ် (၁၇)ကျင့်စဉ်မှာ ... ပြည့်စုံလှစေရာ မပြည့်စုံသူကိုပါ ခွန်ကြေးပေးကမ်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။

နပတ် (၁၈)ကျင့်စဉ်မှာ... စိတ်အနှောက်အယှက် ပြစ်စေရာ တိရစ္ဆာန်နှင့် ခမ်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။

နပတ် (၁၉)ကျင့်စဉ်မှာ... ကျင့်ခဲ့ပြီးသောကျင့်စဉ်များ၏ စတင် ပြစ်မှုပန်းတိုင်ဖြစ်၏။

နပတ် (၂၀)ကျင့်စဉ်မှာ... မိမိထွက်သွားသော နေ့သို့ ပြန် ဝင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ (ပြည်ကော်ဝင်နန်းဟု ဆိုပါသည်။)

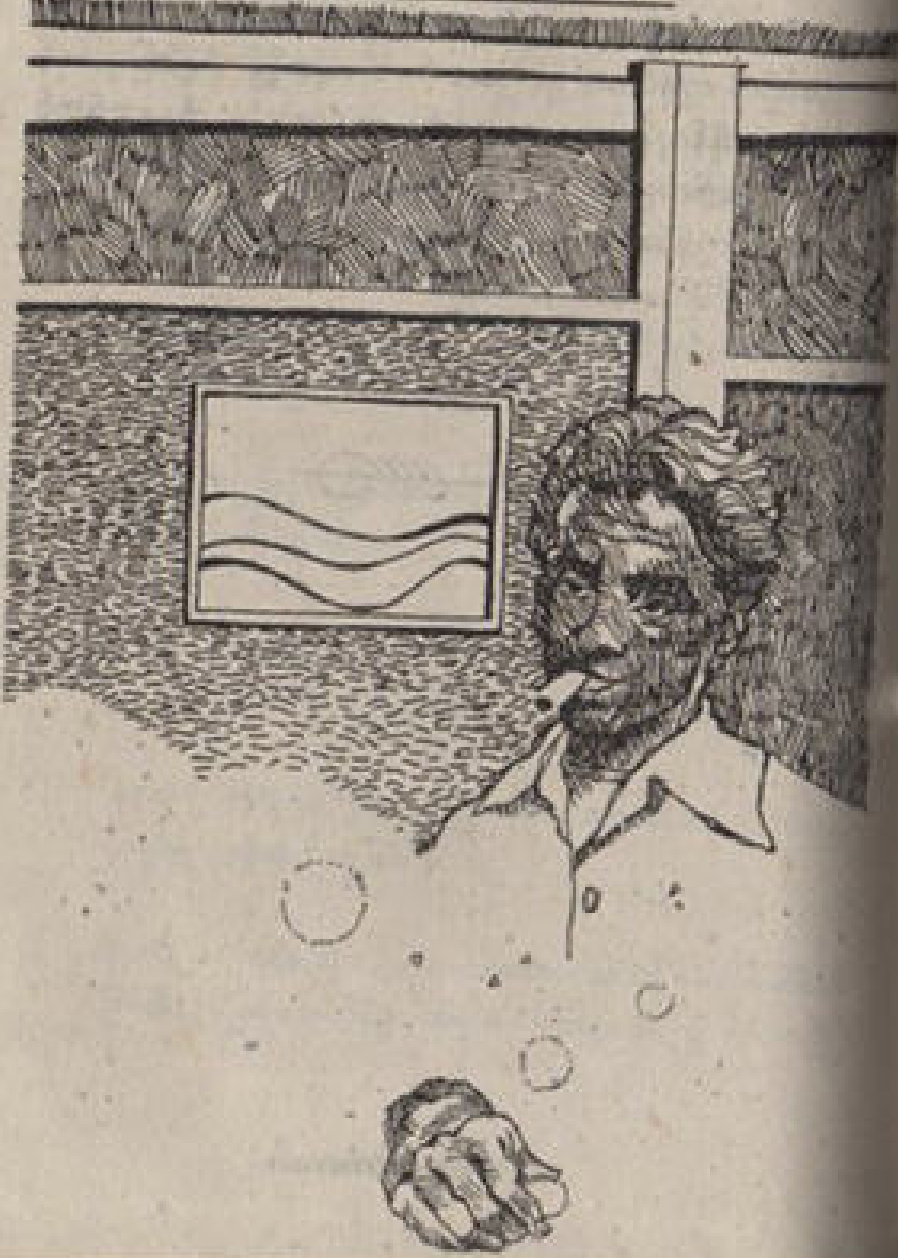
နပတ် (၂၁)ကျင့်စဉ်မှာ... လှည့်လည်သွားလာခြင်း (ပါပါသည်။ (ဝန်ချီလှည့်သည်ဟု ခေါ်ပါသည်။)

နပတ် (၂၂)ကျင့်စဉ်မှာ... အစွဲတစ်ယောက်ကိုလျှင် နေ့ နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ (မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ အစွဲစနစ်ကျင့်စဉ်ဟု ခေါ်ပါသည်။)

ဆရာဆော်လပွန်သည် ပထမနေ့၌ ကျင့်စဉ် (၂၂) ခု၏ တစ် တစဉ်ကို ကျွန်ုပ်တို့အား ရှင်းပြလေ၏။ ထိုနေ့အပို၌ ထိုရှင်းပြချက်နှင့် ပင် အချိန်ကုန်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနောက်တွင် ဆရာဆော်လပွန်တို့အား ထပ်မံကျွေးလေတော့၏။ ဆရာဆော်လပွန် သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထပ်မံစားမည်ဆို၍ ဆရာတပည့် နှစ်ဦး ထပ်မံစားကြလေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းမှ အာရုံကြောများ

ကျွန်ုပ်၏လက်ချောင်းမှ အာရုံကြောများနိုးကုန်ပြီ

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဆော်လမွန်အား ကြက်ဆင်သားဟင်းမြင့် ထမင်းကျွေး၏။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ဆရာဆော်လမွန်သည် ကျွန်ုပ်အား မင်းကွတ်သီးအရွယ်ခန့်ရှိ ဝါဂွမ်းအလုံးတစ်လုံးကို ပေးလေ၏။ ထိုဂွမ်းလုံးကလေးအား အာရုံဖြည့် လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများနှင့်ထိကာ လှည့်ခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ထိုဂွမ်းလုံးကလေးအား တစ်လက်ဝက်ကာ အသေးစား ဂွမ်းလုံးကလေးများဖြစ်အောင် လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများဖြင့် နှိပ်ခိုင်းပြန်၏။

နာရီအတော်ကြာလျှင် ထိုဂွမ်းလုံးကလေးအား တစ်လက်ထပ်၍ ဝက်ကာ ဂွမ်းလုံးသေးသေးကလေးဖြစ်အောင် လှုပ်ခိုင်း၏။ ထို့နောက် လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများဖြင့် နှိပ်ခိုင်း၏။

ဤသို့နှင့် ဝှမ်းလုံးကလေးကို သေးသည်ထက်သေးတောင်
မြဲလုပ်စေ၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းထိပ်များဖြင့် လှိုင့်ခိုင်းလေ၏။
နောက်ဆုံးတွင် ပါတာနီဝေဒနာရှယ်ခန့်အထိ မြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ
ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းထိပ် ကလေးများသည်ယား၍လာ၏။ ထိုအခါ
ကျွန်ုပ်က

“ဆရာဆော်လမွန်ဝေ... ကျွန်ုပ်လက်ချောင်း ထိပ်ကလေးတွေ
ယားလာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာဆော်လမွန်က

“ကိုယ့်လူရဲ့လက်ချောင်းထိပ်က အာနုံကြောလေးတွေ နိုးသွားပြီ
အဲဒီအခါမှာ အဲဒီကတိကို လက်ချောင်းထိပ် ကလေးတွေနဲ့
ထိကိုင်ပြီး ကြည့်ရတယ်။ အဲဒါမှ ပိုပြီးမှန်တယ်။ အဲဒီကတိမှ
မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခြား ဘယ်ပစ္စည်းကိုပဲ မြစ်မြစ် အဲဒီနီးနေတဲ့
လက်ချောင်းထိပ်ကလေးတွေနဲ့ထိပြီး အာနုံပြုလိုက်ရင် အဲဒီ
ပစ္စည်းရဲ့အကြောင်း၊ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ရဲ့ အကြောင်းကို အာနုံထဲ
မှာ ထင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို ‘ဆိုက်ကိုပေကြီ’ ပညာလို့
ခေါ်တာပေါ့။ ဒါကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း လေ့ကျင့်ထားရင်
သေသွားတဲ့လူရဲ့အဖိုးကို ကိုင်ကြည့်ပြီးရင်တောက် တယ်အဝ
ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တယ်။ ဒါကလဲ ဓမ္မဗြဟ္မာအနေ
နဲ့ ဒီထက်ကအခံခိုလို့ တစ်ရက်ထဲနဲ့ရတာပါ။ တစ်ချို့ဆိုရင်
လဲနဲ့ချို့ပြီး လေ့ကျင့်ယူရတာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ထိပ်မှ အာနုံကြောများကို ဝှမ်းလုံး
ကလေးဖြင့် ဆက်၍နိုးလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းထိပ်ကလေး
များသည် မခံမရပ်နိုင်တောင် ယား၍လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်သည် အောက်ပါအတိုင်း ခေတ္တဝိဝေလေတော့သတည်း။

“ဤရဲ့လက်ချောင်းထိပ်က အာနုံကြောတွေ
နိုးကုန်ပါပေကာလား”

မှတ်ချက်။ ။ ဤနည်းမှာ ရွှေမြသာတစ်ဦးတည်း လုပ်၍ရသော
နည်းမဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ ဝါသနာပါလျှင် မည်
သူမဆို လုပ်နိုင်ပါသည်။ လုပ်လျှင်လည်း တကယ်
မြစ်ပါသည်။ လုပ်နည်းမှာ မင်းကွတ်သီးအကြီးစား
အရှယ်ခန့် ဝှမ်းစကိုလုံးပါ။ ထိုဝှမ်းစကို လက်တွင်

ဆုပစ္စည်းပေးပါ။ ချစ်ရက်ခန့် ဤနည်းအတိုင်း နယ်
 နေပါ။ ထို့နောက် ထိုဝွမ်းလုံးကို တစ်ဝက်ခွဲ၍
 အလုံးလုံးပြီး လက်ခောင်း ထိပ်ကလေးများဖြင့်
 မိ၍ လိုမ့်ပေးပါ။ ချစ်ရက်ခန့် လိုမ့်ပေးပါ။ ချစ်ရက်
 ပြည့်လျှင် ဝွမ်းကိုတစ်ဝက်ခွဲပါ။ အထက်က ဆိုခဲ့
 သည့်အတိုင်း အလုံးလုံး၍ လက်ခောင်း ထိပ်
 ကလေးများ ထိစောင် ချစ်ရက်လိုမ့်ပေးပါ။ ဤ
 သို့လျှင် ဝွမ်းလုံးကိုတစ်ဝက်ဝက်၍ ဝက်၍ အလုံး
 ကလေးများဖြစ်စေအောင် လိုမ့်သွားပါ။ ချစ်ရက်
 ချစ်လီလုပ်ပါ။ ဝွမ်းလုံးမှာလည်း မူလဝွမ်းလုံးထက်
 ချစ်ပုံတစ်ပုံခန့် သေးသွားမည်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌
 သင်၏ လက်ခောင်းထိပ်ကလေးများမှ အာရုံ
 ကြောများ နိုးသွားမည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ပက်ခောင်း
 ထိပ်မှ အာရုံကြောများ နိုးသွားလျှင် ဆိုက်ကို
 မေကြိခေါ် လက်ဖြင့်အာရုံဖြည့် မင်းသင်ရသော
 ပညာနိုးသွားပြီဟု မှတ်ပါ။ ဤနည်းကို လေ့ကျင့်
 ထားလျှင် သင့်ဘဝတစ်ကွေ့၌ များစွာ အထောက်
 အကူ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

(စာရေးသူ)

စိန်မြသာဆိုတာ ကယ်သလည်း သိရပြီ

ခုတိယနေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆရာဆော်လမွန်သည်
 ကျွန်ုပ်၏တိပ်ခန်းအား ချင်းခိုင်း၏။ ကုတင်များ၊ ဓမ္မယာများကို
 ထုတ်ခိုင်း၏။ ထိုအခန်းထဲတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မထားစေဘဲ
 အလယ်တွင် စားခွင့်တစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးသာ ထားစေ၏။
 ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆရာဆော်လမွန်က ကျွန်ုပ်
 အား ထမင်းစားခွင့်မပေးဘဲ အတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းလေ၏။ ပြီးလျှင်
 တံခါးများကိုပိတ်၍ အမှောင်ချခိုင်းပြီးလျှင် အခန်းတစ်ခန်းလုံးအား
 အော်ဝီကလုန်း ရေငွေ့များ ပက်ခိုင်းလေ၏။ ထိုသို့ပက်ခိုင်းပြီးလျှင်

“ဒီလိုလုပ်ရမယ် ရွှေမြသား... ဆယ်စိညာဉ်မဆို ကျွန်ုပ်
အခန်းထဲကို ဝင်လာဖို့ ကျွန်ုပ်ခွင့်မြို့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ
မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်နေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကြည့်နေတဲ့
တူရိယာ သင်တို့ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို သင်တို့ နှစ်သက်သလို ဖော်ပြ
နိုင်ပါတယ် ဆိုတဲ့စကားကို အကြိမ် (၄၀) တိတိလေးလေးနဲ့
မှန်မှန်ခွတ်ဆိုပြီး မျက်နှာကြက်ထဲကို ကြည့်နေရမယ်။ လောကီ
ပညာလိုက်စားတဲ့လူဟာ ဒီသင်ခန်းစာကို ကျော်သွားလို့မရဘူး
ပါဟာ တတိယသင်ခန်းစာ မြစ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ အပူ
နွေးသာမှုကို အခန်းတွင်း၌ ပက်မြန်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆရာ
ဆော်လမွန် သင်ပေးထားသော စိညာဉ်စိတ်ခေါ်စာကို အခေါက်
(၄၀)တိတိ လေးလေးနှင့်မှန်မှန် ခွတ်ဆိုနေမိလေ၏။ ထိုသို့ ခွတ်
ဆိုနေရင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းလာ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ခွတ်ဆိုရင်း အခေါက်မည်မျှ ရောက်သွားသည်မင်မသိ အိပ်လျက်
သွားပြီဖြစ်၏။ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မက်
လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် မီးခိုးကဲ့သို့သော အခိုးအငွေ့များ မြတ်သန်
လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုးအငွေ့များကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ဦး၏
မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုမျက်နှာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ၌

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ အံ့ဩဖိတ်လန့်၍ သွားလေ၏။ ထိုမျက်နှာမှာ
ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ကွန်းတွင်နေစဉ်က ချစ်ကြိုသွယ်ခဲ့သော ကပ္ပလီမလေး
တာနာဆေး၏ မျက်နှာဖြစ်နေ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ ညိုစင်ယ်နေ၏။
ကျွန်ုပ်သည်စိတ်ဖြင့် တာနာဆေးအား ပေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

“တာနာဆေး... မင်း ဘယ်က ရောက်လာသလဲ”

ဟု ပေးလိုက်သောအခါ တာနာဆေးသည် ကျွန်ုပ်အားပြန်၍ မြေ၏။
မည်သို့မည်ပုံမြေသည်ကို ကျွန်ုပ်မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။ စိတ်ဖြင့်
မြေသည်လား၊ မီးဝင်မြင့်မြေသည်လား ကျွန်ုပ်မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်
နားလည်လိုက်သည်မှာ တာနာဆေးက

“ဘယ်ကမှလာတာ မဟုတ်ဘူး ချစ်တဲ့သူနောက်ကို တကောက်
ကောက်လိုက်နေတာ ကြားပြီပဲ”

ဟု၍ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဆော်လမွန်၏ ညွှန်ကြားချက်တွင်
မပါဆော်လည်း ကျွန်ုပ်သဘောနှင့်ကျွန်ုပ်

“တာနာဆေးရေ... မောင်ကြီးမြို့ခဲ့သမျှ ဝါနကုသိုလ်၊ သီလ
ကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်၊ ကုသိုလ်အမှုအစုစုကို အမှုပေးဝေ
ပါတယ်ကွယ်... အမှု... အမှု... အမှု...”

ဟု အမှုပေးလိုက်သည့်တစ်ခဏ၌ တာနာဆေး၏ မျက်နှာသည်
ညိုစင်ယ်နေရာမှ ပြန်၍သွားပြီးလျှင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မီးခိုးများအကြားမှ မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာပြန်လေ၏။ ထိုမျက်နှာကို ကျွန်ုပ်သေချာဖွားကြည့်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိသွား၏။ ထိုမျက်နှာမှာ တစ်ခုတည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခုဖြစ်၏။ တစ်ခုမှာ ကပ္ပလီမာမူးနှင့် ကျန်တစ်ခုမှာလာလူး၏ မျက်နှာဖြစ်၏။ သူတို့သည် အံ့များကြိုက်ထားကြ၏။ ကျွန်ုပ်အား မကျေနပ်သော မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“မင်းတို့နှစ်ကောင် သေချင်သလား”

ဟု စိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်ရာ မာမူးက ပြန်၍ပြော၏။ ၎င်းသည် စိတ်ဖြင့်ပြောသလား၊ နှုတ်ဖြင့်ပြောသလား ကျွန်ုပ်အတတ် ပပြောနိုင်ပါ။ ၎င်းပြောသောစကားမှာမူ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“ဟေ့... ရွှေမြသာ... မင်းကို ငါတို့က ဘာကြောင့် ကြောက်ရွံ့စရာတုန်း၊ ငါတို့သေတာလည်း မင်းကြောင့် သေတာမှ မဟုတ်ပါ။ ငါတို့သေတာဟာ ဟိုကုလားပုဆိုး ခွေတန်ကြောင့် သေတာ... ကြောက်ချင်း ကြောက်ရင် ခွေတန်ကိုတော့ ကြောက်ရမယ်။ မင်းကိုတော့ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ မင်းနောက်က တို့အမြဲလိုက်နေတယ်။ မင်းသတိလစ်တဲ့နေ့ဟာ မင်းသေတဲ့နေ့ပဲ”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာထိတ်လန့်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ မီးခိုးကြားမှ မျက်နှာနှစ်ခုလည်း ပျောက်သွား

၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဆရာဆော်လမွန်သည် ရောက်လာ၏။ ငြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား

“ဘယ်လိုလဲ ရွှေမြသာ... ကပ္ပလီလူနိုင်းဝိညာဉ် (၂)ခု ရောက်လာတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ကကိုယ့်လူကို ကြိမ်းမောင်းသွားတယ် မဟုတ်လား၊ နောက်တစ်ခါ သူတို့လာရင် ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ဟောဝီအသံထွက်တစ်ခုကို ရင်ခေါင်းသံနဲ့ ရွတ်ထည့်လိုက်၊ ထွက်ပြေး သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်အသံကို ရွတ်ရမှာလဲ ဆရာဆော်လမွန်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဆရာဆော်လမွန်က

“ABRACADABRA
အဘရာကာခါဇာဒာ”

ဟုပြောလေ၏။

“ဤဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ဆရာဆော်လမွန်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးပြန်ရာ ဆရာဆော်လမွန်က

"အဓိပ္ပါယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဝိညာဉ်ပွေ့ကိုနိုင်တဲ့ အသံတစ်သံ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို မောင်းထုတ်နိုင်တဲ့အသံ တစ်သံ၊ ကံကောင်းထောက်မစေတဲ့ အသံတစ်သံ၊ အဲသလိုသာ ပုတ်ထားပါ"

ဟု ပြောလေ၏။

ပုတ်ချက်။ ။ ဝီဒါဒိုင်ဂျက်၏ စွယ်စုံကျော်ထင် အဘိဓါန်ကျမ်း ဘော်လျှစ် (၁) ၌ အထက်ကဆိုခဲ့သော အဘရာကာခါဘရာ ဆိုသည့်စာလုံးကို ဤသို့ ဖော်ပြထားပါသည်။

Abracadabra - Cabbalistic word formerly used as charm, and believed to have power of curing agues etc. when written in triangular arrangement and worn as amulet, (now) spell, mysterious formula, gibberish.

အနက်မှာ ကလေးအတတ်မှ လာရှိသောကေးလုံး ဖြစ်သည်။ တိုကေးလုံးမှာ မန္တန်အဖြစ် အသုံးပြုရသော ကေးလုံးဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဆေးကုသရာ၌လည်းကောင်း၊ အခြားသော လောကီရပ် အထွေထွေ၌လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးသိရှိအလိုရှိ အသုံးပြုသော စာလုံးဖြစ်သည်ဟု

ယုံကြည်စွဲလမ်းခဲ့ကြ၏။ ဤစာလုံးကို သုံးထောင့်ခွန်း ပုံစံဖြစ်စေကာမူ ဖောသား၌ လက်ဖွဲ့အဆောင်အဖြစ်လည်း ဆောင်တတ်၏။ ယခုအခါ၌မူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြုစားသောအတတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာရှုရှုလမ်းများ၌ လည်းကောင်း၊ ဓာတ်စကားဟု အများခေါ်ဝေါ်နေသည့် အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်မှုမရှိဘဲ အသံထွက်သာရှိသော ကေးလုံးလည်းကောင်း၊ အသုံးပြုကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံအရမူ ထိုစာလုံးသည် မကောင်းဆိုးဝါးများကို မောင်းထုတ်သောနေရာ၌ လွန်စွာအသုံးဝင်ပါသည်။ ထို့ပြင် အခြားသောကံဆိုးမိုးမောင် အရိပ်နိမိတ်များကိုလည်း ထိုစကားလုံးများကို နှုတ်ဆို၍ မောင်းထုတ်လျှင် လွန်စွာထိရောက်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

(စာရေးသူ)

ဆရာဆော်လမ္မန် မြန်လည်ထွက်ခွာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်လည်း ဆက်လက်၍ စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ပီးမိုးများ

ပေါ်လာပြန်၏။ မီးခိုးများထဲတွင် မျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာ၏။ ထိုမျက်နှာကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ထိုမျက်နှာမှာ မေ၏ ယောက်ျား ကိုစိန်လှ၏မျက်နှာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တုံ့ပြန်စွာ ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်စိတ်ဖြင့်ပင် ကိုစိန်လှအား စကားပြောလိုက်လေ၏။

"ဘယ်လိုလည်း ပိတ်ဆွဲကြီးကိုစိန်လှ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်ုပ်က ချစ်ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ခုကိုနှစ်ယောက် လူကြိုတာလေ။ ခင်ဗျားက အနိုင်ရသွားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တတော့ တစ်သက် တစ်ကျွန်းရောက်သွားတယ်။ ကျွန်ဟာ ငွေအတွက်ရော၊ ပိတ်ဆွဲကြီးကိုစိန်လှအတွက်ပါ အနစ်နာခံလိုက်ရတဲ့သူပါ။ စကားနာထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုအချိန်မှာတော့ မေလို မိန်းမဖို့တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ (၁၂) ယောက် ဖေးမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်က မယူတော့ဘူး။ ခင်ဗျားဆိုကိုပဲ ပို့လိုက်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ဟာ အင်မတန်အေးခြင်းသန့်ကြယ်တဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုနဲ့ လမ်းပေါ်ကိုရောက်သွားပြီဗျာ။ ရွှေမြဲသာဆိုတာ အလကားကောင် မဟုတ်တော့ဘူး။"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုစိန်လှသည် ကျွန်ုပ်အား စကားပြန်၍ ပြောလေ၏။ သူ၏စိတ်ဖြင့် ပြောသည်လား၊ စိတ်ဖြင့် ပြောသည်လား မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် သူပြောသောစကားများကို ကျွန်ုပ်လုံးစေ့ပတ်စေ့နားလည်သွား၏။

"ဝီလိုနို့ပါတယ်... ကိုရွှေမြဲသာ၊ ခင်ဗျားဟာ မေ့အတွက် အနစ်နာ ခံသွားတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်ဟာ တကယ်ကျတော့ ရည်းစားလူတက်ပါ။ ဝါပေမယ့် ခင်ဗျားတစ်သက်တစ်ကျွန်းကို ရောက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ တကယ်က မောင်ချောကို ခင်ဗျားသတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မေ့သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူတစ်ပါးအတွက် အနစ်နာခံနိုင်တယ်ဆိုတာ တော်နဲ့ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်လေးစားပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကို မြန်းသွားပြီဆိုတော့လည်း မေ့နဲ့ကျွန်ုပ်က ယူလိုက်ရတော့တာပေါ့။ ဝီအတွက်လည်း ခင်ဗျားဟာ ကျွန်ုပ်ကိုခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို တင်မဟုတ်ဘူး။ မေ့ကိုပါ ခွင့်လွှတ်သင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်းကိုမကျခင် ထောင်ထဲမှာရှိကတည်းက မေ့က ခင်ဗျားကို တွေ့မြင်ကြီးစားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်က မတွေ့နိုင်တော့ပါ။ အဲဒီလို မတွေ့နိုင်တော့ကလည်း ကျွန်က သဝန်ကြောင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ပိုပြီးခံစားရမှာမို့လို့ပါ။ မေ့ အပေါ်မှာလည်း ခင်ဗျားနားလည်စေချင်ပါတယ်။ မေ့ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို မကြာခဏ ပြောတယ်။ ကိုစိန်လှနဲ့ မေ့သားသမီးထွန်းကားခဲ့လို့ ယောက်ျားလေးပေးခဲ့ရင် ကိုရွှေမြဲသာကြီး နာမည်ကိုပါအောင် ထည့်ရမယ်တဲ့။ အဲဒါသူကကျွန်ုပ်ကို တောင်းတဲ့ကတိဗျာ။ မိန်း"

ကလေး ဆိုရင်တော့ မေမြသာလို့ ဗုည့်မယ်တဲ့၊ ကျွန်ကလည်း
 အဲဒါကို ခွင့်မြို့ခဲ့ပါတယ်၊ ပြောလက်ခန့်ဆက်ပြီး ပြောရဦးမယ်
 ငါ့၊ တစ်ညမှာ မေကအိပ်မက်တစ်ခုမက်တယ်၊ သူ့ခါးနဲ့ ထိုး
 လိုက်တဲ့မောင်ချောက မေတို့ ကိုစိန်လှတို့နဲ့ပဲအတူ နေမယ်ဆို
 ပြီး အိပ်ပေါ်ကို တက်လာသတဲ့၊ အဲဒီ အိပ်မက်လဲမက်ပြီးရော
 မေမှာ ကိုယ်ဝန်ရတော့တာပဲ၊ အခု ကျွန်ပြောချင်တာက
 ကျွန်တို့မှာ သားတစ်ယောက်ရတယ်လို့၊ အဲဒီသားကလေးဟာ
 တစ်ခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ မေသတ်လိုက်တဲ့ မောင်ချောက မေ
 ဝိုက်ထဲမှာ မြန်ပြီးဝင်စားတာပဲ၊ မွေးတော့လည်း ယောကျ်ား
 ကလေးပဲဗျို့၊ အဲဒီတော့မေက ခင်ဗျားနာမည်ရော၊ ကျွန်
 နာမည်ပါ၊ ပါတောင်ဆိုပြီး စိန်မြသာလို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်၊
 ကလေးမွေးတဲ့နေ့ဟာ အင်္ဂလိပ် (၁၃) ရက်၊ ယောကြာနေ့ဗျ
 အဲဒီနေ့ဟာ ခင်ဗျားကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဖို့လိုက်တဲ့နေ့ပဲ၊ ကျွန်
 ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်၊ စိန်မြသာလေး (၄) နှစ် -သား
 နောက်တဲ့အခါမှာ မတူကုန်းထိပ်မှာ ကုလားတစ်ယောက်က
 လှမှားပြီး ကျွန်ကိုခါးနဲ့ထိုးလိုက်တာ၊ ကျွန်လည်းပွဲချင်းပြီး
 သေဆုံး ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်က အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြချင်
 နေတာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုလည်း မြန်မာမြည် မြန်သွားပြီး
 ပုဆိုးမပြင်နေတဲ့ မေ့ကိုလက်ထပ်စေချင်တယ်၊ အဲဒါကို ပြော
 ပြချင်လို့ ခင်ဗျားဖို့တဲ့နေ့မှာကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ လိုက်ရှာခဲ့ရတာ”

ဟုတ် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“မိတ်ဆွေကြီး ကိုစိန်လှ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်း မှတ်
 မိပါတယ်၊ ယောကျ်ားရင့်မကြီး ဖြစ်ပါရက်နဲ့ မျက်နှာမှာ
 ပေါင်စါကလေး တို့ကာတို့ကာနဲ့ အတော့်ကို ကနွဲ့ကလွဲသန်ခဲ့တဲ့
 မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ်မုန်းပါတဲ့၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်
 နိုင်ထက်စီးနင်း အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာတွေလည်း မှိပါတယ်၊ အဲဒါ
 တွေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ပြီးတော့ မေ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်
 ခင်ဗျားကို စိတ်နာခဲ့ပါတယ်၊ အခု ခင်ဗျားပြောပြလို့ အပြစ်မှန်ကို
 ကျွန်ုပ်သိရပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ အခုအချိန်မှာ မေ့ကိုရော၊
 ခင်ဗျားကိုပါ စိတ်မနာတော့ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် အခုလောလောဆယ်
 မှာ ကိုယ့်တိုင်းမြည်ကိုယ်မြန်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား
 ပြောသလို မေ့ကိုမြန်ယူဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊
 ကျွန်ုပ်သွားမယ့် လမ်းကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ဟာကျွန်ုပ် ပြောပြပြောပြ
 တန်းတန်း သွားတော့မယ်၊ ခင်ဗျားကိုလဲ ကျွန်ုပ်လျှာခဲ့တန်းခဲ့တဲ့
 ကုသိုလ်တွေကို အမျှဝေပါတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီး ကိုစိန်လှ
 အမျှ... အမျှ... အမျှ...”

ဟု ပြောလိုက်သည့်တခဏ၌ပင် ကိုစိန်လှ၏ မျက်နှာကြီးသည်
 ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏၊ ထို့နောက် မီးခိုးများပေါ်လာပြီးလျှင်
 လာလူးနှင့် မာမူးတို့၏ မျက်နှာကြီးများ ပေါ်လာပြန်၏၊ ကျွန်ုပ်သည်
 ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား မိတ်မြင့်ပင်ပြောလိုက်၏။

"မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ခုကွတွေ့တော့မယ်၊ မင်းတို့က
ငါ့ကို မကြောက်ဘူး၊ မုဆိုးကြီး ခွဲတန်ကိုပဲ ကြောက်တယ်...
ဟုတ်လား၊ ခွဲတန်ဆိုမှားက လူ့စွပ်ကိုပစ်လိုချင်တဲ့ သေနတ်ပဲ
ရှိတယ်၊ ငါ့ဆိုမှားက အသေကောင်ကို ပစ်လိုချင်တဲ့ သေနတ်ရှိတယ်
ကဲ... ကြည့်ကြတာပေါ့"

ဟု ဆိုကာကျွန်ုပ်သည်

"အဘရာဏာဒါဘရာ"

ဟု ဆက်တိုက်ခွတ်လိုက်ရာ လာလူးနှင့်မာပူးတို့၏ မျက်နှာကြီး
များသည် ကွဲအက်၍ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားလေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိပ်မက်ကို အသေးစိတ် မှတ်မိနေလေ၏။ ထိုအချိန်
မှစ၍ အိပ်မက်မည်သည့်အခါမက်မက် ထိုမျက်နှာနှစ်ခု ထွက်ပေါ်
လာခြင်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာပျော်သွား၏။ ထို့ ကြောင့်
(အဘရာဏာဒါဘရာ) ဟု ခွတ်ဆို၍ အခန်းအပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်
လာခဲ့လေတော့သတည်း။

ရန်သူများ လိုက်လာကြပြီ

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဆော်လပွန်နှင့်အတူ (၈)ရက်ခန့် နေခဲ့လေ
၏။ ဆရာဆော်လပွန်သည် ကျွန်ုပ်ကျင့်ရမည့် ကျင့်စဉ်များကို
အသေးစိတ် ရှင်းပြခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ရှင်းပြရာတွင် အစား
အသောက်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း အသေးစိတ် ရှင်းပြလေ၏။

"ဝီလိုရှိတယ်ရွှေမြသာ တန်ခိုးသိရှိဆိုတာ စိတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ
ဆိုတာတော့ မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ဝါပေမပဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့လည်း
မကင်းဘူးကွ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း လှေကား အရင်နဲ့မယ်၊ အစာ
အိပ်ကို သန့်ရှင်းစို့ဆိုတာဟာ သိပ်ပြီးစား နုကြီးတဲ့ ကိစ္စ မြစ်
နေတယ်၊ တဲ့တဲတော့ ပထမဦးဆုံး လုပ်လျှင် ခေဘူး၊ အစာအိပ်က

အညစ်အကြေးအဟောင်းတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ပြောင်
စင်အောင် စွန့်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဝမ်းချွ
ပစ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် (၃)ရက်လောက်
ဝမ်းချွ ပြစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုဝမ်းချွတဲ့ အတောအတွင်းမှာလည်း
အစာကြမ်းတွေ မှားမှားစားစားတော့ စားလို့မဖြစ်ဘူး။ သစ်
သီးဖျော်ရည်လောက်တော့ သောက်ခွင့်ရှိတာပေါ့ကွာ။ (၃)ရက်
လောက်ဝမ်းချွ ပြီးရင် အစာဘာမှမစားပဲ (၄၂)နာရီ နေရမယ်။
အဲဒီအတွင်းမှာ ရေတော့သောက်ခွင့်ရှိတယ်။ အာဟာရ ဆိုလို့
တော့ ဘာမှမစားရဘူး။ ပြီးတော့ တစ်လလောက် အစာမစားဘဲ
သစ်သီးဖျော်ရည်တွေချည်း သောက်နေရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“သေသွားမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု မြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဆရာဆော်လမွန်က

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ သေသွားမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ။
ငါပါလိုက်ပြီး သေပေးပါ့မယ်။ မင်းကိုပေးတဲ့ နည်းတွေဟာ
သေတဲ့နည်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းတွေ
ပါ။ မင်းမသေပါဘူးကွာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းခန္ဓာကိုယ်
မှာရှိတဲ့ အသားပိုတွေ၊ အဆီပိုတွေဟာ ကြွက်ပျောက်၊ ငှက်
ပျောက် ပျောက်တုန်လိန်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင်းခွပ်ကြီးကို
မင်းဖုန်ထဲမှာ ကြည့်တဲ့အခါမှာ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်လို မြင်ရ

လိန်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှပိတ်မပျက်ခဲ့။ နောက်အစားပြန်စား
တဲ့အခါမှာ သူ့ဟာသူပြန်ပြီး ပြည့်ဖြိုးလာလိန်မယ်။ ဒါပေမယ့်
အစားပြန်စားတဲ့အခါမှာ အဆီကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ငွှောင်ရမယ်။
မှားသောအားဖြင့်ကတော့ မြတ်ထားတဲ့ အစားအသောက်
တွေကို စားရမယ်။ ဥပမာကွာ အာလူးကျော်နဲ့ အာလူးမြွတ်ဆို
ရင် အာလူးမြွတ်ကို စားရမယ်။ ဂေါ်ဖိရွက်ကြော်နဲ့ ဂေါ်ဖိရွက်
မြွတ်ဆိုရင် ဂေါ်ဖိရွက်မြွတ်ကို စားရမယ်။ အဲဒီလိုဟာကို ဘာ
ကြောင့်ခိုင်းရသလဲဆိုတော့ အစာအိမ်ကို သန့်ရှင်းခြင်းဟာ
တန်ခိုးသိဒ္ဓိရရှိလမ်းမှာ ပိုပြီးနီးစပ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာဆော်လမွန်သည် အစာအာ
ဟာရတွင်ပါသော ပရိုတိန်းဓါတ်များအကြောင်း၊ ကာဘိုဟိုက်
ဒရိတ်ဓါတ်များအကြောင်း၊ ဗီတာမင်များ အကြောင်းကို ရှင်းပြလေ
၏။ ကျွန်ုပ်တို့လွန်စွာ နားရွပ်လာ၏။ သို့သော် ဆရာဆော်လမွန်
က စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ရှင်းပြသောအခါ၌ မည်သည့်အစာနှင့် မည်
သည့်အစာ တွဲဖက်စားရမည်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက် လာ
လေတော့၏။ ဆရာဆော်လမွန်က သာမန်လူ၏ အစာအိမ်သည်
စားလိုက်သောအစာကို ချက်လုပ်ရာ၌ ထပ်မံဖြူတည်းကိုသာ ချက်
လုပ်ထုတ်သည်ဟု ဆို၏။ ကာဘိုဟိုက်ဒရိတ်ဓါတ်ကို ချက်လုပ်နေစဉ်
၌ ပရိုတိန်းဓါတ်ကို မချက်လုပ်ဟုဆို၏။ ပရိုတိန်းဓါတ်ကို ချက်
လုပ်နေသည့်အခါ၌ ကာဘိုဟိုက်ဒရိတ်ဓါတ်ကို မချက်လုပ်ဟုဆို၏။

ကာဘိုဟိုက်ခရိတ်ခါတ်ဆိုသည်မှာ သကြားခါတ်ဟု အကြမ်းပြင်း
 ရှင်းပြလေ၏။ ထိုသကြားခါတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားရန် လောင်
 စာနှင့် တူသည်ဟုဆို၏။ ထိုလောင်စာခါတ် မရှိလျှင် ခန္ဓာကိုယ်
 သည် လှုပ်ရှားနိုင်မည်မဟုတ်ဟုလည်း ရှင်းပြလေ၏။ ထို့ပြင်
 ပရိတ်နိန်းခါတ်သည် ပျက်စီးသွားသောခန္ဓာကိုယ်၏ ကလာပ်စည်းများ
 နေရာတွင် အစားထိုးပေးသည်ဆို၏။ ထိုသို့ အစားထိုးပေးမှုများ
 မရှိလျှင် လူသည် အဆမတန် အိုမင်းရင့်ရော်သွားမည်ဟုဆို၏။
 ထို့ကြောင့် ထိုခါတ်နှစ်မျိုးသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အရေးကြီး
 လိုအပ်သည့် ခါတ်နှစ်မျိုးဟုဆို၏။ ၎င်းခါတ်နှစ်မျိုးသည် တစ်မျိုးနှင့်
 တစ်မျိုး ဖိလာပြစ်နေ၏။

ထမင်းနှင့်ကြက်သားကြော်ကိုကို တွဲ၍စားလျှင် လွန်စွာစား၍
 ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ထမင်းသည် ကာဘိုဟိုက်ခရိတ်ကို ဖြစ်စေ
 ပြီး ကြက်သားကြော်သည် ပရိတ်နိန်းကိုဖြစ်စေသည်။ ထို့ကြောင့်
 အစာအိမ်သည် ကာဘိုဟိုက်ခရိတ်ကို ချက်ပေးရမည်လော၊ ပရိ
 တိန်းကို ချက်လုပ်ပေးရမည်လော မဆုံးဖြတ်တတ်သောကြောင့်
 ဘာကိုမှ မယ်မယ်ရရ ချက်လုပ်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ကြာသော
 အခါ၌ အစာအိမ်သည် မိမိလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ဝီဝီပြင်ပြင် မ
 လုပ်နိုင်သောကြောင့် အစာအိမ်ကြီးဘဲ ချောက်သွားပေးတော့
 ၏။ လူ၏အသက်ရှင်ခြင်းနှင့် နှလုံးခြင်းသည် အစာအိမ်အပေါ်၌သာ
 နှိုင်းနေရ၏။ အစာအိမ်က ဤ ခါတ်ပြန်သွားသောအခါ၌

လူသည်ရောဂါပေါင်းစုံ ရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် အစာအာဟာရ
 ကို စားသောက်ပိုစရာ၌ သတိရှိရှိ ပိုစတတ်ဖို့လိုအပ်ကြောင်းကို
 ဆုံးမလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဆော်လမ္မန်၏ ဆုံးမချက်ကြောင့်
 (၄၅)ရက်လုံးလုံး အစာမစားပဲ သစ်သီးရည်နှင့်သာ နေခဲ့ရလေ၏။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နန်းခွေလျက်မို့၏။ (၄၅)ရက်ပြည့်သောအခါ
 ၌ ထမင်းရည်ကိုစ၍ သောက်ရ၏။ ထို့နောက် ဆန်ပြုတ်ကို စားရ၏။
 အဖတ်စားသော အကျင့်ပြန်၍ ရသောအခါကျမှပင် ကျန်သော
 ဟင်းလျာများကို စားရလေ၏။ ထိုအခါ၌၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အဆီ
 ပြင်များ၊ အသားပိုများမရှိတော့ပဲ ကျစ်လစ်၍နေလေ၏။ အစာ
 အာဟာရကိုလည်း ခနစ်တကျ ပိုစားသောက်သောကြောင့် လူ
 သည် သွက်လက်ပေါ့ပါးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျင့်စဉ်များသည်လည်း
 ခါတိုင်းနှင့်မတူပဲ လျင်လျင်မြန်မြန် တိုးတက်၍လာလေတော့၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ညှိခါတ်များပိုင်ဆိုင်ရန် လေ့ကျင့်ခဲ့၏။ ထိုအတူ တန်ခိုး
 သိဒ္ဓိများကိုလည်း ခနစ်တကျလေ့ကျင့်ခဲ့ရာ အတော်အတန် ပေါက်
 ပေါက်မြောက်မြောက် ဖြစ်လာခဲ့လေတော့၏။ ကျင့်စဉ်သည် များ
 မြှောင်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကျင့်စဉ်ကို အနှစ်ချုပ်၍ မြှောရပါမူ
 "ခန္ဓာတိုသ်နို့ အကြောများနှင့် စိတ်ကိုလျော့၍ လောကခါတ်ကြီး
 တွင်နို့သော တန်ခိုးသိဒ္ဓိများကို စတောင်းလျှမြည့်တင်းခြင်း" ပင်ဖြစ်၏။
 ကျွန်ုပ်ယူဖော်ပြသော ဝါကျသည် ကျွန်ုပ်ကျင့်နေသောကျင့်စဉ်၏
 အဓိက အနှစ်ချုပ်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျင့်စဉ်မှာ ပြီး

မြောက်သော အဆင့်သို့မရောက်သေးပေ။ ကျွန်ုပ်သည် အားတက် သရော ကြိုးစားနေ၏။

တစ်နေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြင်မြူလုပ်ခဲ့သော ကျင့်စဉ်တစ်ခုပြီးဆုံး၍ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများဝယ်ယူရန်စေ့ဆို ထွက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် သည်လူတစ်ယောက်ကို မြတ်ကနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုလူကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက်တည်း ကျွန်ုပ်သည် တုန်လှုပ်သွား၏။ ထိုလူသည်ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် အရှင်သားမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ် သည်သူအား ထိထိရောက်ရောက် ခုတူးပေးခဲ့၏။ ထိုသူမှာ အခြား သူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကျွန်းတွင် အတူနေခဲ့သော ဂစ်ပင်မြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချွေသို့လှမ်းနေသော မြေလှမ်းများကို တုန်ကနဲရပ် လိုက်၏။ ထို့နောက် နောက်ဖက်သို့လှည့်လိုက်ရာ အခြားတစ်ဦးကို မြတ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရပြန်၏။ ထိုသူမှာ ဦးအောင်စိန်ပင် မြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့တစ်ဖန်မလှည့်နိုင်ပဲ အေးဖက်သို့ လှည့်ကာ မြေကုန်သုတ်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌

“ငါ့ကိုသတ်မယ့်လူတွေ ငါ့နောက်ကို ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်နေ ကြပါပကောလား။ ငါ့ကျင့်စဉ်တွေ အပြီးမသတ်ခင် ငါ့သေ ရရင်တော့ အစမှာအစွမ်းပေါ်ပြီ။ အာပဲမြစ်မြစ် မသေအောင် နေရမှာပဲ။ မလွဲသာရင်တော့ သူတို့ကိုသတ်သင့်ရင် သတ်ရမှာ ပဲ။ သတ်တာဟာလည်း မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး။ ငါမသေအောင် သူ တို့ကို သတ်ရမှာဖြစ်တယ်”

ဤသို့လျှင် တွေးနေမိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူများနှင့် ဝစ်ခင်းရပေမည်။ စစ်ဆိုသည်မှာ ခုခံကာကွယ်ရသော ခံစစ်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့နက်တိုက်ခိုက်ရသော ထိုစစ်လည်းဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ ဂစ်နှင့် ဦးအောင်စိန်တို့သည် ထိုစစ်ပြုရန် ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်လာပေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ခံစစ်အနေအထားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးခံစစ်ကို ဆင်နွဲရန် စဉ်းစားရလေတော့၏။ အကောင်း ဆုံးခံစစ်မှာမူ ငုတ်တုတ်ကြီးခံနေခြင်းထက် မိမိကတောင်တိုက်ခိုက် သော ထိုစစ်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစစ်ကိုထိုစစ်နှင့် ခံခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ခံစစ်ပင်ဖြစ်၏ဟု တွေးမိသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ် သည် ၎င်းတို့အားမှောင်ထွက်သွားပြီးနောက် အိပ်သို့မပြန်ပဲ ၎င်း တို့၏နောက်မှ တနေတစောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရင်း၊ ၎င်းတို့ အား တောင်တိုက်ခိုက်ရန် စဉ်းစားလေတော့၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားသည် အတိုင်း ၎င်းတို့ကို ပြန်လည်ချောင်းမြောင်းရာတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး တည်းမဟုတ်ပဲ ၎င်းတို့၏နောက်ပါများပါ ပါလာကြောင်းကို သိရ လေတော့၏။ ဦးအောင်စိန်၏ နောက်တွင် လူ (၂၀) ခန့် ပါလာ၏။ ဂစ်ကြီး၏နောက်တွင် လူ(၂၀)ထက်မနည်း ပါလာကြောင်း သိရ လေတော့၏။

ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ မြို့ကလေးသို့ မြန်ကြက်၍ ကျွန်ုပ်ကို ရွာဗွေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနယ်တွင် သွားလာ လေ့ရှိသော ကာလူဝီဝါလာခေါ် သစ်စေ့ရောင်းသော ကုလားအသွင်

ရုပ်ပြောင်း၍ သစ်စေတောင်းကြီး နှစ်တောင်းကို တံပိုးဖြင့်ထမ်းကာ
 မြို့တွင်း၌ လှုပ်ရှားရလေ၏။ (၅)ရက်ခန့် ကြာသောအခါ၌ ဝစ်နှင့်
 ဦးတောင်စိန်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို သိသွားသောကြောင့် လူ (၄၀)
 ခန့်ဖြင့်လာ၍ ဝိုင်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်မြို့လုံးတုတ်တုတ်ကြွက်
 ကြက် ဖြစ်သွား၏။ ထိုစေသ၌ ပုလိပ်များလည်း စုပုံရောက်ရှိလေ
 ၏။ ဝစ်သည် ပုလိပ်စာရာဇ်အား စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြလိုက်
 လေ၏။ ပုလိပ်စာရာဇ်သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် ၎င်းတို့ကပါ
 ကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ဝစ်နှင့် ဦးတောင်စိန်
 တို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို လာရောက်ဝိုင်းသောအခါ၌ ဝိုင်း၍ကြည့်ရှုနေ
 ကြသော လူတစ်ထဲတွင် ကာပူလီဝါလား ဖုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ရောက်၍
 နေပြီး ကြည့်ရှုရလေ၏။ ဝစ်နှင့် ဦးတောင်စိန်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏
 တိပ်တံခါးကိုဖိုက်ခဲ့၍ အတွင်းသို့ဝင်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်း
 များကို ဖွဲကြလေ၏။ ထို့နောက် အစောင့်(၄)ဦးမျှသာ မြန်သွား
 ကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့မည်သည့်နေရာသို့ မြန်သွား
 သည်ကို သိလိုသောကြောင့် နောက်မှတစ်ခုစာတောင်း လိုက်ပါကြည့်
 ၏။ ဝစ်သည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် တည်းခို၏။ သူ၏ လူများမှာ
 ဆေးခုံဝင်းကြီး တစ်ခုအတွင်း တည်းခိုကြလေ၏။ ညအချိန်သို့
 ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုထမင်းဆိုင်သို့ သွားလေ၏။
 ဝစ်နေသောအခန်းအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လေ၏။ ထိုသို့
 ဝင်ရန်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့များစွာ မဝက်လှပေ။ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ခင်း

သာမြေရွယ်မှ သူခိုးပညာကိုကောင်းစွာ သင်ယူထားပြီးဖြစ်၍ မြေစွ
 ၍ နင်းမှ သော့ခိုး၍ဖွင့်ပုံတို့မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ခက်ခဲသောအရာ
 များ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်
 တပြိုင်နက် အခန်းတွင်း၌ ထွန်းထားသောပုန်တိမ်ကို မီးမြှင့်လိုက်
 လေ၏။ မီးလင်းသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဝစ်သည် ခေါင်းတုံး
 တောက်မှ သေနတ်ကိုထုတ်ယူ၍ ကျွန်ုပ်အားထိုး၍ ချိန်လိုက်လေ၏။
 ထိုသို့ ချိန်ပြီးနောက်

“ငါမတိပ်သေးပါဘူး ရွှေမြသာရယ်... မင်းဒီကို ဝင်လာမယ်
 ဆိုတာသိလို့ ငါ့ကောင်တွေနဲ့ခဲ့ပြီး ငါကဒီမှာ တိပ်နေရတာ
 ထင်တဲ့အတိုင်းဝင်လာတော့ ဆုငွေကို ငါတစ်ယောက်ထဲ
 ထုတ်ရမယ်။ ပြီးတော့ မင်းမှတ်မိသေးလား၊ ငါ့ကိုသစ်ပင်ပေါ်
 မှာ စောက်တိုးကြီးဆွဲပြီး ခဲနဲ့ပေါက်ခဲ့တာလေ။ ငါမင်းကို သေ
 ကောင် မသတ်ပါဘူး။ ငါမင်းကို ကျွန်းမင်းကြီးလက်ထဲ အပ်မယ်။
 ဆုငွေထုတ်ယူမယ်။ အဲဒီလို မဟ. ၂၁၁ မှာ ငါမင်းကို သစ်ပင်မှာ
 စောက်ထိုးဆွဲပြီး ခဲနဲ့ပေါက်မယ်။ အဲဒီလောက်လေး လုပ်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် အခန်းသည် ခုတ်တရက်မှောင်ကျသွားပြီး
 ကျွန်ုပ်၏လက်အတွင်းသို့ သေနတ်တစ်လက် ရောက်လာလေ၏။
 ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကိုကိုင်၍
 ထမင်းဆိုင်အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အမှောင်
 ကြီးထဲတွင် တရွတ်သီထိုးလိုက်ပါသွားရလေ၏။ ထို့နောက် မြင်း

မင်းတစ်ပါးပေါ်သို့ တင်၍မောင်းနှင် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
 သို့ နောက်သောအခါကျမှ
 "မင်း... ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရွှေမြသား ကဲ့ဒီတော့
 ဘူတာအထိ ငါလိုက်ဖို့ပယ်၊ မင်းကဲ့ဒီက ပြေးပေတော့"
 ဟုပြောလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်အားကယ်တင်ခဲ့သူမှာ ဆရာဆော်လမွန်
 မြစ်ကြောင်း တုံ့ပြန်ဘယ်ရာ သိလိုက်ရလေတော့သတည်း။

ဆန်ပါမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရဲစဉ်

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဆော်လမွန်နှင့် လင်းခွဲခွဲပြီးနောက် တစ်မြို့
 ဝင် တစ်မြို့ထွက်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဂါယာမြို့မှ
 (၁၅)မိုင်၊ မိုင် (၂၀)ခန့်ဝေးသော၊ ဝူထိုကပ်ခေါ် ဘူတာတစ်ခုသို့
 ရောက်လေ၏။ ထိုဘူတာမှ မှန်ပိုင်ခရီးကို မြင်းလှည်းဖြင့် ခရီး
 ဆက်ခဲ့ရာ ရွာကပ်ရွာ၏အနီးသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရွာမှာ ပူတာ
 ကီးယား ဟုခေါ်၏။ ထိုရွာအနီးတွင် လွန်စွာလှပသော ရေကန်ကြီး
 တစ်ကန်ရှိ၏။ ဤရေကန်တောင်ပေါ်တွင် ဉာက်တော် (၄)ပေမြင့်
 သော တင်ပလ္လင်ခွဲ ခုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူကိုလည်း မြေပြင်ရ
 လေသည်။ ထို... ရာမှတစ်ဆင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရပြန်လေ၏။ ခရီး မဆက်

ပိတွင် ရေကန်၌ ရေခိုးသေး၏။ ရေခိုးပြီးနောက် (၄) ဖာလုံ၊ (၅) ဖာလုံခန့် မြေလျှင်လျှောက်ခဲ့ရာ သဲသောင်မြင်ကြီးများဖြင့် တန်ဆာ ဆင်လျက် လွန်စွာလှပသော မြစ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုမြစ်ကို ယခုအခါ၌ 'မိလင်ဂူး' မြစ်ဟုခေါ်၏။ ထိုမြစ်သည် တစ်ခါက 'ဆန်ပါ' မြစ်ဟု ခေါ်ခဲ့ဖူး၏။ လွန်စွာအသက်ရှင်သော တမာပင်ကြီးများ ခုပါကရောက်လျက်ရှိ၏။ ထိုဆန်ပါမြစ်သည် လွန်ခဲ့သော ငါးကျွာခန့်က ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားအလောင်း ခွဲကုန်သည်ဘဝတွင် ဗေဝဂတ်က ရန်ညှိစေခဲ့သော နေရာဖြစ်၏။ မြစ်ဆိပ်ကမ်းတွင် တမာပင်ကြီးများရှိသကဲ့သို့ သဘာဝလိုက်ဂူး လိုက်ပေါက်များလည်း ရှိ၏။ ဝက်မြစ်နှင့် ဆက်သွယ်နေသော မြစ်ကြီးလည်းဖြစ်၏။ လွန်စွာ လှပ၏။ ဖိစွာကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသောကြောင့် ဖားရေသောက်ရေလည်း လွယ်ကူလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာ၌ ခိုတောင်းပည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကို ဂူတစ်ဂူအတွင်း၌ထားကာ ဂူတက်ီးယားရွာသို့သွား၍ ရွာသားတစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်လေ၏။ ရွာသားတစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်သည် မိလင်ဂူးမြစ်ကမ်းနဖူးသို့ခေါ်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားထမင်း၊ သောက်ရေဝသည်တို့ကိုပို့ပေးရန်ပြော၍ ဆွေးနွေးရလေ၏။ ထိုရွာသား၏ အမည်မှာ 'လက္ခနောင်' ဟူ၍ဖြစ်၏။ လက္ခနောင်သည် ကျွန်ုပ်ပြောသောစကားကို သေချာစွာနားထောင်ပြီးနောက် ဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းကို ရမ်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ထပ်၍ ပြောပြန်၏။ ကျွန်ုပ်၏

စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းကိုရမ်းပြန်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က
 "မင်းဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းရမ်းနေတာလဲ၊ မင်းရဲ့ခေါင်းဟာ ရွှေကို ငြိပ်ဖို့ လည်ပင်းနိုး ပေါတူးလာဖူး ဘေးကို ရမ်းဖို့ပဲပါသလား"
 ဟုမေးရာ လက္ခနောင်က
 "ကျွန်ုပ်ခေါင်းဘောက်မှာရှိတဲ့ လည်ပင်းနိုးဟာ ဘေးကိုလည်း လှည့်လို့ ရပါတယ်။ ရွှေကိုလည်း ငုံ့လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားလူနဲ့တွေ့ရင် ဘေးတို့လှည့်တယ်။ သူနဲ့တွေ့မှ ရွှေကို ငုံ့တယ်"
 ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က
 "သူဆိုတာ ဘယ်သူလည်း"
 ဟုမေးရာ လက္ခနောင်က
 "ဆီခါ"
 ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က
 "တုံ့ခါဆီခါဆိုတာ ဘယ်သူလည်း"
 ဟု ထပ်၍မေးပြန်ရာ ၎င်းက
 "ဆီခါဆိုတာ ကျွန်တော်ယူမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်သူ"
 ဟုပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ဪ... မင်းခေါင်းက တခြားလူတွေကောပြောရင် ဘေးကို ခါတယ်၊ ချစ်သူနဲ့ တွေ့မှ ရွှေ့ကို ငြိမ်တယ်ဟုတ်လား၊ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ခေါင်းပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လက္ခနာင်က

"တဲ့ခါအမှန်ပဲ၊ အခုခင်ဖူးပြောတာတွေကို ကျွန် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဆီခါနဲ့တိုင်ပင်ရမယ်၊ ဆီခါကသဘောတူမှ ကျွန်ကလုပ်နိုင်မယ်၊ သူသဘောမတူရင်ကျွန်က ရေတောက်မသောက်ဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဘူး၊ ဆီခါက အသက်မရွံ့ပြောရင် ကျွန်အသက်မရွံ့ပဲ ရပ်ထားပြန်ရမှာ၊ ကျွန်မဲ့ဦးနှောက်ဟာ ဘာမှမစဉ်းစားဘူး၊ ဆီခါပြောတာကိုပဲ လိုက်မှာပဲ၊ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ တဲ့ခါတော့ ဆီခါကို တိုင်ပင်ပရစေဦး"

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက္ခနာင်၏လက်ကို ဆွဲယူ၍ လက်ဝါးပြင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဖတ်လိုင်းခေါ် နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် လက်ညှိုးနှင့် လက်လယ်ကြားသို့ တိုးဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက္ခနာင်ကမ်းမှားကို လေ့လာဘူး၏။ ထိုကမ်းမှား၏အဆိုအရ နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် ဤအနေအထားမျိုးရှိပါက ဂွန်စွာမယားကြောက်သည် ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

"ကဲပါကွား မင်းမဲ့ဆီခါနဲ့ ဘာနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ပါဦး၊ သူသဘောတူတော့လည်း တစ်ခေါက်လာပြီး ငါ့ဆီမှာ ခေါင်းငြိမ်ပြပါ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လက္ခနာင်သည် ကျွန်ုပ်အနီးမှ သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် မြန်ဆောက်လာလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ဆီခါပင်ဖြစ်၏။ ဆီခါကိုမြင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည်လက္ခနာင်ကို အမြစ်မတင်ဝံ့တော့ပါ။ ဆီခါသည် အလွန်လှ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌

"ဒီကုလားတဲ့ကြောင့် အမြစ်သည်းနေတာကိုး"

ဟု တွေးမိလေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် ဆီခါဖား

"ဒီမှာမိန်းကလေး ဝင်မြစ်ကိုစောင့်တဲ့ နတ်သမီးလေး၊ ဝါမှမဟုတ်ရင် ဂါလ်ဗူးမြစ်ကို စောင့်တဲ့မြစ်စောင့် နတ်သမီးလေးများ ကိုယ်ထင်မြဲလာသလားလို့ ထင်မိတယ်၊ လှလိုက်တာကွယ်၊ ထားပါတော့လေ... ထားပါတော့လေ... ကျွန်ပြောတဲ့ ကေားကိုမင်းဟာ ယုံသည်မြစ်ပေးမယုံသည်မြစ်ပေး မြစ်စောင့် နတ်သမီးကလေးကို ရွှေဆွဲကြိုးကလေးတစ်ကုံး ပူဇော်ချင်ပါတယ်"

ဟု ဆိုကာကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာကိုဖွင့်၍ ကျောက်ဆောင်နှင့် မြို့လုပ်ထားသော ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးကို ဆီခါ၏လည်တိုင်တွင် ဆွဲပေးလိုက်လေ၏။ ဆီခါသည် ထိုဆွဲကြိုးကလေးကိုနှင့် ကြည့်ရင်း

"ဆီခါအဖို့မှာကတော့ တောကိုစောင့်ရတဲ့ ခွကွင်းကြီးနဲ့ တွေ့ရသလိုပါပဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာကူညီရမလဲ၊ ဆီခါတို့ နှစ်ဦးက အဆင်သင့်ပါပဲ"

ဟုပြန်၍ ပြောလေ၏။ ဆီခါသည် ရုပ်ချောသကဲ့သို့ အသံလည်း
သာ၏။ ကောင်းပြောသောအခါ၌လည်း ပါးစပ်လှသာ ပြောသည်
မဟုတ် မှက်လုံး၊ မှက်ခုံး၊ လက်ဟန်မြဲဟန်တို့ပါ အသုံးပြု၍ ပြော
သောကြောင့် လွန်စွာကြည်၍ ကောင်း၏။

“ဒီလိုပါ ဆီခါရယ်၊ ကျွန်ဟာ နယ်လှည့်ပြီး တောတွေတောင်
တွေ မြစ်တစ်ခုဘေးတွေမှာ တဖူးကျင့်နေတဲ့ ယောဒီတစ်ဦးပါ
ခါပေမယ့် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တို့လိုက်စွာပြီး
အသက်အန္တရာယ်ပြုမယ့်လူတွေ မှီနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်ကပုန်းတောင်ပြီး ကျင့်ကြံနေရတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်အခု
ဆွဲပေးလိုက်တဲ့ ဆွဲကြိုးကလေးကိုပြန်ပြီး မြှတ်ထားပါ။ ကျွန်
ဒီနေရာမှာ မရှိမှပြန်ပြီးအဲဒါပါ သဲလွန်စရာသွားမှာ ခိုးလိုပါ။ ပြီး
တော့ ကျွန်အတွက် အစားအသောက်နဲ့ သောက်ရေတော့
ရချင်တယ်။ အခက်အခဲမရှိဘူးဆိုရင် ရေခန်းလည်းသောက်
တယ်။ အဲဒါလေးကို ကူညီပါ။”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ငွေတစ်ထောင်လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဆီခါသည် ကျွန်ုပ်ပေးသောငွေကို လှမ်းယူပြီးလျှင်

“မင်္ဂလာဆောင်လို့ ရပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

“အဲဒီဟာက ကျွန်တို့ချက်မြတ်တွေနဲ့ ခန့်တံပါ မင်္ဂလာဆောင်

မို့က သပ်သပ်ပေးမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ရင်လည်း အများကြီး
လက်ဖွဲ့ခဲ့မယ်။ တစ်ခုမှာခွင်တာက ဒီမှာကျွန်ရိုနေတယ်ဆိုတာ
ကို ရွာသားတွေ မသိဖို့ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆီခါက

“မှန်တာပေါ့ ဦးလေးရယ်။ ဘယ်သူမှသိလို့ မမြစ်ဘူး။ အန္တရာယ်
မို့တယ်။ ကြားလား လက္ခဏာနောင် သိသိသိသိသိ ကျွန်ကျွန်လစ်
လစ် မှီဖို့လိုတယ်။ ဒါဟာ အရေးတကြီးဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကလက္ခဏာနောင်အား

“ဘယ်လိုလည်းလက္ခဏာနောင် မင်းတို့ကိုကူညီမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပေးလိုက်ရာ လက္ခဏာနောင်သည် ခေါင်းကိုတော်ကနဲ ညိတ်ဖြ လိုက်
လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“မင်းခေါင်းညိတ်တာ အခုမှပဲ တွေ့သွားတော့တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆီခါက

“ဆီခါနဲ့ လက္ခဏာနောင်ဟာ နှစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်
ယောက်ထဲပါ။ ဆီခါခေါင်းညိတ်ရင် လက္ခဏာနောင် ခေါင်းညိတ်မှာ
ပါ။ ဆီခါခေါင်းခါရင် လက္ခဏာနောင်ခေါင်းခါမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဆီခါတို့ လက္ခဏာနောင်တို့ရဲ့ မင်္ဂ

လာဆောင်၍ ကျွပ်တာဝန်ယူပါတယ်။ ခမ်းခမ်းနားနား မြင်
စေရပါမယ်။ ကျွပ်ကိုတော့ တာဝန်ယူပါ။

ဟု မပြောလိုက်လျှင် ဆီခါက သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြလေ၏။ ထိုသီချင်း
၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ . . . ၎က်ကလေးများသည် လှကြ၏။ ဖျော်ဖြေ
စွာ ပျံသန်းကြ၏။ တွန်ကျွန်ကြ၏။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ ခုကွ
မပေးဟူသော အဓိပ္ပါယ်ပို့ပင်ဖြစ်၏။ လက္ခဏာကလည်း သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြ၏။ သီချင်း၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့သည်
လည်း လှပကြ၏။ အနိပ်အာဝါသ ပေးကြ၏။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ
ခုကွမပေးဟူသော အဓိပ္ပါယ်ပို့သောဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“ကဲ . . . သစ်ပင်နှင့်၎က်ကလေးတို့ရယ် ကျွပ်အတွက် မနက်စာ
ကို စိပ်ပေးပါတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆီခါနှင့် လက္ခဏာသည် ဖြိုရယ်လျှက် ကျွန်ုပ်
အား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွါသွားလေတော့၏။ နှစ်နာရီခန့် ကြာ
သောအခါ၌ လက္ခဏာနှင့်ဆီခါတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မြန်ရောက်
လာကြ၏။ လက္ခဏာသည် တောင်းနှစ်လုံးကို ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်း
ထားလေ၏။ ဆီခါက တောင်းတစ်လုံးကိုခွက်ကာ ရောက်လာလေ
၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ဂူအတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ထို
တောင်းထဲတွင် ဂျွန်များ၊ ဖားများ၊ ဂျွန်များလှိုင်ရန် ဝလိန်များ၊
တိုးများ၊ ခွန်းများ၊ ဝယ်တိုးများ၊ ဝယ်ပြားများ၊ မာဆလာပုန်များ၊
ဩဝါးများ၊ ကြက်သွန်၊ ပဲ၊ ဆား၊ ဝေသည်များ အပြည့်အစုံပါလာ၏။

ထို့ပြင် ကော်ဖီပုန်များပင် ပါလာလေ၏။ ဆီခါသည် မီးကိုအမြန်ပွေ
၍ ရေခန်းတိုးတည်ကာ ကျွန်ုပ်အား ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက်ဖျော်၍
တိုက်ပြီးလျှင်

“အဆာမြေသောက်ထားပါဦး ယောက်ကြီး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆီခါဖျော်သော ကော်ဖီမှာ အလွန်ခါး၏။ သောက်
၍ မကောင်းပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က

“လက္ခဏာနှင့်ရေ မင်းကတော့ မိန်းမရ ကံကောင်းပါပဲ။ ဆီခါက
ကော်ဖီဖျော် သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ငါ့ဖို့အကြိုက်ကို သူကသိနေ
တယ်။ ငါကချီရင် ပုကြိုက်ဘူး။ ခါးပုကြိုက်တာ ဝါပေမယ့် ဆရာ
ဝန်က ခါးခါးမသောက်ရဘူးတဲ့။ သည်းခြေပျက် တတ်တယ်တဲ့။
ဝါကြောင့် သကြားတော့ နည်းနည်းထည့်ပေးဦးမှဟေ့”

ဟုဆိုကာ လက္ခဏာအားပေးလိုက်၏။ လက္ခဏာသည် ကျွန်ုပ်၏
ကော်ဖီကိုအနည်းငယ် ပြည်းကြည့်ပြီးနောက် ဇက်တွန်သွားလေ
၏။ ထို့နောက် ဆီခါအားပေးလိုက်ရာ ဆီခါက သကြားထပ်ထည့်
ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက်သောက်ပြီးနောက်
ကျွန်ုပ် ကုန်ကြိုအားထုတ်ရမည့်ကုန်စုံများကို စဉ်းစား၍ စိတ်တွင်း
မှ ယောအချနေမိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆီခါသည် ဂျွန်များကို နယ်၍
အလုံးလေးများလုံးကာ ဖျဉ်ချပ်တစ်ခုပေါ်တွင် လှိုင့်၍ပြားကာ ချာ
ပါတီများ လုပ်လေ၏။ ထိုသို့ ချာပါတီလုပ်နေစဉ်အတွင်း၌ အာ
လူးဟင်းကို မီးဖိုပေါ်တွင် တင်ထား၏။ လက္ခဏာမှာ ကြက်သွန်

မှားလှီး၍ ကြက်သွန်ချဉ် ပြုလုပ်နေ၏။ အလုံးစုံ ချက်ပြုတ်ပြီးသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး အတူတကွ စားသောက်ကြလေ၏။ ကြေးလင်ပန်းသုံးချပ်နှင့် ကြေးရေခွက်သုံးခွက် ပါလာသည်ဖြစ်ရာ လင်ပန်းတစ်ခုစီစားပြီး၌ သောက်ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ရေခွက် တစ်ခွက်စီကို ဆီခါကချထားပေး၏။ ထို့နောက် သုံးယောက်သား ကောင်းစာပြောပြောနှင့် စားကြလေသည်။ ဆီခါသည် ကော်ဖီဖျော်ရာ ၌ ညှစ်ဖင်းသော်လည်း ဟင်းချက်မှာတွင် စာလွန်ကောင်း၏။ မားရ သည်မှာလည်း လွန်စွာအရသာရှိ၏။ စားပြီးသောအခါ ဆီခါက

“လက္ခနာင်က အမြဲတမ်း ဒီမှာရှိမယ်။ ဆီခါကတော့ ချက်ပြုတ် ခါနီးမှတွက်လာမယ်။ စားသောက်ပြီးရင် ပြန်မယ်။ တစ်နေ့လုံး ရွာထဲက ပျောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ အားလုံး ဆီသွားမယ်။ လက္ခ နာင်ကတော့ အမြဲတမ်းရွာထဲမှာ ရှိနေတာမှ မဟုတ်ပါ။ ဆီခါ မရှိလို့ ခိုင်းစရာရှိရင် လက္ခနာင်ကို ခိုင်းပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မားရ၏ သောက်ရေ နေရေ၊ ယိုင် ရေ အလွန်အဆင်ပြေသွားပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လုံခြုံမှု ရှိနေရန် အတွက် လက္ခနာင်အား အသေးစိတ် သွန်သင်ရလေတော့၏။ ညနေ နေဝင်သောအခါ၌ လက္ခနာင်လည်း ပြန်သွား၏။ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ ဂူအတွင်း၌ ကျန်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကိုလျော့၍ လိပ်ပြာလွှင့်သောအတတ်ကို လေ့ကျင့်နေပြီဖြစ်၏။ အမှန်စင်စင် ထိုအတတ်မှာ ပါဝင်စားမြင်

ပြော၍ လွယ်သော်လည်း လက်တွေ့လုပ်ကြည့်သောအခါတွင် လွန်စွာ ခက်လေ၏။ ထို့ပြင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ကြည့်သောအခါ၌ လိပ်ပြာမလွှင့်ပါမောသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ လူမှာအသေကောင် ကဲ့ သို့ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အားစောင့်ကြည့်နေသော လက္ခ နာင်က

“ယောဒီကြီး ခင်ဗျားဟာ မကြာခဏသေ သေနေတာ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဟုမေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ရှင်းမပြခဲ့ပေ။

“မင်း မသိချင်ပါနဲ့ကွာ”

ဟုလောက်သာ မြေခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လိပ်ပြာလွှင့်၍ မရသော အခါ၌ စိတ်ကိုစုစည်း၍ တမနရာသို့စေစားသော အကျင့်ကို ကျင့် ကြည့်ပြန်လေ၏။ ထိုအကျင့်မှာလည်း လွယ်ကူသော အကျင့် မဟုတ်ပေ။ စိတ်ကိုတစ်နေရာသို့ မလွှင့်မှီ၌ စုစည်း၍ ရသော်လည်း တစ်နေရာသို့ လွှင့်လိုက်သောအခါ၌ ပြန်လွှင့်သွားတတ်၏။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ကျင့်စဉ်သည် ဓမ္မသို့မတက်ပါ ထိုနေရာ၌ တင်း၍ ခံနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖန်လုံးကိုထုတ်၍ ကြည့်ပြန်လေ၏။ ဖန်လုံး ၌လည်း မည်သည့်အရာမျှပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝိဇ္ဇာဉ်များကိုခေါ်သော လေ့ကျင့်ခန်းကိုပြန်၍ လုပ် ကြည့်၏။ ဂူ၏မျက်နှာကြက်ဆီကို မျက်နှာကို မော့ထားပြီးလျှင် ဝိဇ္ဇာဉ်တစ်ဦးတစ်လေပေါ်လာနိုး စောင့်ကြည့်လေ၏။ သို့သော်

မည်သည့် ဝိညာဉ်တစ်ခုတည်းမှ ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်
သည် တစ်ရောင်ကို လှန်ကြည့်၏။ တစ်ရောင်၏ အမြေဖျားသည်လည်း
တောင်စဉ်ရေမရ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လွန်စွာ အားငယ်သွား၏။
ကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ၌ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၌
အားကိုးရာဆို၍ ကျွန်ုပ်၏အကျင့်သာပင် ဖြစ်၏။ ထိုအကျင့်
များသည် ပျောက်လွန်သွားပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၌အားကိုးရာဟူ၍
မရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် အဆမတန် ဆုတ်နစ်သွား၏။
ကျွန်ုပ်သည် (၈၀)ခုနှစ်လုံးလုံး ထိုစဉ် နေခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်ရရှိသော
သိဒ္ဓိအချို့ပင် ပျောက်သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည်
ကျင့်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝစိတ်ဝင်စားသွား၏။ ငွေကိုမည်သို့
မည်ပုံ ဆက်လုပ်ရမည်ကိုပင် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားလေ
၏။ ထို့ကြောင့် အကြီးအကျယ်စိတ်ဝင်စား ကုရလေတော့၏။ ထို
အချိန်က စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသည့် သေဇက်အမိန့် ချမှတ်စဉ်က
စိတ်ဝင်စားခြင်းထက်ပင် ပိုလွန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ တစ်
သက်တစ်ကျွန်းသို့ပိုစဉ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားသည်ဆိုသော်လည်း
ယခုလောက် စိတ်ဝင်စားမကုပေ။ ယခု စိတ်ဝင်စားခြင်းမှာ သေသည်
ထက်ပင် ဆိုးသည်ဟု ယူဆမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖာလ်ဂူးမြစ်ပြင်အား
ကြည့်၍ ငေးမိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖာစတာဆော်လပွန်အား ဖာ
ရုံမြင့် ပင့်မိလေ၏။ သို့သော် ဖာစတာဆော်လပွန်ထဲမှ အဆက်
အသွယ် လုံးဝမရတော့ပါ။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဖာလ်ဂူးမြစ်
ဘေး ကျောက်ဂူကြီး၌ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ရာ (၈) လတင်းတင်း

မြည့်သည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိသွားပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မြေပစ်လက်
ပစ် ထိုင်နေ၏။ လက္ခဏာသည် ကျွန်ုပ်စိတ်ပျက်နေသည်ကိုမိမိ
နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက္ခဏာအား

“ဝိမှာလက္ခဏာ... ငါဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ငါမှာ
ဘာမှလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု အဓမ္မတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မပေးသင့်သောသူကိုသွား၍ မေးမိ
နေလေ၏။ ထိုအခါ လက္ခဏာက

“ဘာမှလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဘာမှလည်း လုပ်လို့မရတော့ဘူး
ဆိုရင် အိပ်နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့၊ မြစ်မြစ်ကို မြတ်ပြီး
တမာနဲ့တွေ့ကို သယ်ဆောင်လာတဲ့လေ လေးကိုခွပြီး အင်မတန်
စေးတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ အစားဝအောင်စားပြီး အိပ်နေ
တာလောက် ကောင်းတာဘာမှမလဲ ယောဂီကြီး”

ဟု ပြောလေ၏။

“မင်းပေးတဲ့အကြံကလည်း တော်တော်ကောင်းတယ်၊ အိပ်
နေဖို့တော့ အကြံပေးပါနဲ့ကွာ၊ ဝါဟာ အလွယ်ဆုံး အလုပ်ပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် လက္ခဏာက

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ယောဂီကြီး၊ အိပ်နေတာဟာ လွယ်တဲ့အလုပ်
ဆိုပေမယ့် မတိမ်နိုင်တဲ့လူတွေ အများကြီးပဲနော်၊ တစ်ချို့ဆို
ပစ္စည်းဥစ္စာကြောင့် အိပ်မပျော်ဘူး၊ တစ်ချို့ဆိုရင် ကြွေးကြော်

အိပ်မပျော်ဘူး၊ တစ်အိမ်ကဆိုရင် အနာရောဂါကြောင့် အိပ်မပျော်ဘူး၊ တစ်အိမ်ဆိုရင် သားမယားကြောင့် အိပ်မပျော်ဘူး၊ တစ်အိမ်ဆိုရင် ချစ်သူကြောင့် အိပ်မပျော်ဘူး၊ တစ်အိမ်ဆိုရင် ခြင်္ကိုက်လို့ အိပ်မပျော်ဘူး၊ အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ အများကြီးပဲ အဲဒီထဲမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေတယ် ဆိုတာ လွယ်တဲ့အလုပ်လို့ မထင်နဲ့ အဲဒီတော့ အိပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးလဲ ပေါ်နေပြီဆိုရင် အိပ်နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ယောဂီကြီး၊ တစ်အိမ်ဟာ ထိုင်ပြီးစိတ်ညစ်စရာကို စိတ်ကူးနေတယ်၊ တစ်အိမ်ကထိုင်ပြီး စိတ်တိုစရာကို စိတ်ကူးနေတယ်၊ တစ်အိမ်ကထိုင်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာကို စိတ်ကူးနေတယ်၊ စိတ်ညစ်တာရယ်၊ စိတ်တိုတာရယ်၊ ဝမ်းနည်းတာရယ်ဟာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ လက်ခံရင် အိပ်စက်ခြင်းကို တန်ဖိုးအများကြီးပေးပြီး စဉ်းစားရမယ် ယောဂီကြီး၊ အိပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကုသိုလ်တော့ မရဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် အကုသိုလ်လည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အကုသိုလ်တွေဖြစ်နေပဲ့အစား အိပ်ပစ်လိုက်ပါ ယောဂီကြီး၊ အကောင်းဆုံးအိပ်နည်းဟာ မှောက်ရက်အိပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပက်လက်အိပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို ညာဘက်ကိုစောင်းပြီး ပူပင်သောက စိတ်တွေကို ဖောက်ပြီး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်လိုက်ပါ

ဟု လက္ခဏာက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆီဝါလာသောအချိန်၌ ချပါတီနှင့် ပဲစာင်း၊ ဘာအကြောတို့ကို မစားချင်စားချင်နှင့် စားပြီး ဝေရစားစား တစ်ခွက်သောက်ကာ

“လက္ခဏာကေ... အိပ်နေတာ အကောင်းဆုံးဆိုတော့ ငါအိပ်တော့မယ်၊ ငါ့ရဲ့ရန်သူတွေကို တွေ့သွားရင်လည်း မင်းအနေနဲ့ ခုခံမနေပါနဲ့ကွာ၊ အိပ်ပျော်နေတုန်း သတ်သွားပါစေ ငါသေချင် နေပါပြီ”

ဟုကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် လက္ခဏာက ရယ်လေ၏။

“ဒီမှာယောဂီကြီး... လောကကြီးဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်တယ်၊ အဲဒါကို မသိရင် လောကကြီးမှာနေရတာ အမက်အစဲတွေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ကို လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ကဏ္ဍစူးကိုထောက်ပြီး လောကကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်အချို့ကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ မှောင်မှိုက်ခြင်းရဲ့အစစ်မှာ အလင်းရောင်ရှိတယ်၊ ခက်ခဲခြင်းဆိုတဲ့အရာရဲ့အစစ်မှာ လွယ်ကူခြင်းဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဘာမှလုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူးဆိုတာရဲ့ အစစ်မှာဘာမဆို လုပ်လို့ ဖြစ်တယ် ဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒါကို သဘောပေါက်မထားရင် စိတ်ပျက်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသွားတတ်တယ်၊ တစ်အိမ်လည်း ဖူးသွပ်သွားတတ်တယ်၊ တစ်အိမ်လည်း မဖူးတဲ့တိုင်ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ အမှန်ကတော့ ကိုယ်လျှောက်လာတဲ့ လမ်းကြောင်းကပ်ခုမှာ အဲဒီလိုပိတ်ပင်

တားဆီးမှုတွေ၊ အခက်အခဲတွေ တွေ့လာရပြီဆိုရင် ဝမ်းသာရ
 မှာ၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကိုယ်လျှောက်လာတဲ့ခရီးဟာ
 အဆင့်တစ်ဆင့်ကို ရောက်လာပြီလို့ ထင်ရှားသွားတာ၊ သိရလို့
 ပဲ၊ အဲဒီအခက်အခဲကို ကျော်ပြီးရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို
 ရောက်ပြီလို့သိရမှာ၊ အဲဒီမှာ စိတ်ပျက်ပြီး ကိုယ်လျှောက်ခဲ့တဲ့
 ခရီးကို စွန့်ခွာသွားရင်တော့ အဲဒီလူလောက် နစ်နာမယ့်သူ မရှိ
 တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ယောက်ျားကြီးရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး
 အိပ်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လျှောက်နေတဲ့ လမ်းခရီးကို မစွန့်
 ခွာပါနဲ့၊ ဒီလမ်းကို အဲဒီလောက်လျှောက်ပြီးရင် ဟိုဘက်မှာ ရ
 လာဘ်တွေ အများကြီးဆိုတာ သဘောပေါက် လိုက်စမ်းပါ၊
 နောင်အခါမှာ ပိန်းမကြောက်တတ်တဲ့ လက္ခဏာခံဆိုတဲ့ကုလား
 တစ်ယောက်နဲ့ စကားကို တစ်သက်လုံးမေ့တော့မှာ မဟုတ်
 ပါဘူး”

ဟုပြော၍ သီတီခေါ် ဝန်ထွေးရွက်ဖြင့် လိပ်ထားသော ဆေးလိပ်
 ကလေးကို နှုတ်ခမ်းဖျားတွင်ခဲ၍ မီးတို့လိုက်လေတော့သတည်း။

ချစ်စွာသော စာရွှေသူများသို့

မြေလျှောက်ဒိဋ္ဌာ ရွှေမြသာဝတ္ထုကြီးမှာ
 စာရေးဆရာ မင်းသိင်္ခအနေနှင့် ဤမျှသာဖြင့်
 တဆုံးသတ်မှု မရှိသေးပါ။
 သို့ဖြစ်သောကြောင့်
 မနေ့မယ စာပေကလည်း
 စာမတ်သူများအနေဖြင့် ဝင့်ဆက်မပြတ်
 ရသမပြတ်စေရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။
 ပထမ၊ ဖုတ်ယတို့များ မတ်ပြီးသူများ
 တတ်ယပိုင်းကို ရက်ပိုင်းအတွင်း
 ထွက်ရှိမည် ဖြစ်ပါကြောင်း...။

မင်းသိင်္ခ

မင်းသိင်္ခကလေးကလေးကလေး

